TESS GERRITSEN

autoarea bestsellerurilor
CHIRURGUL, *UCENICUL* și *CLUBUL MEFISTO*

PĂCĂTOASA

TESS GERRITSEN

PĂCĂTOASA

rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GERRITSEN, TESS
Păcătoasa / Tess Gerritsen; trad.: Ivona Pușcaș. –
București: RAO International Publishing Company, 2009
ISBN 978-973-103-953-4

I. Pușcaș, Ivona (trad.)

821.111(73)-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117–119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

TESS GERRITSEN
The Sinner
© 2003 by Tess Gerritsen
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
IVONA PUȘCAȘ

© RAO International Publishing Company, 2006
pentru versiunea în limba română

2009

ISBN 978-973-103-953-4

Pentru mama, Ruby I.C. Tom,
cu dragoste

MULȚUMIRI

Cele mai calde mulțumiri merg către:

Peter Mars și Bruce Blake, pentru prețioasele informații, de interior, culese de la Departamentul de Poliție din Boston.

Margaret Greenwald, medic, pentru că m-a lăsat să pătrund în lumea medicinei legale.

Gina Centrello, pentru entuziasmul ei neabătut.

Linda Marrow, editorul ideal pentru orice scriitor.

Selina Walker, ajutorul meu miraculos.

Jane Berkey, Donald Cleary și minunata echipă de la agenția Jane Rotrosen.

Meg Ruley, agentul meu literar, om remarcabil și far călăuzitor. Nimeni nu o întrece.

Și către soțul meu, Jacob. După toți acești ani, încă prietenul meu cel mai bun.

PROLOG

Andhra Pradesh
India

Șoferul refuză să-l ducă mai departe.

În urmă cu vreo doi kilometri, de îndată ce trecuseră de combinatul chimic dezafectat Octagon, șoseaua cedase locul unui drum desfundat, căzut în paragină. Șoferul începu să se plângă că tufișurile îi zgâriau mașina și că din cauza ploilor din ultimul timp cauciucurile i s-ar fi putut împotmoli. Și pentru ce? Ca să ajungă în Stranded, la 150 de kilometri de Hyderabad. Howard Redfield ascultă lunga litanie de proteste, știind că erau doar un pretext pentru adevăratul motiv pentru care șoferul nu voia să continue. Nici un bărbat nu recunoaște deschis că îi este frică.

Redfield n-avea de ales; de acolo trebuia să meargă pe jos.

Se aplecă să-i vorbească șoferului la ureche și simți un damf de transpirație înăbușită la apropierea de puloverul omului. În oglinda retrovizoare, de care atârnau mărgele zăngănitoare, văzu ochii întunecați ai șoferului ațintiți asupra lui.

– Ai să mă aștepți aici, nu-i așa? întrebă Redfield. Rămâi exact aici, pe drum.

– Cât timp?

– Nu știu, o oră. Cât e nevoie.

– Îți spun eu, nu-i nimic de văzut. Nimeni nu a mai rămas acolo.

– Tu doar așteaptă aici, da? Așteaptă. Te plătesc dublu când ne întoarcem în oraș.

Redfield își înșfăcă rucsacul, ieși din mașina prevăzută cu aer condiționat și se trezi de îndată înotând într-o mare de umiditate. Nu mai purtase un rucsac de pe vremea studenției, când hoinărea prin Europa cu te-miri-ce și i se părea un pic caraghios ca acum, la cei cincizeci și unu de ani ai săi, să care o raniță pe umerii cocârjați. Însă ar fi fost terminat dacă ar fi pornit în orice colț al acestui ținut înăbușitor fără apa lui de băut purificată, spray-ul de insecte, loțiunea protectoare împotriva soarelui și a medicamentelor pentru diaree. Și fără aparatul de fotografiat; n-ar fi putut pleca fără aparat.

Cum stătea transpirând în căldura sfârșitului de după-amiază, privi cerul și se gândi: „Minunat, soarele apune în curând și țânțarii ies la lăsarea întunericului. Masa vă așteaptă, nemernici mici".

O luă din loc. Iarba înaltă năpădise marginea drumului, iar el nimeri într-un șanț și se afundă în noroi până la glezne. Era evident că nici un vehicul nu mai trecuse pe acolo de luni bune, iar Mama Natură se grăbise să-și recâștige teritoriul. Se opri preț de câteva clipe, gâfâind și alungând insectele. Aruncând o privire înapoi, observă că mașina nu se mai vedea și asta-l făcu să nu se simtă în largul lui. Oare putea avea încredere că șoferul îl va aștepta? Și așa omul îl adusese fără tragere de inimă până acolo și devenise din ce în ce mai nervos pe măsură ce se hurducau pe șoseaua tot mai accidentată. Acolo erau oameni răi, spusese șoferul, și lucruri îngrozitoare

se întâmplaseră în acea zonă. Ar putea dispărea amândoi și cine se va deranja să-i caute?

Redfield continuă să meargă.

Aerul umed părea că-l înfășoară din ce în ce mai strâns. Auzea sticla cu apă clipocindu-i în raniță și îi era sete, dar nu se opri să bea. Mai era doar o oră, o oră și ceva până la apusul soarelui, trebuia să-și continue drumul. Insectele bâzâiau prin iarbă și auzi ceea ce credea că trebuiau să fie chemările păsărilor prin umbrișul copacilor care-l înconjurau de pretutindeni, dar nu semănau cu nici un cântec de pasăre știut. Totul în acest ținut părea straniu și supranatural și pășea ca-n vis, târșâindu-și picioarele ca într-un fel de transă, cu sudoarea șiroindu-i pe piept. Ritmul propriei respirații se întețea cu fiecare pas. Ar fi trebuit să fie la doar doi kilometri și jumătate de destinație, dacă era să se ia după hartă, dar drumul era un infern, iar o nouă aplicare din spray-ul împotriva insectelor nu părea să descurajeze țânțarii. Urechile îi erau pline de bâzâitul lor, iar fața îi era o mască de ciupituri care îi provocau mâncărimi cumplite.

Se împiedică într-un alt șanț adânc și se prăbuși în genunchi în iarba înaltă. Scuipă o gură de buruieni, ghemuit acolo, trăgându-și sufletul, atât de descurajat și de istovit, încât se gândi că ar fi mai bine să facă de pe-acum cale întoarsă. Să ia avionul spre Cincinnati cu coada între picioare. Lașitatea, una peste alta, era mult mai puțin primejdioasă. Și mai confortabilă.

Scăpă un oftat, își înfipse mâna în pământ pentru a se ridica în picioare țintuind iarba cu privirea. Ceva licărea acolo printre frunzele verzi, ceva metalic. Era doar o insignă fără valoare, dar, date fiind împrejurările, o luă ca pe un semn. Un talisman. O strecură în buzunar, sări în picioare și continuă aventura.

La doar vreo sută de metri mai încolo, drumul se desfăcea brusc într-o largă zonă defrișată, încercuită de copaci

înalți. O construcție solitară se ridica la liziera îndepărtată, o clădire pitică din bușteni arși cu un acoperiș de tablă mâncată de rugină. Se auzeau ramurile trosnind și iarba se unduia în adierea vântului.

„Ăsta-i locul, gândi. Aici s-a întâmplat totul."

Dintr-odată i se păru că respirația îi devine prea zgomotoasă. Cu inima bătându-i puternic, își lăsă rucsacul să-i alunece de pe umeri, îl desfăcu și scoase de acolo aparatul foto. „Înregistrează totul, își spuse. Cei de la Octagon se vor strădui să te considere mincinos. Vor face tot ce le va sta în putință să te discrediteze, așa că trebuie să fii pregătit să te aperi. Trebuie să dovedești că spui adevărul."

Pătrunse în zona defrișată, îndreptându-se spre un morman de crengi înnegrite. Atinse ramurile cu pantoful și îl învălui un miros greu de lemn carbonizat. Se trase în spate, simțind cum îl trec fiorii pe șira spinării.

Erau rămășițele unui rug funerar.

Cu mâinile transpirate, scoase capacul obiectivului și începu să facă fotografii. Cu ochiul lipit de vizor, luă instantaneu după instantaneu. Rămășițele arse ale unei colibe. Sandala unui copil, zăcând în iarbă. O bucată de pânză de culoare deschisă, ruptă dintr-un sari. Oriunde privea, vedea moarte.

Se răsuci spre dreapta, o tapiserie din vegetație trecu prin fața obiectivului aparatului de fotografiat și era pe punctul de a face o nouă poză, când degetul îi îngheță pe buton.

O siluetă trecu fulgerător prin partea de sus a cadrului.

Își lăsă în jos aparatul și-și înălță capul, holbându-se la copaci. Nu mai văzu nimic însă, numai legănarea ramurilor.

Însă acel lucru – fusese oare doar o mișcare, chiar acolo, la periferia vederii lui? Surprinsese doar străfulgerarea a ceva întunecat pendulând printre copaci. O maimuță?

Trebuia să continue să fotografieze. Lumina zilei se împuțina cu repeziciune.

Trecu de un izvor și se îndreptă către clădirea cu acoperiș de tablă, cu pantalonii foșnindu-i prin iarbă, aruncând priviri fugare la stânga și la dreapta. Copacii păreau că au ochi, cu care îl priveau. Apropiindu-se de casă, văzu că pereții erau pârjoliți de foc. În fața ușii de la intrare se aflau un morman de cenușă și crengi înnegrite. Un alt rug funerar.

Îl ocoli și privi în încăpere. La început, nu reuși să distingă decât foarte puțin în acel interior mohorât. Lumina zilei scădea și înăuntru era și mai întunecos – o paletă de negru și nuanțe de gri. Își luă un mic răgaz pentru ca ochii să i se obișnuiască. Tot mai tulburat, observă licărirea apei proaspete într-un urcior de ceramică. Mireasmă de mirodenii. Cum era posibil?

În spatele lui trosni o nuia.

Se răsuci.

O siluetă umană stătea în picioare în luminiș. În jurul lor, copacii se liniștiseră și chiar și păsările își întrerupseseră cântecul. Silueta se îndreptă spre el, cu un mers straniu și spasmodic și se opri la numai un metru depărtare.

Redfield scăpă aparatul de fotografiat. Se dădu câțiva pași în spate, privind cu ochii pierduți de groază.

Era o femeie. Și nu avea față.

UNU

O numeau Regina Morții.

Cu toate că nimeni nu i-o spusese niciodată în față, doamna doctor Maura Isles își auzea câteodată porecla murmurată în urmă, când traversa triunghiul macabru al slujbei ei, între tribunal, locul decesului și morgă. Câteodată detecta o nuanță de ironie voalată: „Haha, ia uite-o cum pornește, zeița noastră gotică, întru strângerea de noi supuși"[1]. Uneori șoaptele erau însoțite de un tremur de neliniște, asemenea murmurelor celor pioși când un necredincios se amestecă printre ei. Era neliniștea celor care nu puteau să înțeleagă de ce alesese ea să păsească pe urmele morții. „Oare-i place? se întrebau ei. Oare atingerea cărnii reci, duhoarea putreziciunii o atrag în asemenea măsură, încât s-o facă să întoarcă spatele celor vii?" Ei cred că asta nu poate fi ceva normal, așa că-i aruncă ocheade neliniștite, remarcând amănunte care nu fac altceva decât să le întărească convingerile conform cărora ea e o nebună excentrică. Pielea de fildeș, părul negru tuns ca al Cleopatrei. Linia roșie a rujului. Cine altcineva mai este dat cu ruj în apropierea unui decedat? Însă ceea ce-i tulbură cel mai mult este calmul ei, privirea de o răceală imperială cu

---

[1] Joc de cuvinte intraductibil: în limba engleză, *subject* înseamnă atât „supus", cât și „caz medical". (n.tr.)

care examinează ororile ce lor le provoacă greață. Spre deosebire de ei, ea nu-și întoarce privirile. În loc de asta, ea îngenunchează lângă cadavru și-l cercetează cu atenție, îl atinge. Adulmecă.

Și mai apoi, sub luminile incandescente din laboratorul ei de autopsie, taie.

Tăia și acum, bisturiul ei spinteca pielea rece, grăsimea subcutanată care licărea cu un galben unsuros. „Un bărbat căruia-i plăceau hamburgerii și cartofii prăjiți", gândi în timp ce folosea foarfeca chirurgicală pentru a tăia coastele, ridicând scutul triunghiular al oaselor pieptului așa cum cineva ar deschide ușa unui bufet pentru a scoate la iveală conținutul lui prețios.

Inima zăcea cuibărită în patul spongios al plămânilor. Timp de cincizeci și nouă de ani, pompase sânge prin corpul domnului Samuel Knight. Crescuse odată cu el, îmbătrânise cu el, transformându-se din mușchiul fără grăsime al tinereții în această carne plină de seu. În cele din urmă orice inimă cedează și așa se întâmplase și cu cea a domnului Knight în timp ce ședea în camera lui de hotel din Boston cu televizorul deschis și cu un pahar cu whisky de la minibar pe noptieră.

Nu-și luă răgazul să se întrebe care or fi fost ultimele lui gânduri, sau dacă o fi simțit durere sau frică. Cu toate că-i sonda cele mai intime colțișoare, cu toate că-i jupuia pielea și-i ținea inima în mâini, domnul Samuel Knight rămânea pentru ea un străin, unul taciturn și care nu cerșea atenție, oferindu-i de bunăvoie secretele lui. Morții sunt răbdători. Nu se plâng, nu amenință și nici nu lingușesc.

Morții nu te rănesc; doar cei vii o fac.

Muncea cu o operativitate senină, rezecând viscerele toracice și punând inima eliberată pe tava de plastic pentru organe. Afară, prima zăpadă a lunii decembrie făcea vârtejuri, fulgii albi murmurau în ferestre și se rostogoleau pe alei.

Însă aici, în laborator, singurele zgomote erau provocate de apa trecând prin țevi și de șuieratul ventilatorului. Asistentul ei, Yoshima, se mișca într-o tăcere nefirească, anticipându-i solicitările, apărând din senin oriunde era nevoie de el. Lucrau împreună doar de un an și jumătate, cu toate astea deja funcționau ca un singur organism, uniți prin telepatia a două minți raționale. Nu avea nevoie să-i ceară să redirecționeze lumina lămpii; treaba era deja făcută, becul ilumina inima de pe care picura grăsimea, iar pe ea o aștepta întinsă o pereche de foarfeci.

Întunecatul perete marmorat al ventriculului drept și cicatricea albă din vârf îi spuseră povestea tristă a inimii lui. Un infarct miocardic vechi de luni sau chiar ani de zile distrusese deja o parte din peretele ventricular stâng. Apoi, cândva în decursul ultimelor douăzeci și patru de ore, avusese loc un nou infarct. Un cheag de sânge blocase artera coronară dreaptă, împiedicând accesul sângelui la mușchiul ventriculului drept.

Rezecă țesut pentru examenul histologic, știind deja ce avea să vadă la microscop. Coagulare și necroză. Invazia celulelor albe, intervenind asemenea unei armate de apărare. Probabil domnul Samuel Knight se gândise că jena din piept era doar efectul unei indigestii. „Un prânz prea copios, n-ar fi trebuit să mănânc atât de multă ceapă. Poate că un Pepto-Bismol ar rezolva treaba." Sau poate existaseră și alte semne de rău augur pe care se hotărâse să nu le ia în seamă: greutatea din piept, respirația sacadată. Cu siguranță, nu-i trecuse prin cap că era în pragul unui atac de cord.

A doua zi avea să moară din cauza unei aritmii.

Inima zăcea acum pe tavă, deschisă și secționată. Privi spre tors, din care lipseau toate organele. „Așa se termină călătoria ta de afaceri în Boston, gândi ea. Nici o surpriză aici. Nu e vorba despre nici o crimă, exceptând abuzul pe

care cu generozitate l-ai îndreptat asupra propriului corp, domnule Knight."

Telefonul interior țârâi.

– Doctor Isles?

Era Louise, secretara ei.

– Da?

– Detectivul Rizzoli pe linia doi. Puteți prelua apelul?

– Da.

Maura își scoase mănușile și traversă încăperea până la telefonul montat pe perete. Yoshima, care spălase instrumentarul în chiuvetă, închise robinetul. Se întoarse s-o privească cu ochii lui tăcuți de tigru, cunoscând deja semnificația unui telefon de la Rizzoli.

Când în cele din urmă închise telefonul, Maura văzu privirea lui întrebătoare.

– Azi începe mai devreme, spuse ea.

Apoi își scoase halatul și părăsi morga, întru întâmpinarea unui nou supus în împărăție.

Ninsoarea de dimineață se transformase într-un amestec înșelător de zăpadă cu lapoviță și plugurile de curățat zăpada ale municipalității nu se vedeau nicăieri. Conduse cu prudență pe Jamaica Riverway, cu cauciucurile scrâșnind prin zloata adâncă și cu ștergătoarele zgâriind parbrizul acoperit de chiciură. Asta era prima furtună de zăpadă a anului și șoferii trebuiau să se adapteze condițiilor atmosferice. Deja câteva vehicule care derapaseră se aflau pe marginea șoselei. Trecu de o mașină parcată a poliției, cu farurile luminând intermitent, cu polițistul de la circulație stând lângă șoferul unui vehicul de remorcat, ambii privind spre o mașină care se răsturnase într-un șanț.

Pneurile Lexusului ei începură să alunece într-o parte și bara de protecție din față viră înspre banda opusă. Intrând în panică, călcă frânele și simți cum mecanismul automat

antiderapaj intră în acțiune. Trase mașina înapoi pe banda ei. „La naiba, gândi, cu inima bâtându-i surd. Mă mut înapoi în California." Începu să ruleze ca melcul, nepăsându-i de claxoane și de faptul că-i încetinea pe ceilalți. „N-aveți decât să mă depășiți, idioților. Am întâlnit prea mulți șoferi ca voi pe masa mea de autopsie."

Drumul o duse în Jamaica Plain, un cartier din vestul Bostonului cu vile impunătoare și peluze, cu parcuri liniștite și alei la marginea apei. Vara, acest loc era un refugiu plin de verdeață din calea zgomotului și a căldurii orașului, dar astăzi, sub cerul mohorât, cu vântul care mătura peluzele desfrunzite, era un cartier lăsat în părăsire.

Adresa pe care o căuta părea cea mai neprietenoasă dintre toate. Clădirea se ridica în spatele unui zid înalt de piatră, peste care se cățărase o pânză sufocantă de iederă. „O baricadă împotriva lumii", își spuse. Tot ce putea vedea din stradă erau vârfurile gotice ale unui acoperiș de ardezie și o fereastră foarte semeață cu fronton, care o cerceta atent, ca un ochi întunecat. O mașină de poliție, parcată lângă poarta din față, îi confirmă faptul că se afla la adresa corectă. Doar alte câteva vehicule ajunseseră până acum – trupele de intervenție, înainte ca numeroasa armată de tehnicieni desemnată pentru investigarea locului crimei să se prezinte la muncă.

Parcă vizavi și-și adună toate puterile pentru a face față primei rafale de vânt. Când ieși din mașină, pantoful îi alunecă și reuși cu greu să se redreseze, agățându-se de ușa vehiculului. Odată ce-și recăpătă echilibrul, simți apă înghețată prelingându-i-se pe gambe din poalele ude ale pardesiului, care căzuse în baltă. Timp de câteva secunde nu făcu altceva decât să stea acolo, cu promoroaca înțepându-i fața, revoltată de cât de rapid se petrecuse totul.

Aruncă o privire pe partea cealaltă, la polițistul care stătea în mașină și o privea, și își dădu seama că o văzuse alunecând. Cu mândria rănită înșfăcă trusa de pe scaunul din

dreapta, trânti portiera și-și croi drum de-a curmezișul străzii lunecoase cu maximum de demnitate pe care o putu afișa.

– Sunteți în regulă, doamnă doctor? strigă polițistul prin geamul mașinii, o atitudine îngrijorată pe care chiar că nu o agrea.

– Sunt bine.

– Aveți grijă cu pantofii ăia. În curte e încă și mai alunecos.

– Unde este detectivul Rizzoli?

– Sunt în capelă.

– Și unde-i asta?

– Nu se vede de-aici. O ușă cu o cruce mare pe ea.

Își continuă drumul până la poartă, însă o găsi închisă. Un clopot de fier atârna de zid; smuci de funie și dangătul medieval se topi încet în mai linul zgomot al lapoviței. Sub clopot se afla o placă de bronz, cu inscripția pe jumătate acoperită de un lanț de iederă maronie.

Abația Graystones
Surorile Fecioarei Maria a Sfintei Lumini
Secerișul este mult, dar lucrătorii sunt puțini! Rugați deci pe Domnul secerișului, ca să scoată lucrători la secerișul Său.[1]

În spatele porții apăru pe neașteptate o femeie înfășurată în negru, cu un mers atât de ușor, încât Maura tresări când o văzu privind-o fix printre gratiile de la poartă. Avea o față foarte bătrână, într-atât de ridată, încât părea că se prăbușește înăuntru, însă ochii erau luminoși și pătrunzători ca ai unei păsări. Călugărița nu vorbi, doar întrebă din priviri.

– Sunt doamna doctor Isles de la Departamentul de Medicină Legală, spuse Maura. Am fost chemată aici de poliție.

Poarta se deschise cu un scâncet.

Maura păși în curte.

[1] Noul testament, Luca 10:2 (n.tr.)

– O caut pe doamna detectiv Rizzoli. Cred că-i în capelă.

Călugărița arătă cu degetul tocmai în partea opusă a curții. Apoi se răsuci pe călcâie și păși șovăielnic până la ușa cea mai apropiată, lăsând-o pe Maura să-și croiască singură drum spre capelă.

Fulgi de zăpadă se învârtejeau și dansau printre ace de promoroacă, asemenea unor fluturi albi învârtindu-se în jurul unei surse de lumină. Drumul cel mai scurt era să traverseze curtea, dar pietrele aveau o pojghiță de gheață și pantofii Maurei, cu tălpile lor lunecoase, își dovediseră deja lipsa de aderență la o asemenea suprafață. Așa că se afundă în stratul subțire de zăpadă de pe aleea care se desfăcea de-a lungul curții. Cu toate că era protejată împotriva lapoviței, nu era mai deloc adăpostită de vânt, care-i pătrundea cu mii de așchii prin haină. Era șocată de frigul de afară, care-i aducea aminte o dată în plus de cât de tăioasă poate fi luna decembrie în Boston. Cea mai mare parte a vieții și-o petrecuse în San Francisco, unde câțiva fulgi strălucitori de zăpadă erau o încântare prețioasă, nu un motiv de chin, ca aceste urzici înțepătoare, care se învolburau lângă zid ca să-i ciupească pielea feței. Coti mai aproape de clădire și, trecând pe lângă ferestre întunecate, își strânse și mai mult haina în jurul trupului. Din spatele porții răzbătea șuierul slab al traficului de pe Jamaica Riverway. Dar aici, între acești pereți, numai tăcere. Cu excepția bătrânei călugărițe care o lăsase să intre, locul părea abandonat.

Astfel că avu un șoc când văzu trei chipuri scrutând-o de la una dintre ferestre. Călugărițele formau un tablou tăcut, din spatele geamului, asemenea unor stafii, în veșmânt întunecat, care-l privesc pe intrus pătrunzând din ce în ce mai adânc în sanctuarul lor. O urmăriră trecând și privirile lor se mișcară la unison.

Intrarea în capelă era blocată cu bandă galbenă, din aceea care se folosește la izolarea locului unei crime, care se

încovoiase sub greutatea umezelii și atârna în ușă acoperită de o crustă de măzăriche. Ridică banda pentru a trece pe sub ea și împinse ușa.

Blițul unui aparat foto îi explodă în ochi și împietri, cu ușa închizându-se cu un șuierat în urma ei. Clipi pentru a îndepărta imaginea care-i arsese retina. Recăpătându-și acuitatea vizuală, văzu șiruri de bănci de lemn, pereți văruiți în alb și în partea din față a capelei un crucifix uriaș suspendat deasupra altarului. Era o cameră rece și austeră, cu întunericul adâncit de vitraliile ferestrelor, care filtrau numai o pată tenebroasă de lumină.

– Nu vă mișcați. Aveți grijă pe unde călcați, spuse fotograful.

Maura privi spre dalele de piatră și văzu sânge, urme de pași – un talmeș-balmeș năucitor, precum și resturi medicale. Capace de seringă și ambalaje rupte. Ce lasă de obicei în urmă echipa unei ambulanțe. Dar nici un cadavru.

Rotindu-se într-un cerc mai larg, privirea ei înregistră bucata de pânză albă, călcată în picioare, care zăcea pe coridor, petele roșii de pe bănci. Își putea vedea chiar și propria răsuflare în camera asta glacială, iar temperatura părea în continuă scădere și tremurul i se întețea pe măsură ce studia urmele de sânge. Trecând printre șirurile de bănci și văzând petele regulate de sânge, înțelese ce se întâmplase acolo.

Fotograful începu să facă alte poze, fiecare dintre ele un atac vizual pentru ochii Maurei.

– Hei, doctore?

La capătul din față al capelei răsări o claie de păr întunecat aparținând doamnei detectiv Rizzoli, care sări în picioare și îi făcu semn cu mâna.

– Victima e aici.

– Și cu sângele ăsta de lângă ușă ce e?

– Ăsta-i de la cealaltă victimă, sora Ursula. Băieții de la Ambulanță au dus-o la spitalul Sfântul Francisc. Mai e sânge

pe intervalul ăsta din mijloc și niscaiva urme de pași pe care încercăm să nu le stricăm, așa că mai bine ia-o prin stânga. Mergi pe lângă perete.

Maura se opri să-și pună ciupicii protectori de polipropilenă, apoi se strecură de-a lungul zidului, lipită de el. Numai după ce trecu de rândul de bănci din față văzu cadavrul călugăriței zăcând cu fața în sus, cu veșmintele asemenea unei bălți negre amestecându-se într-un lac mai întins de sânge. Ambele mâini fuseseră deja puse în pungi pentru a se păstra probele. Tinerețea victimei o surprinse pe Maura. Călugărița care o lăsase să intre și cele pe care le văzuse la fereastră erau toate bătrâne. Această femeie era mult mai tânără. Avea un chip diafan, cu ochi de un albastru-deschis împietriți într-o privire de o stranie seninătate. Era cu capul descoperit, părul blond tuns la doi centimetri de rădăcină. Fiecare lovitură violentă era imprimată în scalpul zdrobit, în creștetul diform.

– Numele ei este Camille Maginnes. Sora Camille. Născută la Hyannisport, spuse Rizzoli cu o voce metodică și care suna ca în serialele polițiste. A fost singura novice pe care au avut-o aici în ultimii cincisprezece ani. Avea de gând să facă ultimele jurăminte în mai. Tăcu un moment, apoi adăugă: Nu avea decât douăzeci de ani, și furia din voce reverberă în ziduri.

– Atât de tânără.

– Da. Se pare că a stâlcit-o în bătaie.

Maura își puse mănușile și îngenunche pentru a cerceta dezastrul. Instrumentul care o omorâse lăsase crestături liniare și zdrențuite pe pielea capului. Fragmente de os ieșeau prin pielea sfâșiată și o grămăjoară de materie cenușie se prelinsese afară. Cu toate că pielea de pe față era aproape intactă, era scăldată într-un purpuriu-închis.

– A murit cu fața în jos. Cine a întors-o?

– Surorile care au găsit-o, răspuse Rizzoli. Îi căutau pulsul.

– La ce oră au fost descoperite victimele?

– Pe la opt dimineața. Rizzoli își privi scurt ceasul. Cam acum două ore.

– Știi ce s-a întâmplat? Ce ți-au spus surorile?

– A fost greu să scot ceva cât de cât folositor de la ele. Mai sunt doar paisprezece călugărițe și toate sunt în stare de șoc. Ele cred că aici sunt în siguranță. Sub protecția lui Dumnezeu. Și apare câte un nebun de ăsta.

– Există semne de intrare prin efracție?

– Nu, dar nu e foarte dificil să intri în clădire. Există iederă care crește de-a lungul zidului – poți să sari înăuntru fără prea mari probleme. Și mai e și poarta din spate, care duce la un câmp, unde-și au grădinile. Un răufăcător poate intra și pe acolo.

– Ceva urme de pași?

– Câteva aici. Dar afară, dacă sunt, sunt îngropate în zăpadă.

– Deci nu putem fi siguri că a intrat prin efracție. I s-ar fi putut permite intrarea prin acea poartă din față.

– E un ordin sihastru, doctore. Nimănui nu i se permite accesul cu excepția preotului paroh, când vine să țină liturghia și să le spovedească. Și mai e o femeie care lucrează în parohie. Îi permit să-și aducă fetița când n-are cu cine s-o lase. Dar asta-i tot. Nimeni altcineva nu intră fără aprobarea maicii stareță. Și surorile rămân înăuntru. Nu părăsesc incinta decât pentru a merge la doctor sau pentru vreo urgență în familie.

– Cu cine ai vorbit până acum?

– Cu stareța, maica Mary Clement. Și cu cele două călugărițe care au găsit victimele.

– Ele ce ți-au spus?

Rizzoli clătină din cap.

– N-au văzut și n-au auzit nimic. Și nici celelalte nu cred că vor fi în stare să ne spună mare lucru.

– De ce nu?

– Ai văzut cât de bătrâne sunt?

– Asta nu înseamnă că sunt lipsite de raţiune.

– Una dintre ele e în stare de inconştienţă din pricina unei comoţii şi alte două au Alzheimer. Cele mai multe dorm în camere ale căror ferestre nu dau în curte, aşa că e puţin probabil să fi văzut ceva.

La început Maura doar îngenunchease deasupra cadavrului lui Camille, fără a o atinge, acordând victimei un ultim moment de demnitate. „Nimic nu te mai poate răni acum", gândi. Începu să-i palpeze scalpul şi simţi scârţâitul fragmentelor de oase deplasate sub piele.

– Lovituri multiple. Toate au aterizat pe creştet sau în spatele craniului...

– Şi vânătăile de pe faţă? E numai lividitate?

– Da. Şi e permanentă.

– Deci loviturile au venit din spate. Şi de deasupra.

– Cel care a atacat-o era probabil mai înalt.

– Sau ea era în genunchi. Iar el deasupra ei, în picioare.

Maura se opri, cu mâinile atingând carnea rece, captivată de imaginea sfâşietoare a acestei călugăriţe tinere îngenunchind în faţa atacatorului ei sub ploaia de lovituri care se abătea asupra capului ei plecat.

– Oare ce fel de nenorocit umblă brambura să bată călugăriţe? întrebă Rizzoli. Ce dracu-i în neregulă cu lumea asta?

Maura tresări auzind felul în care se exprima Rizzoli. Cu toate că nu-şi mai amintea când intrase ultima oară într-o biserică şi deşi încetase să mai creadă de ani de zile, o cam tulbura să audă o asemenea blasfemie într-un loc sfânt. Atât de mare era puterea îndoctrinării din copilărie. Nici măcar ea, pentru care sfinţii şi miracolele erau acum nişte simple fantezii, nu ar pronunţa niciodată un blestem în deplina vecinătate a crucii.

Dar Rizzoli era prea mânioasă ca să-i pese ce scoate pe gură, chiar și în acest loc sacru. Părul îi era mai ciufulit decât de obicei, o coamă neagră, sălbatică, scânteind de promoroacă topită. Oasele feței îi ieșeau pe sub pielea palidă în unghiuri ascuțite. În întunericul capelei, ochii îi erau de cărbune aprins de atâta furie. Mânia justificată fusese întotdeauna combustibilul lui Rizzoli, esența a ceea ce o determinase să vâneze monștri. Cu toate acestea, astăzi părea febrilă, iar fața îi era mai slabă, de parcă focul ar fi consumat-o acum din interior.

Maura nu dorea să alimenteze aceste flăcări. Își păstră calmul vocii, eficiența întrebărilor. Un om de știință tratând cu fapte, nu cu sentimente.

Apucă mâna sorei Camille și-i verifică articulația cotului.

– E inert. Nici vorbă de *rigor mortis.*

– Atunci mai puțin de cinci, șase ore?

– Aici e și frig.

Rizzoli răsuflă cu putere, scoțând un nor de aburi în aerul glacial.

– Nu mai spune.

– Vreo două grade, bănuiesc. Asta întârzie rigiditatea.

– Deci de cât timp e moartă?

– N-aș putea spune.

– Dar ce spui de fața ei? De lividitatea permanentă?

– *Livor mortis*[1] s-ar fi putut produce și după o jumătate de oră. Nu prea ne ajută să stabilim ora decesului.

Maura își deschise trusa și scoase termometrul chimic pentru a măsura temperatura corporală. Observă multiplele straturi de îmbrăcăminte ale victimei și hotărî să nu îi ia temperatura rectală decât atunci când corpul va fi transportat la morgă. Camera era slab luminată – în nici un caz un loc unde să poată da verdicul de agresiune sexuală înainte de a-i

[1] Lividitate cadaverică (n.tr.)

introduce termometrul. Luptându-se să-i scoată hainele ar fi putut distruge eventualele probe. În schimb scoase seringi pentru a extrage fluid din corpul vitros pentru stabilirea post-mortem a nivelurilor de potasiu.

– Vorbește-mi despre cealaltă victimă, spuse Maura înțepând ochiul stâng și trăgând ușor fluid vitros în seringă.

Rizzoli pufni dezgustată la vederea procedurii și se întoarse cu spatele.

– Victima găsită lângă ușă este sora Ursula Rowland, în vârstă de șaizeci și opt de ani. Trebuie c-a fost o bătrână rezistentă. Au spus că-și mișca brațele când au transportat-o la ambulanță. Eu și Frost am ajuns chiar când ei plecau.

– Cât de serioase îi erau rănile?

– N-am văzut-o. Ultima veste pe care am primit-o de la spitalul Sfântul Francisc e că se află în operație. Fracturi craniene multiple și hemoragie craniană.

– La fel ca această victimă.

– Da. La fel ca sora Camille.

Furia se simțea din nou în vocea lui Rizzoli.

Maura se ridică în picioare tremurând. Pantalonii i se îmbibaseră cu apă foarte rece de la tivul mustind al hainei și își simțea gambele înghețate. La telefon i se spusese că locul decesului era înăuntru, așa că nu-și adusese fularul de lână și mănușile din mașină. Camera asta neîncălzită era doar o idee mai puțin friguroasă decât curtea acoperită cu zloată. Își îndesă mâinile în buzunarele hainei, întrebându-se cum de Rizzoli, care și ea era fără fular și mănuși călduroase, putea zăbovi atât de mult timp în această capelă glacială. Rizzoli părea că-și poartă propria sursă de căldură pe dinăuntru – febra mâniei ei – și, cu toate că buzele îi erau vinete de frig, nu părea din cale afară de grăbită să caute o cameră mai călduroasă.

– De ce e așa de rece aici? întrebă Maura. Mi-e greu să-mi închipui că cineva ar putea să țină liturghia în această încăpere.

– Păi nici n-o țin aici. Această parte a clădirii nu este niciodată folosită iarna – costă prea scump s-o încălzești. Oricum, aici locuiesc foarte puține persoane. Pentru liturghie folosesc o capelă mică din afara parohiei.

Maura se gândi la cele trei călugărițe pe care le văzuse la fereastră, toate în vârstă. Surorile astea erau ca niște lumânări care abia mai pâlpâie, stingându-se una după alta.

– Dacă această capelă nu e folosită, spuse ea, ce căutau victimele aici?

Rizzoli scoase un oftat, dând afară din plămâni un nor de abur sub formă de dragon.

– Nimeni nu știe. Stareța spune că ultima oară când le-a văzut pe Ursula și pe Camille a fost cu o seară înainte, la rugăciuni, pe la nouă. Când a doua zi n-au apărut la rugăciunile de dimineață, surorile s-au dus să le caute. În ruptul capului nu s-ar fi așteptat să le găsească aici.

– Toate loviturile astea în cap indică o furie absolută.

– Dar uită-te la fața ei, spuse Rizzoli, arătând-o pe Camille. Nu i-a lovit fața. I-a cruțat-o. Asta ar putea însemna că nu e nimic personal. De parcă nu ar fi condamnat-o anume pe ea, ci ceea ce *este* ea. Ceea ce reprezintă.

– Autoritate? spuse Maura. Putere?

– Foarte amuzant. Aș fi zis ceva în genul credință, speranță, milostenie.

– Ce să-i faci, am urmat un liceu catolic.

– Tu? Rizzoli râse scurt. N-aș fi crezut.

Maura trase adânc în piept aerul rece și privi în sus spre cruce, amintindu-și anii petrecuți la Academia Pruncilor Uciși. Și la chinurile aparte împărțite de sora Magdalena, care preda istoria. Penitența nu era de ordin fizic, ci emoțional, și era distribuită de către o femeie care nu pregeta

în a stabili care fete aveau, în opinia ei, un exces rușinos de încredere în sine. La vârsta de paisprezece ani, prietenele cele mai bune ale Maurei nu erau ființele, ci cărțile. Își însușea cu lejeritate toată materia și era și mândră de acest lucru. Asta abătuse asupra ei furia sorei Magdalena. Pentru binele Maurei, acea trufie profană cu privire la propriul intelect trebuia transformată în smerenie. Sora Magdalena își duse la bun sfârșit pedeapsa cu o ardoare perversă. O ridiculiza pe Maura în fața clasei, scria comentarii sarcastice pe marginea caietelor ei imaculate și ofta adânc ori de câte ori Maura ridica mâna pentru a pune vreo întrebare. În cele din urmă, Maura fusese redusă la tăcere.

– Mă cam intimidau, spuse Maura. Călugărițele.

– Nu credeam că există ceva care să te sperie, doctore.

– O grămadă de lucruri mă sperie.

Rizzoli râse.

– Numai cadavrele nu, așa-i?

– Există în lumea asta lucruri mult mai înspăimântătoare decât cadavrele.

Lăsară cadavrul sorei Camilla să zacă pe patul lui de piatră rece și străbătură încăperea spre bucata de dușumea pătată de sânge, unde sora Ursula fusese găsită încă în viață. Fotograful își terminase treaba și plecase; doar Maura și Rizzoli mai erau în capelă, două femei singure ale căror voci reverberau în pereții goi. Maura considerase întotdeauna capelele drept sanctuare universale, unde chiar și spiritul necredinciosului își poate găsi alinarea. Însă ea nu găsise nici o alinare în acest loc sumbru, unde pășise moartea, disprețuind simbolurile sfinte.

– Chiar aici au găsit-o pe sora Ursula, spuse Rizzoli. Zăcea cu capul în direcția altarului și cu picioarele spre ușă.

Ca și cum s-ar fi prosternat în fața crucifixului.

– Individul ăsta-i un animal nenorocit, spuse Rizzoli, cuvintele ei furioase lovind în cădere ca niște cioburi de

gheață. Cu asta avem de-a face. Un om ieșit din minți. Sau vreun dobitoc drogat căutând să fure ceva.

– Nu știm dacă e vorba de un bărbat.

Rizzoli arătă spre cadavrul sorei Camille.

– Crezi că o femeie a putut face asta?

– O femeie poate folosi un ciocan. Cu care să zdrobească un craniu.

– Am găsit o urmă de picior. Acolo, la jumătatea culoarului. Pare a fi bărbătească, mărimea patruzeci și trei.

– Poate e a cuiva din echipa ambulanței?

– Nu, urmele celor de la ambulanță le poți vedea aici, aproape de ușă. Aia de pe coridor e diferită. Aia e a *lui.*

Bătea vântul zăngănind ferestrele și ușa scârțâi de parcă mâini invizibile ar fi smucit de ea, disperate să pătrundă înăuntru. Buzele lui Rizzoli erau albastre de frig și fața îi căpătase o paloare cadaverică, dar nu arăta nici cea mai mică intenție de a căuta o cameră mai încălzită. Așa era Rizzoli, prea încăpățânată ca să fie ea prima care capitulează. Să admită că și-a atins limitele.

Maura privi spre podeaua de piatră unde zăcuse sora Ursula și nu putu să nu dea dreptate instinctelor lui Rizzoli, anume că acest atac fusese un act de nebunie. Ceea ce văzuse era demență curată, toate aceste pete de sânge. Loviturile izbite în craniul sorei Camille. Nebunie sau lucrul diavolului.

Un curent de aer înghețat îi bătea direct pe șira spinării. Se ridică în picioare tremurând și privirea i se fixă pe crucifix.

– Îngheț de frig, spuse. Nu ne putem încălzi undeva? Să bem o cafea?

– Ai terminat aici?

– Am văzut ce era de văzut. Restul ni-l va spune autopsia.

DOI

Ieșiră din capelă, călcând pe banda pusă de poliție, care căzuse deja de pe ușă și zăcea încrustată în gheață. Vântul le flutura hainele și le biciuia fețele pe măsură ce înaintau pe alee, cu ochii pe jumătate închiși din pricina rafalelor rebele de fulgi de zăpadă. Pășind printr-o intrare întunecoasă, Maura abia înregistră o adiere de căldură atingându-i fața amorțită. Îi mirosi a ouă, vopsea veche și mucezeala unui sistem de încălzire străvechi, care stârnea praful.

Zăngănitul unor vase de porțelan le conduse, printr-un coridor slab luminat, într-o cameră scăldată într-o lumină fluorescentă, un detaliu modern, deconcerta. Strălucea orbitor, dezolant și deloc măgulitor pentru fețele adânc ridate ale călugărițelor care ședeau în jurul unei mese parohiale deteriorate. Treisprezece – un număr cu ghinion. Atenția le era îndreptată către niște pătrate de postav cu motive florale, panglici de mătase și tăvi cu levănțică uscată și petale de trandafiri. „Ora de lucru", gândi Maura, privind cum mâini artritice îndesau plante medicinale și coseau panglici în jurul unor săculeți. Una dintre călugărițe zăcea prăbușită într-un scaun cu rotile. Era aplecată într-o parte, cu mâna stângă chircită ca o gheară și cu fața încovoiată ca o mască pe jumătate topită. Consecința nemiloasă a unei comoții. Cu

toate acestea, ea le observă prima pe cele două intruse și slobozi un geamăt. Celelalte surori ridicară privirea, întorcându-se spre Maura și Rizzoli.

Uitându-se la aceste fețe zbârcite, Maura era uimită de slăbiciunea pe care o vedea. Acestea nu erau imaginile severe ale autorității pe care și le amintea din copilărie, ci privirile unor femei derutate care așteptau de la ea răspunsuri cu privire la tragedia petrecută. Nu se simțea în largul ei cu noul său statut, la fel cum un copil devenit adult nu se simte în largul lui când își dă seama că între el și părinții lui rolurile s-au schimbat.

– Ar putea cineva să-mi spună unde este detectivul Frost? întrebă Rizzoli.

Îi răspunse o femeie cu o figură chinuită care tocmai ieșise din bucătăria alăturată, ținând o tavă cu cești de cafea și farfurioare curate. Purta un pulover albastru pal, pătat de grăsime, și un diamant minuscul îi strălucea pe mâna stângă. „Asta nu-i călugăriță, gândi Maura, ci angajata parohiei, care veghează asupra acestei comunități veșnic infirme."

– Încă vorbește cu stareța, spuse femeia.

Arătă cu capul spre ieșire și o șuviță de păr castaniu i se desprinse din coadă, ondulându-i-se pe fruntea mereu încruntată.

– Biroul dumneaei se află în capătul holului.

Rizzoli dădu din cap.

– Știu drumul.

Părăsiră lumina nemiloasă a acelei încăperi și-și continuară drumul prin hol. Maura simți un curent, o pală de vânt rece, ca și cum un strigoi ar fi trecut chiar în acel moment pe lângă ea. Nu credea în viața de apoi, dar, pășind pe urmele unor oameni care muriseră de curând, se întreba câteodată dacă trecând pe acolo nu lăsaseră ceva urme, o oarecare perturbare energetică, și care ar fi putut fi resimțită de către cei care s-ar fi întâmplat să meargă după aceea pe acolo.

Rizzoli bătu la ușa stareței și o voce tremurândă îi răspunse:
– Intră.

Pătrunzând în cameră, Maura simți mirosul cafelei, delicios și aromat. Văzu lambriuri din lemn închis la culoare și un crucifix fără podoabe montat pe un zid, deasupra unui pupitru de stejar. În spatele pupitrului ședea o călugăriță gârvobită, ai cărei ochi păreau mari ca două lacuri albastre, din cauza ochelarilor. Arăta la fel de bătrână și plăpândele ei surori care ședeau în jurul mesei parohiale, iar ochelarii ei păreau atât de grei, încât i-ar fi putut trage fața în jos spre pupitru. Dar ochii care priveau prin aceste lentile groase erau ageri și străluceau de inteligență.

Partenerul lui Rizzoli, Barry Frost, își lăsă imediat, politicos, ceașca de cafea jos și se ridică în picioare. Frost era echivalentul universal al fratelui mai mic, singurul polițist de la Departamentul de omucideri care putea intra într-o cameră de interogatoriu, făcând un suspect să creadă că-i era cel mai bun prieten. De asemenea, era singurul polițist din unitate pe care nu părea să-l deranjeze să lucreze cu temperamentala Rizzoli, care chiar și acum îi privea furioasă ceașca de cafea, fără îndoială înregistrând faptul că, în timp ce ea tremura în capelă, partenerul ei ședea confortabil în această cameră încălzită.

– Maică stareță, rosti Frost, aceasta este doamna doctor Isles, de la Departamentul de Medicină Legală. Doctore, ți-o prezint pe maica Mary Clement.

Maura atinse mâna stareței. Era noduroasă, cu pielea pergamentoasă întinsă peste oase. Strângându-i-o, Maura observă o manșetă bej ițindu-se din mâneca neagră. Deci așa rezistau maicile într-o clădire atât de friguroasă. Pe sub veșmintele de lână, stareța purta haine călduroase de corp.

O privire albastră un pic sașie o țintui de sub lentilele groase.

– Departamentul de Medicină Legală? Asta înseamnă că sunteți medic?

– Da. Medic patolog.

– Studiați cauzele deceselor?

– Exact.

Stareța făcu o pauză, ca și cum și-ar fi adunat curajul pentru următoarea întrebare.

– Ați fost deja în capelă? Ați văzut...

Maura dădu din cap. Voia să împiedice întrebarea care știa că va urma, însă era incapabilă să arate o lipsă de politețe față de o călugăriță. Chiar și la vârsta de patruzeci de ani, încă o părăsea curajul la vederea unei robe negre.

– A... Vocea stareței se transformă în șoaptă. A suferit mult sora Camille?

– Din păcate, nu pot încă răspunde. Nu înainte de încheierea... examinării.

„Autopsiei", voi să spună, dar cuvântul i se păruse prea rece, prea tehnic pentru urechile sensibile ale stareței. Nici nu voia să destăinuie cumplitul adevăr: că, de fapt, își făcuse o idee destul de precisă cu privire la ce se întâmplase cu Camille. Cineva o atacase pe tânăra femeie în capelă. Cineva o urmărise fugind îngrozită de-a lungul coridorului, smulgându-i vălul alb de novice. Sub loviturile care-i sfâșiaseră scalpul, sângele ei împroșcase stranele, cu toate astea ea mersese înainte, clătinându-se, până când, într-un sfârșit, se prăbușise în genunchi, învinsă, la picioarele lui. Nici atunci atacatorul nu se oprise. Chiar și atunci, continuase s-o lovească, zdrobindu-i craniul ca pe o coajă de ou.

Evitând ochii stareței, Maura ridică scurt privirea spre crucea de lemn montată pe perete în spatele pupitrului, dar acel simbol impunător nu era mai ușor de înfruntat.

Interveni Rizzoli:

– Nu le-am văzut încă dormitoarele.

Ca de obicei, își vedea de treabă, concentrându-se numai asupra a ceea ce trebuia făcut în continuare.

Mary Clement întoarse o privire înlăcrimată.

– Da. Eram pe punctul de a-l duce pe detectivul Frost sus, în camerele lor.

Rizzoli aprobă.

– Când doriți, noi suntem gata.

Stareța îi conduse la o scară învăluită doar în lumina care strălucea de afară printr-un vitraliu. În zilele însorite, soarele picta zidurile într-o paletă largă de culori, dar în această dimineață de iarnă, pereții erau întunecoși, cu umbre cenușii.

– Camerele de sus sunt majoritatea goale acum. Odată cu trecerea anilor a trebuit să le mutăm pe maici la parter, una câte una, spuse sora Mary Clement, urcând încet și chinuit, și ținându-se strâns de balustradă.

Maura mai că se aștepta să se împiedice și să cadă pe scări, așa că mergea imediat în urma ei, încordându-se de fiecare dată când stareța se oprea nesigură pe picioare.

– Pe sora Jacinta o cam deranjează genunchiul de ceva timp, așa că și ea se va muta într-o cameră la parter. Mai nou și sora Helen are probleme cu respirația. Am rămas așa de puține...

– E o clădire mare, destul de greu de întreținut, constată Maura.

– Și e și veche. Stareța se opri să-și tragă sufletul. Adăugă, cu un zâmbet trist: Bătrână ca și noi. Și atât de scump de întreținut. Am crezut că va trebui s-o vindem, dar Dumnezeu a găsit o cale prin care putem s-o păstrăm.

– Cum?

– Anul trecut a venit la noi un donator. Acum am început s-o renovăm. Țiglele de pe acoperiș sunt noi și podul este

izolat. Următorul lucru pe care vrem să-l facem este să înlocuim cuptorul. Îi aruncă o privire Maurei. Mă credeți sau nu, clădirea asta este mai confortabilă decât anul trecut.

Stareța răsuflă adânc și-și reluă urcatul pe scări, cu mărgelele rozariului zornăindu-i.

– Pe vremuri aici erau patruzeci și cinci de măicuțe. Când am venit la Graystones, am umplut toate camerele astea. Însă acum suntem o comunitate îmbătrânită.

– Când ați venit, maică stareță? întrebă Maura.

– Am intrat ca postulantă[1] pe când aveam optsprezece ani. Exista un tânăr care voia să mă ia în căsătorie. Mă tem că a fost destul de rănit în mândria lui când L-am ales pe Dumnezeu.

Se opri din urcat și privi înapoi. Pentru prima oară, Maura observă umflătura unui aparat auditiv ieșindu-i din broboadă.

– Bănuiesc că vă e greu să vă închipuiți asta, nu-i așa, doctore Isles? Că am fost vreodată tânără...

Într-adevăr, Maura nu putea. Nu și-o putea imagina pe Mary Clement altfel decât relicva care era acum. În nici un caz o femeie dorită, curtată de bărbați.

Ajunseră în capul scărilor și un coridor lung se întindea în fața lor. Era mai cald aici, aproape îmbietor, căldura era păstrată înăuntru de un tavan scund și închis la culoare. Grinzile aflate la vedere păreau vechi de cel puțin un secol. Stareța se duse la a doua ușă și șovăi, cu mâna pe mâner. Într-un sfârșit îl apăsă, ușa se deschise și lumina cenușie dinăuntru i se răspândi pe față.

– Aceasta este camera sorei Ursula, spuse ea încetișor.

Abia încăpeau toți în încăpere. Frost și Rizzoli intrară, dar Maura rămase lângă ușă, plimbându-și privirea de-a lungul rafturilor căptușite cu cărți, a ghivecelor cu violete africane

[1] Solicitant pentru primirea într-un ordin religios (n.tr.)

înflorite. Fereastra cu șipci verticale și tavanul scund dădeau încăperii un aspect medieval. Arăta ca mansarda unui școlar, mobilată cu un pat simplu și o măsuță de toaletă, o masă de scris și un scaun.

– Patul era făcut, spuse Rizzoli, privind așternuturile împăturite cu grijă.

– Așa am găsit-o dimineață, răspunse Mary Clement.

– N-a mers la culcare aseară?

– Mai degrabă s-a sculat devreme. Așa avea obiceiul.

– Cât de devreme?

– Adesea cu vreo câteva ore înainte de Rugi.

– Rugi? se miră Frost.

– Slujba de dimineață, de la șapte. Vara asta mereu a ieșit în grădină dis-de-dimineață. Îi place să lucreze în grădină.

– Și iarna? întrebă Rizzoli. Ce face atât de devreme?

– Oricare ar fi anotimpul, întotdeauna e muncă de făcut, pentru cele dintre noi care mai pot s-o facă. Însă cele mai multe dintre surori sunt acum plăpânde. Anul ăsta am fost nevoite s-o angajăm pe doamna Otis să ne ajute să preparăm mâncarea. Chiar și cu ajutorul ei, abia suntem în stare să ne ducem la bun sfârșit îndatoririle.

Rizzoli deschise ușa dulapului. Înăuntru se afla o colecție austeră de veșminte negre și cafenii. Nici o picătură de culoare sau vreo podoabă. Era garderoba unei femei pentru care lucrarea lui Dumnezeu era deosebit de importantă, care-și folosea hainele exclusiv în serviciul Lui.

– Astea sunt singurele ei haine? Ce văd eu aici în dulapul ei? întrebă Rizzoli.

– Facem un jurământ de sărăcie când ne alăturăm ordinului.

– Asta înseamnă că dați de pomană tot ce aveți?

Mary Clement răspunse cu un zâmbet îngăduitor, din acela pe care-l oferi unui copil care a pus o întrebare absurdă.

– Nu-i o privațiune chiar așa de mare. Ne păstrăm cărțile, câteva amintiri personale. După cum vedeți, sora Ursula își îngrijește violetele ei africane. Însă da, lăsăm aproape tot în urmă când venim aici. Acesta este un ordin contemplativ și nu agreăm distracțiile lumii de afară.

– Iertați-mă, maică stareță, spuse Frost. Eu nu sunt catolic, așa că nu înțeleg ce înseamnă cuvântul ăsta. Ce este un ordin contemplativ?

Întrebarea fusese pusă pe un ton blajin plin de respect și Mary Clement îl răsplăti cu un zâmbet mai cald decât cel pe care i-l adresase lui Rizzoli.

– Un contemplativ duce o viață meditativă. O viață de rugăciuni, devoțiune și meditație personală. De aceea ne retragem în spatele zidurilor. De aceea nu primim vizite. Izolarea reprezintă o mângâiere pentru noi.

– Și dacă o persoană încalcă regulile? întrebă Rizzoli. O dați afară?

Maura îl văzu pe Frost tresărind la întrebarea fără menajamente a partenerei lui.

– Regulile noastre sunt întocmite tot de noi, răspunse Mary Clement. Le respectăm pentru că așa dorim.

– Însă se întâmplă uneori ca vreo călugăriță să se trezească într-o dimineață și să spună: „Am chef să merg la plajă"?

– Nu se întâmplă.

– Trebuie să se întâmple. Sunt ființe umane.

– Nu se întâmplă.

– Nimeni nu încalcă regulile? Nimeni nu sare gardul?

– Nu avem nevoie să părăsim abația. Doamna Otis ne cumpără alimentele. Părintele Brophy vine în întâmpinarea nevoilor noastre spirituale.

– Dar scrisori? Telefoane? Chiar și în închisorile de maximă securitate poți da un telefon din când în când.

Frost clătină din cap, cu o expresie mâhnită.

– Avem un telefon aici, pentru urgențe, răspunse Mary Clement.

– Și oricine-l poate folosi?

– De ce ar vrea cineva s-o facă?

– Dar corespondență? Puteți primi scrisori?

– Unele dintre noi aleg să nu primească nici o scrisoare.

– Și dacă vreți să trimiteți vreo scrisoare?

– Cui?

– Contează?

Fața stareței se împietrise într-un zâmbet ermetic de genul Doamne-dă-mi-răbdare.

– Nu pot decât să mă repet, doamnă detectiv. Nu suntem prizoniere. Noi alegem să trăim astfel. Cele care nu sunt de acord cu aceste reguli sunt libere să plece.

– Și ce ar face în lumea de afară?

– Am senzația că dumneavoastră credeți că noi nu avem nici o cunoștință despre acea lume. Însă câteva dintre surori au lucrat în școli sau spitale.

– Credeam că viața de mănăstire presupune că nu poți părăsi așezământul.

– Câteodată, Dumnezeu ne cheamă să îndeplinim îndatoriri în afara acestor ziduri. Acum câțiva ani, sora Ursula a simțit chemarea de a lucra în afara țării și i-a fost acordată exclaustrarea – permisiunea de a trăi în afara mânăstirii cu păstrarea jurămintelor.

– Dar a venit înapoi.

– Anul trecut.

– Nu i-a plăcut acolo, în lumea de afară?

– Misiunea ei în India nu era una ușoară. Și acolo a fost martora unor violențe – un atac terorist asupra satului unde se

afla. Atunci s-a întors la noi. Aici se putea simți din nou în siguranță.

– Nu avea familie la care să se întoarcă?

– Ruda ei cea mai apropiată era un frate, care a murit acum doi ani. Noi suntem acum familia ei, iar Graystones e căminul ei. Când ești obosit de lume și ai nevoie de alinare, o întrebă stareța domol, *dumneata* nu mergi acasă?

Răspunsul părea s-o tulbure pe Rizzoli. Își mută privirea pe perete, unde atârna crucifixul. Însă și-o întoarse rapid.

– Maică stareță?

Femeia în pulover albastru cu pete de grăsime stătea în hol, privindu-i cu ochi inexpresivi, lipsiți de curiozitate. Mai multe șuvițe de păr castaniu i se desprinseseră acum din coadă și atârnau pe fața ei osoasă.

– Părintele Brophy spune că vine să vorbească acum cu reporterii. Dar sunt atât de mulți cei care sună, că sora Isabel a scos telefonul din furcă. Nu știe ce să le spună.

– Vin imediat, doamnă Otis. Stareța se întoarse spre Rizzoli. După cum vedeți, nu mai facem față. Vă rog să rămâneți cât e nevoie. Mă găsiți jos.

– Înainte să plecați, spuse Rizzoli, care este camera sorei Camille?

– A patra ușă.

– Și nu e încuiată?

– Aceste camere nu sunt încuiate, răspunse Mary Clement. Nu au fost niciodată.

Mirosul de apret și de săpun Murphy's Oil fu primul lucru pe care Maura îl înregistră când pătrunse în camera surorii Camille. Ca și cea a sorei Ursula, această cameră avea o fereastră cu șipci verticale cu vedere în curte și același tavan scund cu grinzi de lemn. Dar, în timp ce camera

Ursulei părea locuită, cea a lui Camille fusese într-atât de frecată cu peria și de curățată, încât părea sterilizată. Pereții văruiți în alb erau goi, cu excepția unui crucifix de lemn care atârna vizavi de pat. Era, pare-se, primul obiect pe care cădea privirea sorei Camille când se trezea dimineața, un simbol al existenței ei dedicate Celui-de-Sus. Era camera unui penitent.

Maura privi podeaua și văzu porțiuni unde frecatul înverșunat rosese luciul, lăsând bucăți de lemn mai deschis la culoare. Și-o imagină pe tânăra Camille în genunchi, ținând strâns peria de sârmă și încercând să șteargă... ce anume? Petele adunate acolo de-un veac? Urmele tuturor femeilor care trăiseră acolo înaintea ei?

– Maică Precistă, spuse Rizzoli. Dacă într-adevăr Curățenia e o mare virtute, femeia asta a fost o sfântă.

Maura se duse la măsuța de lângă fereastră, pe care se afla o carte deschisă. *Sfânta Brigita a Irlandei: O biografie.* Și-o imagină pe Camille citind la această măsuță curată, lumina din fereastră jucându-se cu trăsăturile delicate ale feței ei. Se întrebă dacă, în zilele calde, Camille își dăduse vreodată jos broboada albă de novice ca să stea cu capul gol, lăsând adierea vântului care pătrundea prin fereastră să-i mângâie părul blond, tuns scurt.

– Aici e sânge, spuse Frost.

Maura se întoarse și-l văzu lângă pat, uitându-se la așternuturile mototolite.

Rizzoli îndepărtă cuvertura, scoțând la iveală pete proaspete de sânge pe cearșaful de dedesubt.

– Sânge menstrual, spuse Maura și-l văzu pe Frost că se întoarce îmbujorat cu spatele.

Până și bărbaților căsătoriți le era jenă când venea vorba despre detalii intime ale funcțiilor corpului feminin.

Dangătul clopotului de la intrare o făcu pe Maura să privească afară, pe fereastră. Văzu cum o călugăriță iese din clădire ca să deschidă poarta. Patru vizitatori purtând impermeabile galbene intrară în curte.

– Au sosit cei de la CSU[1], anunță Maura.

– Cobor să vorbesc cu ei, răspunse Frost, părăsind încăperea.

Lapovița nu se oprise și fereastra înghețată nu oferea o perspectivă prea bună asupra curții. Întrezări preț de o clipă silueta zgribulită a lui Frost ieșind în întâmpinarea tehnicienilor criminaliști. Invadatori proaspeți, violând sanctitatea abației. Și, dincolo de ziduri, așteptau alții să pătrundă și ei înăuntru. Văzu duba unui post de televiziune de știri strecurându-se lângă poartă, filmând, fără îndoială. Cum de ajunseseră oare așa de repede aici? Atât de puternic era mirosul morții?

Se întoarse spre Rizzoli.

– Tu ești catolică, Jane. Nu-i așa?

Rizzoli pufni, cercetând cu privirea interiorul dulapului sorei Camille.

– Eu? Am renunțat la orele de catehism.

– Când ai încetat să crezi?

– Cam în același timp când am încetat să cred în Moș Crăciun. N-am ajuns la confirmare, ceea ce și-n ziua de azi îl scoate din sărite pe tatăl meu. Doamne, ce dulap plictisitor. „Ia să vedem, oare să port azi veșmântul negru sau pe cel maro?" De ce să vrea orice fată întreagă la minte să devină călugăriță?

– Nu toate maicile poartă veșminte de călugăriță. Asta începând cu Vatican II[2].

---

[1] Crime Scene Unit – echipa de investigare a locului crimei (n.tr.)

[2] Conciliul Vatican II, cel de-al douăzeci și unulea conciliu ecumenic din istoria Bisericii, recunoscut ca atare doar de Biserica Catolică. (n.tr.)

– Da, dar chestia cu castitatea, asta nu s-a schimbat. Imaginează-ți, fără sex pentru restul vieții tale.

– Nu știu, răspunse Maura. Ar putea fi o ușurare să nu te mai gândești la bărbați.

– Nu sunt sigură că-i posibil.

Închise ușa dulapului și scrută lent încăperea, căutând... „Ce anume?" se întrebă Maura. Cheia personalității lui Camille? Explicația la întrebarea de ce viața ei se încheiase atât de devreme, în mod atât de brutal? Însă nu exista aici nici un fir căruia Maura să-i dea de urmă. Asta era o cameră de unde fuseseră șterse orice urme ale locatarului ei. Acesta era, probabil, cel mai grăitor indiciu al personalității lui Camille. O femeie tânără frecând să îndepărteze murdăria. Păcatul.

Rizzoli se duse la pat și se lăsă în genunchi, uitându-se dedesubt.

– Doamne, e așa de curat aici că poți să mănânci de pe jos.

Vântul zgâlțâi fereastra și chiciura scârțâi pe geam. Maura se întoarse și-l privi pe Frost care traversa curtea spre capelă împreună cu echipa de la Omucideri. Unul dintre tehnicieni alunecă dintr-odată pe pietre, cu brațele aruncate în lături ca un patinator, chinuindu-se să-și mențină echilibrul. „Toți ne chinuim să ne menținem echilibrul, gândi Maura. Să rezistăm tentației, luptând în același timp cu atracția gravitațională. Și când, în cele din urmă, cădem, faptul ne ia mereu prin surprindere."

Echipa păși în capelă și și-i imagină stând într-un cerc tăcut, privind în jos la sângele sorei Ursula și scoțând aburi pe nări în aerul rece de acolo.

În spatele ei se auzi o bufnitură.

Se întoarse îngrijorată și o văzu pe Rizzoli pe dușumea, lângă scaunul răsturnat. Își ținea capul între genunchi.

– Jane!

Maura îngenunche lângă ea.

– Jane?

Rizzoli făcu semn cu mâna.

– Sunt în regulă. Sunt în regulă...

– Ce s-a întâmplat?

– Am... Cred că m-am ridicat prea rapid. Sunt doar un pic ameţită...

Rizzoli încercă să se îndrepte din şale, dar îşi lăsă din nou capul repede în jos.

– Ar trebui să te întinzi.

– N-am nevoie să mă întind. Lasă-mă doar un minut şi-mi revin.

Maura îşi aminti că Rizzoli nu arătase prea bine în capelă, palidă şi cu buzele vinete. Atunci se gândise că era din cauza frigului. Acum se aflau într-o cameră încălzită şi Rizzoli arăta epuizată.

– Ai mâncat la micul dejun? întrebă Maura.

– Păi...

– Nu-ţi aminteşti?

– Da, cred că am mâncat. Într-un fel.

– Cum vine asta?

– O felie de pâine prăjită, bine?

Rizzoli scuturâ mâna Maurei, refuzând vehement orice ajutor. Era acea mândrie sălbatică din cauza căreia era uneori atât de dificil să lucrezi cu ea.

– Cred că am făcut gripă.

– Eşti sigură că-i numai asta?

Rizzoli îşi îndepărtă părul de pe faţă şi-şi ridică uşor capul.

– Da. Şi nu ar fi trebuit să beau atât de multă cafea dimineaţă.

– Cât ai băut?

– Trei sau patru cesti.

– Nu-i cam mult?

– Aveam nevoie de cofeină. Dar acum mă roade stomacul. Îmi vine să vărs.

– Te conduc la baie.

– Nu. Rizzoli îi făcu semn că nu era nevoie. Mă descurc, bine?

Se ridică ușor și rămase așa preț de o clipă, de parcă n-ar fi fost tocmai sigură pe picioare. Apoi își îndreptă spatele și, recuperând un strop din vechea mândrie, părăsi încăperea.

Dangătul clopotului de la intrare o făcu pe Maura să privească din nou pe fereastră. O văzu pe călugărița în vârstă ieșind încă o dată din clădire și târșâindu-și picioarele pe pietrele de pavaj pentru a răspunde. Acest nou vizitator nu avea nevoie de rugăminți pentru a i se permite accesul – de cum îl văzu, călugărița îi deschise poarta. Un bărbat îmbrăcat într-o haină lungă neagră intră în curte și-și puse mâna pe umărul călugăriței. Era un gest de îmbărbătare. Se îndreptară împreună spre clădire, bărbatul potrivindu-și pasul artritic și aplecându-și capul spre ea ca și cum n-ar fi vrut pentru nimic în lume să piardă vreun cuvânt dintre cele ce-i erau adresate.

Pe la jumătatea drumului se opri dintr-odată și privi în sus, de parcă ar fi simțit că Maura îl urmărea.

Pentru o secundă, privirile li se întâlniră prin geamul ferestrei. Ea văzu un chip frapant de uscățiv, un cap cu păr negru, zburlit de vânt. Și zări o pată albă, îndoită sub gulerul ridicat al hainei lui negre.

Un preot.

Când doamna Otis anunțase că părintele Brophy era pe drum, Maura și-l imaginase mai în vârstă și cărunt. Însă bărbatul care o privea în acest moment era tânăr – nu avea mai mult de patruzeci de ani.

El și călugărița își continuară drumul spre clădire și Maura nu-i mai putu vedea. Curtea era încă o dată goală, dar zăpada călcată în picioare purta cu ea mărturia tuturor celor care trecuseră pe acolo în acea dimineață. Echipa de la morgă va sosi în scurt timp cu brancarda și urmele de pe zăpadă se vor înmulți.

Respiră o dată adânc, îngrozită la gândul întoarcerii în capela glacială, la sarcina sinistră care o aștepta. Părăsi încăperea și coborî să-și aștepte echipa.

TREI

Jane Rizzoli stătea în fața chiuvetei din baie, privindu-se în oglindă și nu-i plăcea ce vedea. Nu se putea abține să nu se compare cu eleganta doamnă doctor Isles, care întotdeauna părea imperial de calmă și de stăpână pe ea, cu fiecare fir de păr la locul lui și cu rujul ei marcant – o dungă roșie strălucitoare pe o piele fără nici o imperfecțiune. Imaginea pe care o vedea Rizzoli în oglindă nu era nici calmă, nici perfectă. Părul îi era zburlit ca al unei vrăjitoare, cu bucle spiralate care îi năpădeau chipul palid și încordat. „Nu sunt în apele mele, gândi. Nu o recunosc pe femeia care mă privește din oglindă. Când m-am transformat în această necunoscută?"

Un nou val de greață o scutură dintr-odată și închise ochii, opunându-i-se, rezistându-i atât de înverșunat, ca și când ar fi fost în joc viața ei. Nici cel mai desăvârșit autocontrol n-ar fi putut ține în frâu inevitabilul. Punându-și repede palma peste gură, zbură la primul closet și ajunse exact la timp. Chiar și după ce stomacul i se goli, mai zăbovi acolo cu capul aplecat peste vasul de toaletă, neîndrăznind încă să părăsească siguranța closetului. Gândea: „Trebuie să fie gripă. Doamne ajută să fie gripă".

Când într-un sfârșit îi trecu greața, se simți atât de sleită, încât se așeză pe capacul toaletei, prăbușindu-se cu spatele de

perete. Se gândi la muncile care o așteptau. La întrevederile cu maicile, la frustrările legate de faptul că va trebui să încerce să smulgă informații utile de la această comunitate de femei buimace și taciturne. Și la prezența ei acolo, lucrul cel mai rău dintre toate, la epuizarea dată de statul acolo în timp ce criminaliștii își vedeau de microscopica lor vânătoare de comori. De obicei, ea ar fi fost cea care ar fi căutat cu sete indicii peste indicii, cea care ar fi luptat pentru a fi la comanda echipei. Și iat-o acum, vârâtă într-un closet, ezitând să se întoarcă în miezul lucrurilor, unde de altfel se căznea mereu să fie. Dorind să se poată ascunde aici, unde domnea o liniște binecuvântată și unde nimeni nu ar fi putut zări dezordinea care i se citea pe față. Se întrebă cât de mult observase deja Maura Isles. Isles păruse întotdeauna mult mai interesată de morți decât de vii, iar când avea de-a face cu o omucidere, cadavrul era cel care primea toată atenția ei.

Într-un sfârșit, Rizzoli se ridică și ieși din closet. Capul îi era acum limpede și stomacul în ordine. Stafia vechii Rizzoli, târându-se înapoi în piele. Bău apă foarte rece de la chiuvetă, din căușul palmelor, ca să scape de gustul amărui, apoi se spălă pe față. „Curaj, fetițo. Nu fi bleagă. Lasă tipii să vadă o gaură în armura ta și chiar acolo vor ținti. Așa fac mereu." Apucă un șervețel de hârtie și-și șterse fața, dar chiar când era pe punctul de a-l arunca la gunoi se opri, amintindu-și de patul surorii Camille. De sângele de pe cearșafuri.

Coșul de gunoi era cam pe jumătate plin. În mormanul de șervețele de hârtie mototolite se afla un pachețel de hârtie igienică. Reprimându-și dezgustul, îl desfăcu. Chiar dacă-i cunoștea deja conținutul, fu totuși marcată de vederea sângelui menstrual al altei femei. Avea de-a face cu sânge tot timpul și abia ce văzuse o baltă de sânge sub cadavrul Camillei. Cu toate astea era mult mai zdruncinată de licărul slab al

acestui tampon igienic. Era îmbibat, greu. „De aceea te-ai dat tu jos din pat, gândi. Scurgerea caldă dintre coapse și umezeala cearșafurilor. Te-ai ridicat și ai venit la baie ca să-ți schimbi tamponul, punându-l pe cel murdar în coșul de gunoi. Și după aceea... ce ai făcut după aceea?"

Părăsi sala de baie și se întoarse în odaia lui Camille. Maura Isles plecase și Rizzoli era singură în cameră, încruntându-se la cearșafurile pătate de sânge, singura pată de culoare în această cameră ternă. Se duse la fereastră și privi în jos spre curte.

Urme numeroase de pași erau acum vizibile pe crusta de zăpadă și chiciură. În spatele porții, duba altui post de televiziune de știri parcase lângă zid și-și instala antena. Povestea călugărițelor moarte pătrundea direct în casele oamenilor. „Sigur vor fi pe primul loc la ora cinci, gândi. Toți suntem curioși când vine vorba despre călugărițe. Jurământ de castitate, retragere în spatele zidurilor și toți se întreabă ce anume se ascunde sub veșmântul călugăresc. Chestia cu castitatea ne intrigă cel mai mult; ne uimește orice ființă umană care se încinge cu un brâu împotriva celui mai puternic dintre impulsuri, care întoarce spatele la ceea ce natura ne-a hărăzit să împlinim. Ceea ce ne incită este puritatea lor."

Privirea lui Rizzoli se mută din curte la capelă. „Unde ar trebui să fiu acum, gândi ea, tremurând probabil alături de echipa de la Omucideri. Nu să pierd timpul în camera asta care miroase a clor." Însă numai din camera asta putea avea priveliștea pe care probabil o avusese și Camille la întoarcerea din călătoria ei la baie într-o dimineață mohorâtă de iarnă. „Probabil a văzut și lumina asta, strălucind prin vitraliul capelei."

O lumină care nu ar fi trebuit să fie acolo.

Maura așteptă ca brancardierii să întindă un cearșaf curat pe targă și să o așeze pe sora Camille. Asistase și alte echipe de transport care luaseră alte cadavre din locul unde fuseseră

găsite. Câteodată îndeplineau această sarcină cu eficiență formală, altădată cu un vădit dezgust. Însă uneori îi văzuse mutând victima cu o grijă deosebită. În special când era vorba despre copii, purtându-le capul în mâini cu atenție, trupurile lor micuțe alunecând cu grijă în saci. Sora Camille fu tratată cu aceeași blândețe, cu aceeași amărăciune.

Ținu ușa capelei cât ieșiră cu brancarda și-i urmă în drumul lor anevoios până la poartă. În spatele zidurilor, mișunau echipele de știri, cu camerele pregătite să capteze imaginea tipică a tragediei – cadavrul pe targă, giulgiul de plastic conținând o formă umană distinctă. Cu toate că publicul nu va putea vedea victima, avea să fie informat că era vorba despre o femeie tânără și probabil se va uita la sacul de plastic și-i va diseca mental conținutul. Imaginația devoratoare a oamenilor avea să violeze intimitatea surorii Camille în moduri în care bisturiul Maurei nu ar putea s-o facă niciodată.

Când brancarda ieși pe poarta abației, un grup de reporteri și cameramani se năpusti asupra ei, neluându-l în seamă pe polițistul care striga la ei să se dea înapoi.

Cel care reuși în cele din urmă să țină haita în loc fu preotul. Silueta impunătoare, învești mântată în negru, ieși rapid pe poartă și se amestecă în mulțime, făcându-și auzită vocea mânioasă în larma din jur.

– Această biată soră merită respectul vostru! De ce nu i-l acordați? Lăsați-o să treacă!

Chiar și reporterii se pot rușina uneori și câțiva dintre ei se traseră înapoi pentru a permite echipei de transport să-și urmeze calea. Dar camerele TV își continuară transmisia în timp ce targa era urcată în mașină. Apoi aceleași camere înfometate își întoarseră atenția spre noua lor victimă: Maura, care abia se strecurase pe poartă îndreptându-se spre mașina ei, cu

haina strânsă pe corp, de parcă asta ar fi putut s-o protejeze împotriva obiectivului camerelor de filmat.

– Doamnă doctor Isles! Aveți ceva de declarat?

– Care a fost cauza morții?

– Vreo dovadă care să ateste că a fost vorba de un viol?

Cu reporterii după ea, bâjbâi în poșetă și apăsă butonul telecomenzii. Abia deschise portiera că își auzi numele strigat. De data asta, o voce alarmată.

Privi peste umăr și văzu un bărbat întins pe trotuar și câțiva oameni aplecați asupra lui.

– A căzut un cameraman! strigă cineva. Avem nevoie de o ambulanță!

Maura trânti ușa mașinii și alergă spre bărbatul căzut.

– Ce s-a întâmplat? întrebă. A alunecat?

– Nu, alerga... și a căzut din picioare...

Se lăsă în genunchi lângă el. Îl întinseseră deja pe spate și Maura văzu un bărbat solid de cincizeci de ani cu fața vânătă. O cameră cu sigla WVSU pe ea zăcea pe zăpadă lângă el.

Nu respira.

Îi ridică bărbia să-i elibereze gâtul vânjos pentru a-l ajuta să respire și se aplecă pentru a începe resuscitarea. Mirosul acru de cafea și de țigări aproape o făcu să verse. Se gândi la hepatită, la SIDA, precum și la toate celelalte orori microscopice pe care cineva le-ar putea lua din schimbul de fluide corporale și se sili să-și pună buzele pe gura lui. Respiră o dată și îi văzu pieptul ridicându-se, aerul pătrunzându-i în plămâni. Mai trimise două reprize de aer, apoi luă pulsul carotidei.

Nimic.

Tocmai voia să-i desfacă fermoarul de la jachetă când, ridicând privirea, văzu că preotul i-o luase înainte. Își puse palmele lui mari pe sternul bărbatului, apoi se uită la ea, ca

Maura să încuviințeze începerea resuscitării cardiace. Maura observă hotărârea îndârjită din ochii lui albaștri.

– Apasă, spuse ea. Acum.

Se puse pe treabă, numărând tare fiecare apăsare în așa fel încât ea să poată cronometra respirațiile.

– Unu – unu – o mie. Doi – unu – o mie...

Nici urmă de panică în vocea lui, doar număratul regulat al unui om care știe ce face. Nu era nevoie să-i dea indicații; lucrau împreună de parcă ar fi făcut echipă dintotdeauna, schimbând de două ori locurile pentru a se dezmorți.

La sosirea ambulanței, partea din față a pantalonilor ei era leoarcă, din cauză că îngenunchease în zăpadă și transpira în pofida frigului. Se ridică anevoie în picioare, privind istovită cum cineva din echipa de la Urgență îi puse o perfuzie și îi introduse un tub endotraheal bărbatului, de îndată ce targa fu urcată în ambulanță.

Camera de filmat pe care o scăpase bărbatul era acum mânuită de un alt angajat al postului. „Spectacolul trebuie să continue, gândi Maura, privind cum reporterii se învârteau în jurul ambulanței, chiar dacă aveți ca subiect acum colapsul propriului vostru coleg."

Se întoarse spre preotul care stătea lângă ea cu genunchii pantalonilor leoarcă de zăpadă topită.

– Mulțumesc pentru ajutor, spuse. Înteleg că ați mai făcut resuscitări.

El zâmbi, ridicând din umeri.

– Numai pe un manechin de plastic. N-am crezut că voi fi vreodată nevoit să pun în aplicare ce am învățat. Îi strânse mâna. Numele meu este Daniel Brophy. Dumneavoastră sunteți medicul legist?

– Maura Isles. Aceasta este parohia dumneavoastră, părinte Brophy?

Încuviință din cap.

– Biserica mea se află la trei străzi de aici.

– Da, am văzut-o.

– Credeți că l-am salvat pe acel bărbat?

Maura scutură din cap.

– Când resuscitarea se prelungește atât de mult, fără să existe puls, prognoza nu este foarte îmbucurătoare.

– Dar există vreo șansă să trăiască?

– Una slabă.

– Chiar și așa, vreau să cred că am făcut ceva pentru el, spuse preotul și aruncă o privire spre reporterii de televiziune, strânși încă în jurul ambulanței. Dați-mi voie să vă conduc la mașină, ca să puteți pleca fără o cameră vârâtă cu de-a sila în față.

– Au să vă hărțuiască pe dumneavoastră atunci. Sper că sunteți pregătit să le faceți față.

– Deja am promis că voi face o declarație. Cu toate că nu prea știu ce vor să audă de la mine.

– Sunt canibali, părinte Brophy. Nu vor nici mai mult, nici mai puțin decât un kilogram din carnea dumneavoastră. Cinci kilograme, dacă se poate.

Râse.

– Atunci ar trebui să-i avertizez, va fi o carne destul de ațoasă.

O conduse la mașină. Pantalonii ei uzi i se lipeau de picioare, iar țesătura lor deja se întărea în bătaia rece a vântului. Va trebui să se schimbe în halat, odată întoarsă la morgă, și să-și pună pantalonii la uscat.

– Dacă tot o să fac o declarație, spuse el, ar trebui să știu ceva? Aveți să-mi spuneți ceva?

– Va trebui să vorbiți cu doamna detectiv Rizzoli. Ea se ocupă de anchetă.

– Credeți că a fost un atac izolat? Oare ar trebui să se îngrijoreze și alte parohii?

– Eu examinez doar victimele, nu și pe agresorii lor. Nu pot spune ce anume l-a determinat să comită fapta.

– Acestea sunt femei în vârstă. Incapabile să se apere.

– Știu.

– Deci ce le spunem? Tuturor surorilor care trăiesc în comunități religioase? Că nu sunt în siguranță nici măcar în spatele zidurilor?

– Nimeni nu-i sută la sută în siguranță.

– Nu ăsta este răspunsul pe care vreau să li-l dau.

– Dar e cel pe care trebuie să-l audă. Deschise portiera. Am fost crescută în rit catolic, părinte. Obișnuiam să cred că măicuțele sunt de neatins. Dar am văzut ce i s-a întâmplat sorei Camille. Dacă asta i se poate întâmpla unei călugărițe, atunci nimeni nu este de neatins. Se strecură în mașină. Succes cu presa. Aveți sprijinul meu.

Părintele închise portiera mașinii și rămase uitându-se la ea prin geam. Oricât de frapantă îi era fața, ceea ce-i atrăgea atenția Maurei era acel guler clerical. O fâșie albă subțirică, dar cât de mult îl diferența de ceilalți. Îl făcea de neatins.

Părintele îi făcu semn cu mâna. Apoi privi la grupul de reporteri, care chiar acum își fixau obiectivele spre el. Maura îl văzu cum își îndreptă ținuta și trage adânc aer în piept. Apoi porni în direcția lor.

– În lumina multiplelor concluzii anatomice, la care se adaugă cunoscutele antecedente medicale de hipertensiune ale subiectului, opinia mea este că a murit din cauze naturale. Succesiunea cea mai probabilă de evenimente a fost infarct miocardic acut, înregistrat cu douăzeci și patru de ore înainte de deces, urmat de o aritmie ventriculară, care a constituit

evenimentul final. Cauza probabilă a decesului: aritmie letală, ca efect secundar al unui infarct miocardic acut. Întocmit de Maura Isles, medic legist, Departamentul de Medicină Legală din Massachusetts.

Maura închise dictafonul și-și coborî privirea la diagramele pretipărite pe care înregistrase mai devreme semnele de pe cadavrul lui Samuel Knight. Cicatricea unei vechi operații de apendicită. Petele vinete de pe fese și de pe partea inferioară a coapselor, unde sângele se adunase în timpul orelor în care zăcuse, fără viață, pe pat. Nu existaseră martori ai ultimelor clipe ale domnului Knight din camera sa de hotel, însă își putea imagina ce-i trecuse omului prin cap. Un spasm neașteptat în piept. O panică de câteva secunde, când își dă seama că spasmul este propria inimă. Și apoi, o trecere lentă în neființă. „Ai avut parte de o moarte ușoară", gândi. Un ordin rapid și domnul Knight ar putea fi luat de acolo. Întâlnirea lor scurtă se va sfârși cu mâzgălirea numelui ei pe raportul de autopsie.

Alte rapoarte zăceau în cutie – un teanc de dictări transcrise care așteptau ca ea să le revizuiască și să le semneze. În congelator o aștepta o cunoștință nouă: Camille Maginnes, a cărei autopsie era programată pentru ora nouă a doua zi dimineață, când și Rizzoli, și Frost vor putea participa. Chiar dacă răsfoia rapoartele, făcând însemnări pe margini, mintea îi zbura tot la Camille. Frigul pe care îl simțise în capelă în acea dimineață nu se îmblânzise, și păstrase puloverul pe ea în timp ce lucra la birou, încercând să scape de amintirea acelei vizite.

Se ridică de pe scaun să vadă dacă pantalonii ei de lână, pe care îi pusese lângă calorifer, se uscaseră. „Aproape", își spuse, și-și dezlegă repede cordonul pantalonilor de serviciu pe care-i purtase toată după-amiaza.

Cufundându-se înapoi în scaun, rămase nemișcată preț de o secundă, privind la unul dintre tablourile florale de pe perete. Pentru a contracara asprimea muncii sale, își decorase biroul cu instantanee de viață, nu de moarte. Un ficus într-un ghiveci creștea viguros într-un colț al încăperii, fericitul destinatar al agitației și atenției constante ale Maurei și ale lui Louise. Pe perete se aflau înrămate imagini cu flori: un buchet de bujori albi și irișii albaștri. Altul cu o glastră de trandafiri de mai, cu inflorescențele bogate și petale care îngreunau tulpinile. Când teancul de dosare era prea mare, când greutatea morții o copleșea, se uita la aceste picturi și se gândea la grădina ei, la mirosul solului gras și la verdele crud al ierbii de primăvară. Se gândea la lucruri care cresc, nu care mor. Nu care se descompun.

Însă în această zi de decembrie, primăvara nu păruse niciodată atât de departe. Ploaia înghețată bătea în fereastră și-i era groază de drumul spre casă. Se întrebă dacă primăria presărase deja sare pe străzi, sau dacă va da tot peste un patinoar, cu mașinile alunecând ca niște pucuri de hochei.

– Doamnă doctor Isles? o auzise pe Louise în intercom.

– Da?

– Un anume doctor Banks vă caută la telefon. Pe linia unu.

Maura se îndreptă spre telefon foarte încet.

– Este vorba de... doctorul Victor Banks? întrebă încetișor.

– Da. Spune că e de la fundația One Earth International.

Maura nu răspunse nimic, cu privirea ațintită spre telefon și cu mâinile împietrite pe birou. Abia mai auzea lapovița bătând în fereastră. Nu mai înregistra decât loviturile propriei inimi.

– Doamnă doctor Isles?

– Sună din alt oraș?

– Nu. A lăsat un mesaj mai devreme. Stă la hotelul Colonnade.

Maura înghiți în sec.

– Nu pot să răspund acum la telefon.

– E a doua oară când sună. Spune că vă cunoaște.

„Da. Nimic mai adevărat."

– Când a sunat prima oară? întrebă Maura.

– În această după-amiază, când erați încă la locul crimei. V-am lăsat mesajul lui pe birou.

Maura dibui trei bilețele roz, ascunse sub un teanc de dosare. Ăsta era. „Doctor Victor Banks. A sunat la 12.45 P.M." Se holbă la nume, cu un nod în stomac. Se întrebă de ce o fi căutând-o acum. După atâtea luni, de ce o suna pe nepusă-masă? Ce îl făcea să creadă că putea intra din nou în viața ei?

– Ce să-i spun? întrebă Louise.

Maura trase aer adânc în piept.

– Spune-i că o să-l sun eu. „Când voi fi pregătită, la naiba."

Mototoli bilețelul și-l aruncă în coșul de gunoi. Câteva secunde mai târziu, incapabilă să se concentreze la rapoartele ei, se ridică și-și puse haina.

Louise se arătă surprinsă s-o vadă părăsindu-și biroul, înfofolită deja împotriva frigului de afară. Maura era de obicei ultima care pleca și aproape niciodată înainte de cinci și jumătate. Acum nu era nici cinci și Louise tocmai își închidea computerul.

– Plec înainte să se aglomereze șoseaua, spuse Maura.

– Cred că-i cam târziu pentru asta. N-ați văzut cum e afară? Multe birouri s-au închis deja.

– Când asta?

– La patru.

– De ce ești încă aici? Trebuia să te fi dus acasă.

– Vine soțul meu să mă ia. Mașina mea e la reparat, nu v-am zis?

Maura tresări. Da, Louise îi spusese despre mașină de dimineață, dar bineînțeles că uitase. Ca de obicei, mintea îi fusese atât de concentrată la cei morți că nu dăduse mare atenție vocilor celor vii. O privi pe Louise punându-și fularul la gât și îmbrăcându-și haina și se gândi: „Nu ascult suficient. Nu comunic suficient de mult cu oamenii cât timp ei sunt în viață". Chiar și după un an de muncă în acest birou, știa puține lucruri despre viața privată a secretarei ei. Nu-l întâlnise niciodată pe soțul lui Louise și tot ce știa era că-l cheamă Vernon. Nu-și putea aduce aminte unde muncea, sau ce făcea pentru a-și câștiga traiul, în parte deoarece Louise împărtășea arareori informații personale despre viața ei. „Este vina mea? se întrebă Maura. Oare simte că nu sunt dispusă s-o ascult, că mă simt mai bine printre bisturiile și dictafonul meu decât cunoscând sentimentele oamenilor care mă înconjoară?"

Împreună traversară holul spre ieșirea care ducea la parcarea angajaților. Fără conversație, doar două călătoare mergând alături către aceeași destinație.

Soțul lui Louise aștepta în mașină, în timp ce ștergătoarele se mișcau furioase dintr-o parte în alta pe parbriz. Maura le făcu semn cu mâna și primi o privire derutată de la Vernon, care se întreba probabil cine era femeia aceea care le făcea cu mâna de parcă i-ar fi cunoscut.

De parcă ar fi cunoscut într-adevăr pe cineva.

Traversă parcarea, alunecând pe asfaltul acoperit de polei, cu capul plecat sub granulele mușcătoare ale lapoviței. Mai avea de oprit într-un singur loc. Încă o datorie de îndeplinit înainte să-și încheie ziua.

Conduse până la spitalul Sfântul Francisc pentru a verifica starea sorei Ursula.

Cu toate că nu mai lucrase într-un salon de spital de pe vremea când era internă, amintirile ultimei ei ture în pavilionul de la Urgențe rămăseseră foarte neplăcute. Își aminti de momentele de panică, de lupta cu pâcla lipsei de somn. Își aminti de o noapte în care trei pacienți muriseră pe tura ei și totul se dusese de râpă. Acum nu mai putea intra într-o secție de Urgențe fără să fie bântuită de fantomele vechilor responsabilități și ale vechilor neputințe.

Secția de Terapie intensivă a spitalului Sfântul Francisc avea o sală de tratament care deservea douăsprezece separeuri pentru pacienți. Maura se opri la biroul recepționerei pentru a-i arăta legitimația.

– Sunt doctor Isles de la Departamentul de Medicină Legală. Pot să văd fișa pacientei dumnevoastră, sora Ursula Rowland?

Recepționera o privi perplexă.

– Dar pacienta nu a decedat.

– Doamna detectiv Rizzoli m-a rugat să verific starea acestei paciente.

– Așa spuneți! Fișa ei se află în compartimentul de acolo. Numărul zece.

Maura scoase dosarul cu copertă de aluminiu care conținea fișa medicală a patului zece. O deschise la raportul chirurgical preliminar. Era o expunere sumară, scrisă de mînă, mâzgălită de neurochirurg imediat după operație:

> Hematom subdural de mari dimensiuni, identificat și drenat. Fractură parietală dreapta deschisă, debridată și elevată. Ruptură durală închisă. Raportul chirurgincal complet dictat. James Yuen, medic specialist.

Citi și însemnările surorilor medicale și trecu în revistă progresul pacientei după operație. Presiunile intracraniene erau menținute stabile cu ajutorul medicației intravenoase și

al hiperventilației artificiale. Părea că fusese făcut tot ce se putea; acum totul se reducea la un joc al așteptării, să iasă la iveală nivelul vătămării neurologice.

Cu fișa în mână se îndreptă spre separeul zece. Polițistul care îl păzea o recunoscu și-i făcu semn cu capul.

– Bună ziua, doamnă doctor Isles.

– Cum se simte pacienta? întrebă ea.

– Cam la fel, bănuiesc. Nu cred că s-a trezit încă.

Maura privi spre perdelele trase.

– Cine-i acolo cu ea?

– Doctorii.

Bătu în rama ușii, dădu la o parte draperiile și intră. Lângă pat stăteau doi bărbați. Unul din ei era un asiatic înalt, cu o privire întunecată și pătrunzătoare, și o coamă deasă de păr argintiu. Celălalt – „Neurochirurgul", gândi, vâzându-i ecusonul cu numele: Dr. Yuen – era mai tânăr, pe la treizeci de ani, cu umeri lați profilându-i-se sub halatul alb. Părul blond și lung îi era prins pe spate într-o coadă îngrijită. „Fabio în rolul doctorului", gândi Maura, privind fața bronzată a bărbatului și ochii lui cenușii.

– Îmi cer scuze pentru deranj, spuse Maura. Sunt doctor Isles, de la Departamentul de Medicină Legală.

– Medicină legală? se miră doctorul Yuen, nedumerit. Nu-i o vizită un pic cam prematură?

– Detectivul care se ocupă de caz m-a rugat să verific starea pacientei voastre. Știți, mai există încă o victimă.

– Da, am auzit.

– Am să-i fac autopsia mâine. Voiam să compar tipul rănilor la aceste două victime.

– Nu cred să poți vedea multe aici. Nu acum, după operație. Vei afla mai multe analizând radiografiile făcute la internarea ei și scanările craniene.

Își coborî privirea spre pacientă și-i dădu dreptate. Capul Ursulei era învelit în bandaje și rănile îi erau de pe acum schimbate, cusute de mâna chirurgului. În comă profundă, respira cu ajutorul unui aparat de ventilație artificială. Spre deosebire de zvelta Camille, Ursula era o femeie masivă, cu oase mari, cu fața comună și rotundă ca aceea a unei neveste de fermier. Firele perfuziilor șerpuiau pe brațele ei cărnoase. La încheietura mâinii stângi avea o brățară pe care era scris: „Alergică la penicilină". Dâra unei cicatrice urâte, groase și albe, se întindea pe cotul drept – consecința unei răni vechi, prost cusute. „Un suvenir de pe vremea când a lucrat în străinătate?" se întrebă Maura.

– Am făcut tot ce am putut în sala de operație, spuse Yuen. Acum să sperăm că doctorul Sutcliffe aici de față poate rezolva orice complicații medicale care ar putea apărea.

Maura privi spre medicul cu coadă, care dădu din cap, zâmbindu-i.

– Sunt Matthew Sutcliffe, medicul ei internist, spuse. Nu mai venise să mă vadă de câteva luni. Abia de curând am aflat că a fost internată în spital.

– Ai telefonul nepotului ei? îl întrebă Yuen. Când m-a sunat, am uitat să i-l iau. A spus că va vorbi cu tine.

Sutcliffe dădu din cap.

– Îl am. Va fi mai ușor ca eu să fiu cel care ține legătura cu familia. Îi voi ține la curent cu starea ei.

– Care este starea ei? întrebă Maura.

– Aș spune că e stabilă din punct de vedere medical, răspunse Sutcliffe.

– Și neurologic?

Privi spre Yuen. Acesta scutură din cap.

– E prea devreme să ne pronunțăm. Lucrurile au mers bine în sala de operație, dar, și asta-i spuneam și doctorului

Sutcliffe, chiar dacă își recapătă cunoștința – ceea ce nu-i sigur deloc – cel mai probabil nu-și va aminti nimic din atac. Amnezia retrogradă e des întâlnită la pacienții cu leziuni craniene.

Își privi pagerul.

– Îmi pare rău, dar trebuie să dau curs acestui apel. Domnul doctor Sutcliffe vă va oferi toate detaliile istoricului ei medical.

Din doi pași mari fu la ușă.

Sutcliffe îi întinse stetoscopul Maurei.

– Dacă vreți, o puteți examina.

Ea luă stetoscopul și se duse la pat. Un moment nu făcu altceva decât să se uite la pieptul Ursulei, care se umfla și cobora. Rareori examinase oameni vii; îi trebuia puțin timp să-și reia deprinderile clinice, fiind extrem de conștientă că doctorul Sutcliffe era martor la cât de în urmă cu practica se simțea, examinând un corp a cărui inimă încă bătea. Lucrase așa de mult cu morții, încât acum se simțea neîndemânatică total cu cei vii. Sutcliffe stătea la capul patului, o prezență impunătoare cu umeri largi și privire concentrată. O privea cum îi luminează ochii cu o lanternă subțire ca un stilou, cum îi palpează gâtul, degetele lunecându-i pe pielea caldă. Atât de diferită de răceala cărnii refrigerate.

Se opri.

– Nu există puls carotidian pe partea dreaptă.

– Poftim?

– Există puls puternic pe stânga, dar nu și pe dreapta.

Se întinse după fișă și o deschise la notițele din sala de operație.

– Ah. Anestezistul menționează aici. „Absența arterei carotide drepte. Mai mult ca sigur o variație anatomică normală."

El se încruntă, fața lui bronzată îmbujorându-se.

– Am uitat de asta.

– Deci e o descoperire veche? Lipsa pulsului pe partea asta?

Dădu din cap.

– Congenitală.

Maura își strecură stetoscopul în urechi și-i ridică Ursulei halatul, scoțându-i la iveală pieptul proeminent. Pielea era încă palidă și tinerească în ciuda celor șaizeci și opt de ani ai ei. Zeci de ani de protecție sub veșmântul de călugăriță o cruțaseră de razele neîndurătoare ale soarelui. Apăsând diafragma stetoscopului pe pieptul Ursulei, Maura auzi bătăi de inimă hotărâte, viguroase. O inimă de supraviețuitor, bătând înainte, neînfrântă.

O infirmieră își vârî capul în salon.

– Domnul doctor Sutcliffe? Au sunat de la Radiologie și au spus că filmul toracelui este gata, dacă vreți să mergeți jos să-l vedeți.

– Mulțumesc.

Se uită la Maura.

– Ne putem uita de asemenea și la radiografiile craniene, dacă vreți.

Împărțiră ascensorul cu cinci tinere voluntare din spital, cu figuri proaspete și păr lucios, chicotind între ele și aruncând ocheade spre doctorul Sutcliffe. Cu toate acestea, părea orb la atenția pe care i-o acordau, privirea lui gravă concentrându-se în schimb la numerele schimbătoare ale etajelor. „Farmecul halatului alb", gândi Maura, aducându-și aminte de propriii ani de tinerețe, pe când lucra drept voluntar la spitalul Sfântul Luca din San Francisco. Doctorii păreau de neatins pentru ea. De necucerit. Acum că și ea era doctor, știa prea bine că halatul alb nu o împiedica să facă greșeli. Că nu o va face infailibilă.

Le studie pe voluntare în uniformele lor șifonate și-și aduse aminte de ea la șaisprezece ani – nu chicotind, ca fetele astea, ci tăcută și serioasă. Chiar și atunci conștientă de aspectele întunecate ale vieții. Atrasă în mod instinctiv de melodiile în cheie minoră.

Ușile ascensorului se deschiseră și fetele se revărsară din el, un stol vesel în roz și alb, lăsându-i pe Maura și Sutcliffe singuri.

– Mă obosesc, spuse el. Atâta energie. Aș vrea să am măcar o zecime din ea, mai ales după o noapte de gardă.

Îi aruncă o privire Maurei.

– Dumneavoastră faceți multe?

– Gărzi de noapte? Facem cu schimbul.

– Bănuiesc că pacienții dumneavoastră pot aștepta.

– Nu e ca viața de aici, în tranșee.

El râse și dintr-odată se transformă într-un surfer blond și tânăr cu ochii surâzători.

– Viața în tranșee. Chiar așa o simt câteodată. Prima linie.

Radiografiile îi așteptau deja pe ghișeul de la recepție. Sutcliffe duse plicul voluminos în camera de vizionare. Prinse o serie de filme sub agrafe și apăsă pe buton.

Lumina licări pe imaginile unui craniu. Linii de fracturi brăzdau oasele ca scăpărări de fulgere. Se vedeau două puncte distincte de impact. Prima lovitură nimerise osul temporal drept, generând o singură fisură în partea de jos, spre ureche. A doua, mai puternică, căzuse în spatele primei și comprimase calota craniană, înfundând-o.

– Prima dată a lovit-o în lateralul capului, spuse Maura.

– De unde știți că aici a lovit-o prima dată?

– Pentru că prima linie de fractură oprește propagarea unei fracturi care s-ar intersecta cu prima, provenită de la o a doua lovitură. Arătă spre liniile fracturilor. Vedeți cum linia asta se

oprește exact aici, unde se intersectează cu prima linie a fracturii? Forța impactului nu poate trece de această spărtură. Poate că tocmai se întorcea. Sau nu l-a văzut pentru că venea spre ea dintr-o parte.

– A luat-o prin surprindere, spuse Sutcliffe.

– Și ar fi fost de ajuns ca s-o amețească. Apoi a urmat altă lovitură, mai în spatele capului, aici.

Arătă spre a doua linie de fractură.

– O lovitură mai puternică, spuse Sutcliffe. A comprimat calota craniană.

Dădu jos radiografiile craniului și le înlocui cu scanările unor tomografii. Tomografia axială computerizată permitea sondarea interiorului craniului uman, dezvăluind creierul bucată cu bucată. Maura văzu un cheag plin cu sânge scurs din vasele sfâșiate. Presiunea în creștere probabil că apăsase pe creier. Era vorba despre o leziune cu un potențial la fel de devastator ca aceea a lui Camille.

Însă anatomia și rezistența umană variază de la persoană la persoană. În timp ce sora mult mai tânără sucombase leziunilor, inima Ursulei continua să bată, trupul ei nedorind să renunțe la suflet. Nu era vorba despre un miracol, abia se putea vorbi despre unul dintre acele capricii ale sorții, asemenea copilului care supraviețuiește unei căderi de la etajul șase cu prețul a numai câtorva zgârieturi.

– Mă mir că este încă în viață, șopti Sutcliffe.

– Și eu.

Îl privi. Strălucirea mesei luminoase îi lumina pe jumătate fața, făcând să-i lucească unghiurile bărbătești ale pomeților.

– Aceste lovituri s-au vrut mortale.

PATRU

„Camille Maginnes avea oase tinere", gândi Maura, studiind radiografiile care atârnau pe ecranul luminos de la morgă. Anii nu roseseră încă încheieturile novicei, nu-i ruinaseră vertebrele și nici nu-i calcifiaseră cartilajul coastelor. Și nici de acum încolo nu o vor face. Camille va fi depusă în pământ, cu oasele conservate pentru totdeauna în starea lor tânără.

Yoshima radiografiase cadavrul complet îmbrăcat, o precauție standard pentru localizarea gloanțelor rătăcite sau a altor fragmente de metal care s-ar putea ascunde în haine. Cu excepția crucifixului și a ceea ce în mod evident erau niște ace de siguranță, nici o altă bucată de metal nu se vedea pe radiografii.

Maura scoase radiografiile toracice, înlocuindu-le sub ecranul luminos cu cele craniene.

– Dumnezeule, murmură inspectorul Frost.

Leziunile craniene erau înspăimântătoare. Una dintre loviturile fusese îndeajuns de puternică încât trimisese fragmente de os mult sub nivelul țestei. Cu toate că Maura nu făcuse încă nici o incizie, își putea deja imagina nivelul de vătămare a craniului. Vase rupte, cavitățile înecate în sânge. Și creierul, ieșit în afară sub presiunea crescută a sângelui.

– Spune-ne și nouă, doctore, zise Rizzoli, scurt și la obiect.

Arăta mai bine în această dimineață, intrase în morgă cu obișnuitul ei mers sprinten – femeia luptătoare care intră din nou în acțiune.

– Ce vezi?

– Trei lovituri distincte, răspunse Maura. Prima a lovit aici, în creștet. Arătă spre o linie de fractură individuală croindu-și drum înainte pe diagonală. Celelalte două lovituri au urmat imediat, în spatele capului. Bănuiala mea este că în acest moment era la pământ, zăcând neajutorată cu fața în jos. Atunci a venit ultima lovitură și i-a zdrobit craniul.

Era un final atât de brutal, încât pentru câteva secunde ea și cei doi detectivi nu mai scoaseră nici un cuvânt, imaginându-și-o pe femeia căzută cu fața pe pardoseala de piatră. Brațul agresorului ridicându-se, mâna încleștându-se pe arma crimei. Sunetul osului sfărâmat spărgând tăcerea capelei.

– Ca și cum ai lovi în cap cu bâta un pui de focă, spuse Rizzoli. N-a avut nici o șansă.

Maura se întoarse la masa de autopsie, unde zăcea Camille Maginnes, îmbrăcată încă în veșmântul ei îmbibat de sânge.

– Hai s-o dezbrăcăm.

Yoshima, cu mănuși și halat, aștepta în tăcere – stafia camerei de autopsie. Cu eficiență tăcută, așezase în ordine instrumentele pe tăviță, fixase luminile și pregătise recipientele pentru prelevare. Maura nici n-avea nevoie să deschidă gura; cu o singură privire, el îi ghicea gândurile.

Mai întâi îi scoaseră pantofii de piele neagră, urâți, dar practici. Apoi se opriră, uitându-se la multele rânduri de haine ale victimei, pregătindu-se de o sarcină pe care nu o mai îndepliniseră niciodată: dezbrăcarea unei călugărițe.

– Ar trebui să începem cu amictul, spuse Maura.

– Asta ce-i? întrebă Frost.

– Capa de pe umeri. Numai că nu văd nici o copcă în față. Și n-am văzut nici fermoare la radiografii. Haideți s-o întoarcem pe o parte, să caut pe spate.

Cadavrul, acum înțepenit în rigiditatea post-mortem, era ușor ca al unui copil. O întoarseră pe o parte și Maura desfăcu marginile capei.

– Arici, spuse.

Frost râse uluit.

– Glumești.

– Medievalul întâlnește epoca modernă.

Maura dădu la o parte capa, o împături și o puse într-o pungă mare de plastic.

– Într-un fel e foarte dezamăgitor. Călugărițe care folosesc arici.

– Vrei să rămână în Evul Mediu? spuse Rizzoli.

– Ideea e că m-am gândit că sunt mai tradiționale sau cam așa ceva.

– Nu vreau să te dezamăgesc, detectiv Frost, spuse Maura, scoțând lanțul cu crucifix, dar mai nou există câteva mânăstiri care au chiar și propriile pagini web.

– Vai de mine. Călugărițe pe net. Asta chiar nu mai pot s-o înghit.

– Se pare că urmează gulerul, spuse Maura, arătând îmbrăcămintea fără mâneci care-i acoperea umerii. Ridică cu grijă gulerul peste capul victimei. Țesătura era îmbibată de sânge și țeapănă. Îl puse într-o altă pungă de plastic, după care făcu același lucru și cu centura de piele.

Erau la ultimul strat de îmbrăcăminte – o tunică neagră de lână, strânsă pe trupul subțire al lui Camille. Ultima ei barieră de modestie.

În toții anii în care dezbrăcase cadavre, Maura nu simțise niciodată o asemenea neplăcere la vederea nudului unei femei. Aceasta era o femeie care alesese să trăiască ascunsă de ochii bărbaților; acum va fi expusă cu cruzime, trupul ei examinat, orificiile ei curățate. Perspectiva unei astfel de invazii îi umplu Maurei gura cu un gust amar și se reculese o secundă pentru a-și recăpăta liniștea. Zări privirea întrebătoare a lui Yoshima. Dacă era stânjenit, n-o arăta. Figura lui impasibilă avea un efect calmant în acea încăpere, unde chiar și aerul părea încărcat de tensiune.

Se concentră din nou la ce avea de făcut. Amândoi, ea și Yoshima, îi ridicară tunica, făcând-o să alunece peste coapse și șolduri. Nu era strâmtă, așa că reușiseră s-o scoată fără să afecteze rigiditatea post-mortem a brațelor. Sub ea se afla încă un articol de îmbrăcăminte – o glugă de bumbac alb care-i alunecase în jurul gâtului, cu marginea din față prinsă cu ace de siguranță de un tricou mânjit de sânge. Acele care apăruseră pe radiografii. Colanți negri și groși îi acopereau picioarele. Îi scoaseră mai întâi colanții, dând la iveală o pereche de chiloți albi de bumbac. Erau niște chiloți cu picior excesiv de simpli, făcuți să acopere cât mai multă piele posibil, lenjeria intimă a unei doamne în vârstă, nu a unei tinere femei nubile. Umflătura unui tampon sanitar se ițea pe sub bumbac. După cum bănuise Maura mai devreme, văzând cearșafurile pătate de sânge, victima era la menstruație.

Apoi se ocupă de tricou. Desfăcu un ac de siguranță, desprinse mai multe rânduri de arici și scoase gluga. Cu toate acestea, tricoul nu ieșea cu ușurință, asta din cauza rigidității post-mortem. Luă o pereche de foarfeci și tăie tricoul exact pe mijloc. Țesătura se destrămă, scoțând la iveală un nou rând de haine.

Rămase cu gura căscată, zgâindu-se la bucata de pânză înfășurată strâns în jurul pieptului, încheiată în față cu două ace de siguranță.

– Asta pentru ce mai e? întrebă Frost.

– Se pare că și-a bandajat sânii, răspunse Maura.

– De ce?

– Habar n-am.

– Înlocuitor de sutien? sugeră Rizzoli.

– Nu pot să-mi dau seama de ce ar fi ales să poarte asta în locul unui sutien. Ia uite ce strâns i-a înfășurat. Trebuie să fi fost incomod.

Rizzoli pufni.

– Da, de parcă sutienul e tare comod.

– Nu e ceva care ține de religie, nu? întrebă Frost. Legat de un obicei al lor sau ceva.

– Nu, e doar bandaj elastic standard. Din acela pe care îl cumperi de la farmacie ca să fixezi o gleznă scrântită.

– Dar de unde știm noi ce poartă de obicei călugărițele? Vreau să spun că, la cunoștințele noastre, poate că poartă sub toate aceste veșminte dantelă neagră și plasă de prins pește.

Nimeni nu râse.

Maura coborî ochii spre Camille și înțelese subit simbolistica legării sânilor. Atribute femeiești deghizate, tăinuite. Aplatizate întru supunere. Ce-o fi fost în capul lui Camille când își înfășurase banda în jurul pieptului? Se simțise dezgustată de aceste lucruri care-i aminteau condiția ei de femeie? Se simțise mai curată, mai pură, cu sânii dispăruți sub bandaj, cu formele turtite, cu propria sexualitate negată?

Maura desfăcu cele două ace de siguranță și le puse pe tăviță. Apoi, cu ajutorul lui Yoshima, începu să desfacă legăturile, dând la iveală fâșii succesive de piele. Dar nici măcar elasticul sufocant nu putuse ofili carnea sănătoasă. Ultima

bandă fu scoasă, scoțând la iveală o pereche desăvârșită de sâni tineri, cu pielea imprimată de urma benzilor. Alte femei ar fi fost mândre de acești sâni; Camille Maginnes îi ascunsese, ca și cum s-ar fi rușinat cu ei.

Mai era un ultim articol de lenjerie de scos. Chiloții de bumbac.

Maura trase betelia chiloților în jos peste șolduri și-i făcu să alunece peste coapse. Tamponul sanitar fixat pe interiorul lenjeriei era îmbibat cu o cantitate mică de sânge.

– Tampon proaspăt, observă Rizzoli. Se pare că abia și-l schimbase.

Dar Maura nu se uita la tampon; privirea îi era ațintită asupra abdomenului flasc, moale și atârnând între proeminentele oase iliace. Dungi argintii brăzdau pielea palidă. O secundă nu spuse nimic, conștientizând în tăcere semnificația acestor dungi. Se gândea și la sânii înfășurați strâns.

Se întoarse spre tăviță, unde lăsase fâșiile de bandaj elastic și le desfăcu încet, privind atentă materialul.

– Ce cauți? întrebă Rizzoli.

– Pete, răspunse Maura.

– Dar sângele se vede deja.

– Nu pete de sânge...

Maura se opri privind benzile elastice desfășurate de-a lungul tăvii ca să scoată la iveală locurile unde fluidul se uscase. „O, Doamne, gândi ea. Cum e posibil una ca asta?"

Privi spre Yoshima.

– Hai s-o așezăm pentru un examen pelvian.

Yoshima se încruntă.

– Să modificăm rigiditatea post-mortem?

– Nu prea are masă musculară.

Camille era o femeie suplă; asta avea să le facă sarcina mai ușoară.

Yoshima se duse la capătul mesei. În timp ce Maura ținea pelvisul, își strecură mâinile sub coapsa stângă și o strânse pentru a flexa șoldul. A afecta rigiditatea post-mortem era un act la fel de brutal precum ruptura forțată a fibrelor musculare rigide. Nu fusese niciodată o procedură agreabilă, era clar că-l îngrozea pe Frost, care se trase în dosul mesei, pălind. Yoshima împinse ferm și Maura simți, transmisă prin pelvis, plesnitura mușchiului rupt.

– O, Doamne, îngăimă Frost, întorcându-se cu spatele.

Însă Rizzoli fu cea care se duse, nesigură pe picioare, spre scaunul de lângă chiuvetă și se prăbuși în el, luându-și capul în mâini. Rizzoli cea stoică, persoana care nu se plânsese niciodată de priveliștea și mirosurile asociate procesului autopsierii, părea acum incapabilă să îndure chiar și fazele preliminare.

Maura trecu în partea cealaltă a mesei și ținu din nou pelvisul în timp de Yoshima se ocupă de coapsa dreaptă, chiar dacă ea avusese un acces de greață la ruperea mușchiului. Dintre toate încercările prin care trecuse în pregătirea ei medicală, stagiul la chirurgie ortopedică o îngrozise cel mai tare. Perforarea și tăierea osului, forța brută necesară dezarticulării șoldurilor. Simți aceeași scârbă acum, la ruperea mușchiului. Șoldul drept se flexă dintr-odată și până și mina de obicei blândă a lui Yoshima trădă un licăr de dezgust. Dar nu exista nici o altă cale pentru a vizualiza organele genitale și Maura simțea ceva nerăbdare în a-și confirma bănuielile cât mai repede posibil.

Răsuciră ambele coapse în afară și Yoshima fixă lumina direct în perineu. Sângele se acumulase în canalul vaginal – sânge normal menstrual, ar fi zis Maura înainte. Acum privea, nevenindu-i să creadă. Luă tifon și șterse cu grijă sângele pentru a scoate la iveală mucoasa.

– Mai e o ruptură vaginală de gradul doi, spuse ea.

– Vrei să iei secreție?

– Da. Și va trebui să facem o extirpare în bloc.

– Ce se întâmplă? întrebă Frost.

Maura își întoarse privirea spre el.

– Nu fac asta de obicei, dar voi scoate organele pelviene cu totul. O să tai prin osul pubian și o să scot tot afară.

– Crezi că a fost molestată sexual?

Maura nu-i răspunse. Se duse la tava cu instrumente, de unde luă un bisturiu. Se opri în fața trunchiului pentru a începe incizia în formă de Y.

Se auzi intercomul.

– Doamnă doctor Isles? spuse Louise prin microfon.

– Da?

– Un telefon pentru tine pe linia unu. E din nou doctorul Victor Banks, de la fundația aceea, One Earth International.

Maura înlemni cu mâna crispată pe bisturiu, vârful lui atingându-i pielea.

– Doamnă doctor Isles? spuse Louise.

– Nu sunt disponibilă.

– Să-i spun că-i vei telefona tu?

– Nu.

– E a treia oară când sună pe ziua de astăzi. A întrebat dacă te poate contacta acasă.

– *Nu* îi da numărul meu de acasă.

Răspunsul îi ieși mai arțăgos decât intenționase și-l văzu pe Yoshima întorcându-se s-o privească. Simțea cum Frost și Rizzoli se uitau și ei la ea. Trase aer în piept și rosti pe un ton mai calm:

– Spune-i doctorului Banks că nu sunt disponibilă. Și continuă să-i spui acest lucru până se hotărăște să nu mai sune.

Câteva secunde de tăcere.

– Da, doamnă doctor Isles, răspuse Louise într-un final, cu vocea înțepată a unei centraliste.

Era pentru prima oară când îi vorbise tăios secretarei și va trebui să găsească o cale prin care să-și îndulcească ieșirea și să-și repare nedreptatea. Întreaga poveste o tulburase. Își coborî ochii pe trupul lui Camille Maginnes, încercând să-și concentreze din nou atenția la ce avea de făcut. Dar gândurile îi zburau aiurea și mâna cu bisturiul îi era nesigură.

Era vizibil și pentru ceilalți.

– De ce te deranjează fundația asta? întrebă Rizzoli. Te tot bat la cap să donezi?

– N-are nimic de-a face cu fundația.

– Atunci ce e? nu se lăsă Rizzoli. Tipul ăsta te hărțuiește?

– E doar cineva pe care mă străduiesc să-l evit.

– Pare destul de insistent.

– Nici nu-ți imaginezi.

– Vrei să te scap de el? Să-i spun unde să se ducă?

Nu vorbea numai polițista Rizzoli; vorbea și femeia Rizzoli, cea care nu avea nici urmă de toleranță față de bărbații dominatori.

– E o problemă personală, răspunse Maura.

– Dacă ai nevoie de ajutor, nu trebuie decât să spui.

– Îți mulțumesc, dar mă descurc eu cu el.

Maura apăsă bisturiul pe piele, nedorind nimic mai mult decât să abandoneze subiectul Victor Banks. Trase aer în piept și se gândi câtă ironie era în faptul că mirosul cărnii moarte o deranja mai puțin decât simpla pronunțare a numelui lui. Că viii o chinuiau mult mai mult decât ar putea vreodată morții s-o facă. În morgă, ea era cea care deținea controlul.

– Deci cine-i tipul ăsta? întrebă Rizzoli.

Întrebarea care era încă pe buzele tuturor. Întrebarea la care Maura va trebui să răspundă, mai devreme sau mai târziu.

Adânci lama în carne și privi cum pielea se desparte în două, asemenea unei perdele albe.

– Fostul meu soț, răspunse.

Făcu incizia în formă de Y, apoi răsfrânse fâșii de piele lividă. Yoshima folosi un foarfece obișnuit pentru a tăia coastele, apoi ridică triunghiul de coaste și oase ale pieptului, scoțând la iveală o inimă și plămâni normali, un ficat, o splină și un pancreas perfect sănătoase. Organele curate, neatinse de boală ale unei tinere femei care nu făcuse abuz nici de tutun, nici de alcool, și care nu trăise suficient de mult pentru ca arterele să i se îngusteze și să i se înfunde. Maura făcu câteva observații, timp în care prelevă organele, așezându-le într-un bazin de metal, îndreptându-se iute spre următorul ei obiectiv: examinarea organelor pelviene.

O excizie în bloc a pelvisului era o procedură pe care o rezerva de obicei pentru cazuri mortale de viol, deoarece aceasta permitea o disecție mult mai detaliată a organelor decât cea oferită de autopsie. Nu era o procedură agreabilă această extirpare a nucleului pelvian. În timp ce tăia, alături de Yoshima, prin structura osoasă pubiană, nu fu surprinsă să-l vadă pe Frost întorcându-se cu spatele. Dar și Rizzoli se retrase de la masă. Nimeni nu mai vorbea acum de telefoanele fostului soț al Maurei; nimeni nu mai stăruia să afle detalii personale. Autopsia era prea sinistră pentru a face conversație și Maura se simțea în chip pervers ușurată.

Ridică întregul bloc de organe pelviene, organele sexuale externe și osul pubian și le trecu pe o masă de autopsie. Chiar înainte de incizia uterului, știuse, după forma lui, că temerile îi erau deja confirmate. Organul era mai mare decât ar fi trebuit să fie, cu fundul mult sub nivelul osului pubian și cu pereții moi. Îl deschise pentru a scoate la iveală endometrul, cu tunica încă groasă și bogat vascularizată.

Își ridică ochii spre Rizzoli. Întrebă tăios:

– A părăsit cumva această femeie mănăstirea săptămâna trecută, la orice oră?

– Ultima oară când Camille a părăsit mănăstirea s-a întâmplat în martie, ca să-și viziteze familia la Cape Cod. Asta mi-a zis Mary Clement.

– Atunci trebuie să cercetezi mănăstirea. Imediat.

– De ce? Ce anume căutăm?

– Un nou-născut.

Acest lucru păru s-o lovească pe Rizzoli cu o forță năucitoare. Se holbă, albă la față, la Maura. Apoi se uită la trupul neînsuflețit al lui Camille Maginnes, care zăcea pe masă.

– Dar... era călugăriță.

– Da, spuse Maura. Una care a născut de curând.

CINCI

Ningea din nou când Maura ieși din clădire în acea după-amiază, cu fulgi moi, dantelați, care fluturau ca niște molii albe luminând ușor mașinile parcate. Azi era pregătită pentru vremea de afară și-și pusese ghete care-i acopereau gleznele, cu tălpi solide. Chiar și așa, pășea cu grijă prin parcare, cu ghetele alunecându-i pe gheața acoperită de zăpadă, aplecată de spate să nu cadă. Când în sfârșit ajunse la mașină, scăpă un oftat de ușurare și începu să scotocească în geantă după chei. Atentă la conținutul poșetei, nu luă în seamă bufnitura portierei unei mașini aflate în apropiere. Se întoarse abia când auzi pași și-l văzu pe bărbatul care venea spre ea. Acesta se apropie la câțiva pași și se opri, fără să zică nimic. Stătea acolo și se uita la ea, cu mâinile vârâte în buzunarele jachetei lui de piele. Fulgi de zăpadă îi poposiseră în părul blond și i se prinseseră în barba tunsă cu grijă.

Se uită la mașina ei și spuse:

– M-am gândit eu că cea neagră e a ta. Mereu ești în negru, mereu pășești pe calea întunecată. Și cine să mai aibă o mașină atât de curată ca a ta?

Maura își recăpătă în sfârșit glasul. Vocea i se auzi răgușită. Vocea unei străine.

– Ce cauți aici, Victor?

– M-am gândit că e singura cale prin care te pot vedea în sfârșit.

– Pândindu-mă într-o parcare?

– Așa vezi tu lucrurile?

– Ai stat aici, așteptându-mă. Eu numesc asta pândă.

– Nu prea mi-ai lăsat alte opțiuni. Nu mi-ai răspuns la nici un telefon.

– N-am avut ocazia.

– Nu mi-ai dat noul tău număr de telefon.

– Nu mi l-ai cerut niciodată.

Privi în sus la zăpada care cădea asemenea unor confetti și oftă.

– Bun. E ca în vremurile de altădată, nu-i așa?

– E prea ca-n vremurile de altădată.

Se întoarse spre mașină și apăsă butonul de deschidere. Se auzi siguranța.

– Nu vrei să știi de ce sunt aici?

– Trebuie să plec.

– Fac atâta drum cu avionul până la Boston și tu nici măcar nu mă întrebi de ce.

– În regulă. Îl privi. De ce?

– Trei ani, Maura.

Se apropie și ea îi simți parfumul. Piele și săpun. Zăpada i se topea pe pielea caldă. „Trei ani, gândi ea, și nu s-a schimbat mai deloc. Aceeași aplecare băiețească a capului, aceleași riduri în jurul ochilor." Și chiar și în decembrie, părul îi părea decolorat de soare, nu nuanțe obținute dintr-un tub de vopsea, ci șuvițe de un blond-auriu de la orele petrecute afară. Victor Banks părea că radiază, iar ea era extrem de sensibilă la farmecul lui, ca oricine altcineva. Simți vechea atracție târând-o spre el.

– Nu te-ai întrebat, măcar o dată, dacă nu a fost o greșeală? întrebă el.

– Divorțul? Sau căsătoria?

– Nu e clar la care mă refer? Din moment ce stau aici și vorbesc cu tine?

– Ai așteptat o mulțime de timp să-mi spui asta. Se întoarse spre mașină.

– Nu te-ai recăsătorit.

Maura se opri. Se uită la el.

– Dar tu?

– Nu.

– Atunci bănuiesc că suntem doi oameni cu care este greu de trăit.

– Nu ai rămas suficient de mult timp ca să-ți dai seama de asta.

Maura râse. Un râs amar, neplăcut, în acea tăcere albă.

– Tu erai cel care se ducea întotdeauna la aeroport. Întotdeauna dând fuga să salvezi lumea.

– Nu eu sunt cel care a fugit de căsătorie.

– Nu eu sunt cea care a avut o aventură.

Îi întoarse spatele și smuci de portieră, deschizând-o.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu poți să aștepți? *Ascultă*-mă.

Mâna i se încleștă pe brațul ei și Maura fu uimită de mânia pe care o simți transmisă în această strângere. Îl privi intens, o privire rece care-i spunea că mersese prea departe.

Îi dădu drumul.

– Îmi pare rău. Dumnezeule, nu așa îmi imaginasem lucrurile.

– La ce te așteptai?

– Să fi rămas ceva între noi.

„Și a rămas", gândi ea. Prea mult încă și de aceea nu putea permite ca această discuție să mai continue. Îi era teamă să nu se lase din nou dusă de val. Deja simțea cum se pierde.

– Ascultă, spuse el. Sunt aici doar pentru câteva zile. Am o întâlnire mâine la Școala Harvard pentru Sănătate Publică, dar după asta, n-am nici un plan. Mai e un pic până la Crăciun, Maura. M-am gândit că putem petrece sărbătorile împreună. Dacă ești liberă.

– Și apoi vei fugi ca de obicei.

– Cel puțin mai putem povesti. N-ai putea să-ți iei câteva zile libere?

– Am o slujbă, Victor. Nu pot pleca pur și simplu.

El aruncă o privire spre clădire și râse răutăcios.

– Nu-mi pot da seama de ce ai vrea să ai o slujbă ca asta.

– Partea aceea întunecată, îți aduci aminte? Asta-s eu.

Victor o privi și vocea i se îmblânzi:

– Nu te-ai schimbat. Nici un pic.

– Nici tu, și asta-i problema.

Maura se strecură în mașină și închise portiera.

Victor bătu în geam. Ea îl privi cum se uita la ea, cu fulgi de zăpadă strălucindu-i pe gene și nu avu altă opțiune decât să lase geamul în jos și să continue discuția.

– Când mai putem vorbi? întrebă el.

– Trebuie să plec acum.

– Atunci, mai târziu. În seara asta.

– Nu știu când ajung acasă.

– Zău, Maura. Se aplecă spre ea. Spuse încetișor: Dă-mi o șansă. Stau la Colonnade. Sună-mă.

Maura oftă.

– Vedem.

Se aplecă și-i strânse brațul. Din nou, parfumul lui stârni calde aduceri-aminte, nopți în care dormiseră printre cearșafuri mototolite, cu picioarele petrecute unul în jurul celuilalt. Săruturi lungi, blânde și gustul de lămâi proaspete și votcă. Doi ani de căsnicie lăsaseră amintiri de neșters, și bune, și rele

și, în acel moment, cu mâna lui pe brațul ei, cele care dominau erau amintirile frumoase.

– Aștept să mă suni, spuse el, gândindu-se deja că a câștigat.

„Crede că-i așa ușor? se întrebă Maura ieșind din parcare și îndreptându-se spre Jamaica Plain. Un zâmbet, o atingere și totul este iertat?"

Dintr-odată cauciucurile alunecară pe drumul înghețat și apucă volanul, concentrându-se numaidecât să recâștige controlul mașinii. Fusese atât de tensionată, încât nu-și dăduse seama cât de repede conducea. Mașina ei Lexus oscilă de la stânga la dreapta, cu cauciucurile derapând, căutând un punct de echilibru. Numai după ce o aduse pe linia de mers își permise să respire din nou. Să fie din nou furioasă.

„Mai întâi îmi frângi inima. Apoi aproape că mă omori."

Un gând fără sens, dar n-avea ce face. Victor inspira gânduri fără sens.

În momentul în care opri mașina vizavi de abația Graystones se simțea stoarsă de vlagă. Rămase un pic în mașină, luptându-se să-și țină emoțiile sub control. *Control* era cuvântul după care se ghida în viață. Odată ieșită din mașină, era o persoană publică, supusă constrângerilor legii și vizibilă pentru presă. Se aștepta la o apariție calmă și rațională și așa va fi. Felul în care se prezenta era foarte important.

Ieși din mașină și de această dată traversă cu o siguranță vădită, ghetele nemaialunecând deloc pe polei. Mașinile de poliție se înșiruiau la marginea străzii și echipele de știri de la două televiziuni stăteau în furgonetele lor, așteptând noutăți. Se lăsa înserarea.

Trase de clopotul de la poartă și apăru o călugăriță, un veșmânt negru ițindu-se dintre umbre. Călugărița o recunoscu și o lăsă să intre fără să spună o vorbă.

În curte, duzini de urme de pași bătătoriseră zăpada. Nu mai semăna cu locul în care păsise Maura pentru prima oară într-o dimineață. Azi, toată aparența de liniște era tulburată de cercetările în toi. Lumini străluceau la toate ferestrele și se auzeau voci bărbătești reverberând prin galerii. În holul de la intrare adulmecă aroma sosului de tomate și a brânzei, mirosuri neplăcute care invocau amintirile unei lasagna fade și tari, atât de des servită la bufetul spitalului unde-și făcuse practica medicală ca studentă.

Își aruncă privirea în sufragerie și le văzu pe măicuțe în jurul mesei parohiale, mâncându-și în tăcere tainul de seară. Văzu mâini tremurânde ridicând șovăielnic furculițe spre guri știrbe și lapte scurgându-se pe bărbii ridate. Aceste femei trăiseră cea mai mare parte a vieții lor în spatele zidurilor, îmbătrânind în izolare. Oare o fi nutrit vreuna dintre ele vreun regret pentru ce lăsase în urmă, pentru viața pe care ar fi trăit-o, ieșiseră pur și simplu pe ușă și nu se mai întorseseră niciodată?

Pe hol, auzi voci bărbătești, surprinzătoare și străine în acel cămin al femeilor. Doi polițiști îi făcură cu mâna în semn de recunoaștere.

– Hei, doctore.

– Ați găsit ceva? întrebă ea.

– Încă nu. Am terminat pe ziua de azi.

– Unde-i Rizzoli?

– Sus. În dormitor.

În timp ce urca scările, Maura văzu alți doi membri ai echipei de criminaliști care coborau – cadeți ai poliției, care arătau de parcă abia ar fi terminat liceul. Un bărbat, cu fața încă plină de acnee și o tânără cu aerul acela distant pe care atât de multe femei polițist păreau să îl adopte probabil din instinct de autoconservare. Ambii își coborâră privirea în

semn de respect când o recunoscură pe Maura. Să-i vadă pe acești adolescenți dându-se respectuos la o parte pentru a o lăsa să treacă o făcu să se simtă bătrână. Îi intimida atât de mult, încât nu vedeau și femeia din ea, cu nesiguranța ei? Învățase la perfecțiune rolul invincibilității și încă-l mai juca. Înclină capul într-un răspuns politicos, ocolindu-i iute cu privirea. Conștientă, chiar și urcând scările, că ei o priveau încă.

O găsi pe Rizzoli în camera sorei Camille, șezând pe pat cu umerii gârboviți de oboseală.

– Se pare că toată lumea merge acasă în afară de tine, spuse Maura.

Rizzoli se întoarse s-o privească. Avea cearcăne negre și ochii adânc înfundați în orbite; era trasă la față de oboseală, cum Maura nu o mai văzuse niciodată până atunci.

– N-am găsit nici un capăt de ață. Căutăm de la prânz. Dar asta ia timp, să scotocești prin fiecare dulap, fiecare sertar. Apoi mai e și câmpul și grădinile din spate – cine știe ce zace sub zăpadă? Putea să-l fi înfășurat și să-l fi aruncat pur și simplu la gunoi cu ceva zile în urmă. Putea să-l fi dat unei persoane de afară. Putem căuta zile întregi ceva care poate foarte bine să fie sau să nu fie aici.

– Stareța ce spune?

– Nu i-am spus ce căutăm.

– De ce?

– Nu vreau să știe.

– Poate ar putea să ne ajute.

– Sau poate va face în așa fel încât să *nu*-l găsim. Crezi că această arhidioceză are nevoie de un nou scandal? Crezi că vrea ca lumea să știe că o membră a acestui ordin și-a ucis propriul prunc?

– Nu știm dacă bebelușul e mort. Știm doar că lipsește.

– Și ești sută la sută sigură de rezultatele autopsiei?

– Da. Camille a fost gravidă. Și nu, nu cred în concepția imaculată. Se așează pe pat lângă Rizzoli. Părintele copilului poate fi cheia atacului. Trebuie să-l găsim.

– Mda, chiar mă gândeam la acest cuvânt. Părinte. În sensul de preot.

– Părintele Brophy?

– Arătos bărbat. L-ai văzut?

Maura își aminti ochii de un albastru strălucitor care-o priviseră de lângă cameramanul căzut. Își aminti cum preotul ieșise cu pas rapid pe poarta mânăstirii ca un războinic îmbrăcat în negru, pentru a înfrunta haita de reporteri.

– Avea acces nelimitat, spuse Rizzoli. Ținea slujba. Asculta confesiuni. Există ceva mai intim decât să-ți împărtășești secretele într-un confesional?

– Insinuezi că sexul a fost cu consimțământul ei?

– Zic și eu așa, e un bărbat arătos.

– Nu știm dacă pruncul a fost conceput în mânăstire. Nu și-a vizitat Camille familia în martie?

– Ba da. Când a murit bunicul ei.

– Încadrarea în timp e bună. Dacă l-a conceput în martie, acum ar fi în luna a noua. Poate că s-a întâmplat în timpul acelei vizite acasă.

– Sau poate că s-a întâmplat chiar aici. Înăuntrul acestor ziduri. Rizzoli pufni cinic: Cam atât a ținut jurământul ăla de castitate.

Rămaseră mute câteva momente, ambele privind la crucifixul de pe perete.

„Cât de slabi suntem noi, oamenii, gândi Maura. Dacă există un Dumnezeu, de ce ne impune astfel de standarde de neatins? De ce ne cere țeluri pe care nu le putem atinge niciodată?"

Apoi spuse:

– Am vrut să fiu călugăriță, mai demult.

– Parcă nu credeai.

– Aveam numai nouă ani. Tocmai aflasem că sunt adoptată. Verișoara mea a fost cea care a scăpat porumbelul pe gură, una dintre acele revelații șocante care explică dintr-odată totul. De ce nu semănam cu părinții mei. De ce nu aveam poze cu ei ca bebeluș. Mi-am petrecut tot sfârșitul de săptămână plângând în camera mea. Scutură din cap. Bieții mei părinți. Nu știau ce să facă, așa că m-au dus la film ca să mă înveselească. Am văzut *Sunetul muzicii* cu doar șaptezeci și cinci de cenți, pentru că era un film vechi. Se opri. Credeam că Julie Andrews e minunată. Voiam să fiu întocmai ca Maria. În mănăstire.

– Hei, doctore. Vrei să auzi un secret?

– Ce?

– Și eu la fel.

Maura o privi.

– Glumești.

– E adevărat că m-am retras de la catehism. Dar cine poate să reziste farmecului lui Julie Andrews?

La asta râseră amândouă, dar era un râs forțat care se stinse cu repeziciune.

– Și ce te-a făcut să te răzgândești? întrebă Rizzoli. În ce privește călugărirea.

Maura se ridică în picioare și merse șovăind până la fereastră. Privind în jos la curtea întunecoasă, rosti:

– Cu timpul a trecut. Am încetat să cred în lucruri pe care nu le pot vedea, sau mirosi, sau pipăi. Lucruri care nu pot fi științific demonstrate. Se opri. Și am descoperit băieții.

– A, da. Băieții.

Rizzoli râse.

– Mai e și asta.

– E adevăratul scop al vieții, știi. Din punct de vedere biologic.

– Sexul?

– Procrearea. Ne-o cer genele. Să mergem și să ne înmulțim. Credem că deținem controlul asupra vieților noastre și în tot acest timp nu suntem altceva decât sclavii ADN-ului nostru, care ne spune să facem copii.

Maura se întoarse și fu uimită să vadă lacrimi licărind pe genele lui Rizzoli; în următoarea secundă nu mai erau acolo, șterse repede cu dosul palmei.

– Jane?

– Sunt doar obosită. Nu prea am dormit bine.

– Ești sigură că nu-i nimic altceva?

– Ce altceva să fie?

Răspunsul fu prea rapid, prea defensiv. Până și Rizzoli își dădu seama de asta și se îmbujoră.

– Trebuie să merg la toaletă, spuse și se ridică, dornică parcă să evadeze. La ușă se opri și privi în urmă. Apropo, ai văzut cartea de pe masa de acolo? Cea pe care o citea Camille. Am căutat autorul.

– Cine e?

– Sfânta Brigita a Irlandei. E o biografie. Caraghios cum există un sfânt patron pentru orice, cu oricare ocazie. Există un sfânt pentru pălărieri. Un sfânt pentru dependenții de droguri. La naiba, există până și un sfânt pentru cheile pierdute.

– Deci al cui patron e Brigita?

– Al nou-născuților, răspuse Rizzoli încet. Brigita este patroana nou-născuților.

Părăsi încăperea.

Maura privi spre masă, unde zăcea cartea. Cu numai o zi în urmă și-o imaginase pe Camille șezând la această masă, întorcând domol paginile și inspirându-se din viața unei tinere

femei irlandeze sorocite sfințeniei. Acum avea o nouă viziune asupra lucrurilor – nu Camille cea senină, ci Camille cea chinuită, rugându-se la Sfânta Brigita pentru mântuirea copilului ei mort. „Te conjur, ia-l în brațele tale și izbăvește-l. Adu-l în lumină, chiar și așa, nebotezat. Este neprihănit. Este fără de păcat."

Își roti privirea prin camera goală, înțelegând altfel lucrurile. Podelele fără pată, mirosul de înălbitor și ceară – totul căpăta un nou înțeles. Curățenia ca metaforă a neprihănirii. Camille cea căzută își curățase cu disperare păcatele, vina. De luni bune trebuie că-și dăduse seama că purta un copil în pântece, ascuns sub rândurile voluminoase de veșminte. Sau refuzase să accepte realitatea? Oare și-o nega sieși, la fel cum adolescentele gravide neagă câteodată adevărul evident al burților lor umflate?

„Și ce ai făcut tu, când copilul tău a venit pe lume? Ai intrat în panică? Sau te-ai descotorosit cu răceală și calm de mărturia păcatului tău?"

Auzi voci bărbătești afară. Zări pe fereastră siluetele întunecate a doi polițiști ieșind din clădire. Ambii se opriră să-și strângă bine hainele pe corp, să privească în sus la fulgii de zăpadă care cădea ca niște scântei din cerul nopții. Apoi ieșiră din curte și balamalele porții scânciră când o traseră după ei. Încercă să deslușească alte sunete, alte voci, dar nu mai auzi nimic. Numai liniștea unei nopți cu ninsoare. „Ce liniște, gândi. Ca și cum sunt ultima rămasă în această clădire. Uitată și singură."

Auzi un scârțâit și simți o mișcare ușoară, o altă prezență în încăpere. Numaidecât i se zburli părul de pe ceafă și izbucni în râs.

– Dumnezeule, Jane, nu te furișa ca o...

Se întoarse și vocea i se înecă la jumătatea frazei.

Nu era nimeni.

Preț de o clipă rămase nemișcată, fără să respire, țintuind cu privirea încăperea goală. Spațiu neocupat, dușumea lustruită. „Camera este bântuită", fu primul ei gând fără noimă, înainte ca rațiunea să preia din nou controlul. Podelele vechi scârțâiau adesea, iar țevile de căldură gemeau. Nu fusese un zgomot de pași, ci o scândură din dușumea care se contracta din cauza frigului. Existau explicații perfect rezonabile pentru ceea ce ea luase drept o prezență străină în încăpere.

Dar îi simțea încă prezența, avea încă sentimentul că era privită.

Acum și părul de pe brațe i se ridicase, fiecare nerv dând alarma. Ceva se mișcă repede deasupra capului ei, un zgomot ca de gheare pe lemn. Își roti privirea pe tavan. „Un animal? Se îndepărtează."

Ieși din cameră și ritmul panicat al propriei inimi aproape că anihilă orice alte sunete care veneau din tavan. Acolo era – avansa spre mijlocul holului.

Tronc-tronc-tronc.

Urmă zgomotul cu privirea pironită pe tavan, mergând atât de repede, încât aproape că se ciocni de Rizzoli, care tocmai ieșise din baie.

– Hei, spuse Rizzoli. Unde te grăbești așa?

– Ssst!

Maura arătă spre tavanul cu grinzi întunecate.

– Ce e?

– Ascultă.

Așteptară, încordându-și auzul. Cu excepția bătăilor propriei inimi, Maura nu auzea nimic.

– Poate ai auzit doar apa curgând prin țevi, spuse Rizzoli. Am tras apa la toaletă.

– Nu erau țevile.

– Bine, atunci ce ai auzit?

Privirea Maurei se mută instantaneu spre grinzile vechi, așezate de-a lungul tavanului.

– *Acolo.*

Din nou râcâiala aceea, la capătul holului.

Rizzoli privi în sus.

– Ce naiba-i asta? Șobolani?

– Nu, șopti Maura. Orice ar fi e mai mare decât un șobolan.

Merse în tăcere spre capătul coridorului, cu Rizzoli în urma ei, apropiindu-se de locul unde-l auziseră ultima oară.

Fără veste, un cor de bocănituri păcăni din tavan, boncăluind spre locul de unde veniseră.

– Se îndreaptă către cealaltă aripă! spuse Rizzoli.

Cu Rizzoli în frunte, împinseră o ușă la capătul holului și Rizzoli apăsă pe comutator. În fața lor se deschidea un coridor pustiu. Era frig aici, aerul era închis și umed. Prin ușa deschisă văzură camere părăsite și formele spectrale ale unor piese de mobilier acoperite cu pânză.

Orice fugise în această aripă era acum tăcut și nu-și divulga nici un colțișor din ascunziș.

– Echipa ta a căutat în partea asta a clădirii? întrebă Maura.

– Am trecut rapid prin toate aceste camere.

– Ce e sus? Deasupra tavanului?

– Un pod gol.

– Ei bine, ceva se mișcă acolo sus, rosti Maura încetișor. Și e suficient de inteligent, încât știe că-l urmărim.

Maura și Rizzoli pătrunseră în galeria de sus a capelei, studiind chepengul de mahon, despre care Mary Clement le spusese că duce în podul clădirii. Rizzoli împinse ușor panoul; se deschise fără zgomot și se treziră privind prin întuneric,

atente la eventualele sunete care ar trăda vreo mișcare. Un val de căldură le atinse fața. În pod se afla sistemul de încălzire al clădirii și o puteau simți prelingându-se afară prin deschizătura panoului.

Rizzoli își plimbă lanterna prin întuneric. Zăriră piloni masivi de lemn și banda roz a sistemului de izolație de curând instalat. Fire electrice se încolăceau de-a lungul podelei.

Rizzoli fu prima care trecu prin deschizătură. Maura își aprinse și ea lanterna și o urmă. Locul nu era suficient de înalt ca să poată sta în picioare; trebuia să-și țină capul aplecat pentru a evita grinzile de stejar care se încovoiau pe tavan. Lanternele lor desenau arcuri largi, cioplind un cerc în întuneric. În spatele acelui cerc era frontiera unei lumi nevăzute; Maura își simțea respirația precipitându-se. Tavanul scund și aerul rânced o făceau să se simtă ca într-un sicriu.

Aproape că sări cât colo când simți o mâna atingându-i brațul. Fără cuvinte, Rizzoli arătă spre dreapta.

Grinzile trosneau sub greutatea lor în timp ce se deplasau în întuneric, cu Rizzoli deschizătoare de drum.

– Stai, șopti Maura. N-ar trebui să ceri întăriri?

– De ce?

– Cine știe ce-i acolo.

– Nu cer întăriri, dacă se va dovedi că vânăm doar un biet raton...

Se opri, luminând cu lanterna în stânga, apoi în dreapta.

– Cred că suntem deja spre aripa de vest. Se face cald și plăcut aici. Stinge-ți lanterna.

– Ce?

– Stinge-o. Vreau să verific ceva.

Cu părere de rău, Maura apăsă butonul lanternei. La fel făcu și Rizzoli.

În întunericul care se lăsă deodată, Maura își simți inima palpitând. „Nu putem vedea ce-i în jurul nostru. Ce ar putea veni spre noi." Clipi, încercând să-și silească ochii să se acomodeze cu întunericul. Apoi observă lumina – câteva raze strălucind prin niște crăpături în podea. Ici și colo, o suliță mai groasă, unde grinzile erau deplasate, sau unde nodurile lemnului se contractaseră în aerul uscat al iernii.

Pașii lui Rizzoli păcăniră mai departe. Silueta ei întunecată se ghemui dintr-odată, cu capul aplecat spre podea. Preț de o secundă rămase nemișcată, apoi râse ușor.

– Hei. E aidoma trasului cu ochiul în vestiarul băieților de la Liceul Revere.

– La ce te uiți?

– La camera lui Camille. Suntem exact deasupra ei. Aici e o crăpătură.

Maura își făcu drum prin întuneric spre locul unde stătea ghemuită Rizzoli. Lăsându-se în genunchi, se uită prin deschizătură.

Privirea îi cădea direct pe pupitrul lui Camille.

Se ridică în picioare, simțind fiori pe șira spinării. „Ce a fost aici m-a văzut în această cameră. M-a urmărit."

Tronc-tronc-tronc.

Rizzoli se răsuci atât de repede, încât o izbi cu cotul pe Maura.

Maura orbecăi să aprindă lanterna, a cărei lumină se plimbă în toate direcțiile când începu să caute ceea ce se ascundea acolo. Surprinse luciri de pânze de păianjen ușoare, de grinzi transversale masive, atârnând imediat deasupra capului. Era atât de cald aici, aerul era atât de închis și de înăbușitor, încât senzația că se sufocă îi alimenta panica.

Și ea, și Rizzoli adoptară instinctiv poziții defensive spate în spate și Maura simțea încordarea din mușchii lui Rizzoli, îi

auzea respirația sacadată în timp ce amândouă scrutau întunericul, căutând licărirea unor ochi, o față funebră.

Atât de iute sondase Maura împrejurimile, încât nu o văzuse la prima rotire a lanternei. Doar când lumina reveni de unde plecase, în vârful mănunchiului de raze se prefigură o neregularitate a dușumelei din scânduri aspre. Se uită într-acolo, dar nu-i veni să-și creadă ochilor.

Făcu un pas spre acel loc, groaza năpădind-o pe măsură ce se apropia, în timp ce lumina lanternei dezvăluia alte forme similare aliniate unele lângă altele. Așa de multe...

„Doamne Dumnezeule, un cimitir. Un cimitir de prunci morți."

Lumina lanternei tremură. Ea, al cărui bisturiu fusese întotdeauna sigur pe masa de autopsie, nu se putea opri din tremurat. Într-un final se stăpâni, iar lumina lanternei îi dezvălui un chip. Niște ochi albaștri licăriră spre ea, lucitori ca două bile de marmură. Îi privi, înțelegând însemnătatea a ceea ce vedea.

Și izbucni în râs. Un râs gâtuit de spaimă.

Rizzoli era acum lângă ea, plimbând lanterna peste pielea roz, gura de păpușă, privirea fără viață.

– Ce naiba, spuse. E doar un rahat de păpușă.

Maura trimise lumina lanternei ei către celelalte obiecte care zăceau alături. Văzu piele moale de plastic, membre bucălate. Scânteia ochilor de sticlă care o priveau drept în față.

– Toate sunt păpuși, spuse ea. O colecție întreagă.

– Vezi cum sunt aliniate într-un șir? Ca într-un fel de creșă ciudată.

– Sau un ritual, spuse Maura încetișor. Un ritual laic în sanctuarul lui Dumnezeu.

– O, Doamne. Acum chiar că ai reușit să mă sperii.

Tronc-tronc-tronc.

Se răsuciră amândouă, luminile lanternelor despicară întunericul, nedescoperind nimic. Sunetul devenise difuz. Oricine fusese în pod se îndepărta acum, retrăgându-se departe de fasciculele lanternelor. Maura era uimită să vadă că Rizzoli își scosese arma; se întâmplase atât de repede, că nici nu băgase de seamă.

– Nu cred că-i un animal, spuse Maura.

După un timp, Rizzoli răspunse:

– Nici eu.

– Hai să plecăm de aici. Te rog.

– Da.

Rizzoli trase aer adânc în piept și Maura simți prima vibrație a fricii în vocea ei.

– Da, în regulă. Ieșim calm. O luăm ușurel.

Făcură cale-ntoarsă lipite una de alta. Aerul se făcuse mai rece, mai umed; sau poate frica era cea care îi înghețа pielea Maurei. Când fură aproape de ușa panoului, era gata s-o ia la goană prin deschizătură.

Trecură prin panou în galeria capelei și cu primele guri de aer rece frica începu s-o părăsească. Aici în lumină simțea că deține din nou controlul. Capabilă încă o dată să gândească rațional. Ce văzuse de fapt în acel loc întunecos? Un șir de păpuși, nimic mai mult. Piele de plastic, ochi de sticlă și păr de nailon.

– Nu era un animal, spuse Rizzoli.

Ședea ghemuită, cu privirea ațintită la podeaua galeriei.

– Ce?

– E o urmă aici.

Rizzoli arătă niște pete prăfuite de pământ. Talpa unui pantof sport.

Maura privi în jos în spatele propriilor pantofi și văzu că și ea adusese pământ în galerie. Cine lăsase acea urmă părăsise podul exact înaintea lor.

– Ei bine, asta-i creatura noastră, spuse Rizzoli și scutură din cap. Dumnezeule! Îmi pare bine că nu i-am trimis vreun glonț. N-aș vrea să cred...

Maura se uită la urmă și se înfioră. Era a unui copil.

ŞASE

Grace Otis Ședea la masa din sufrageria mânăstirii, scuturând din cap.

– Are numai șapte ani. Nu poți crede o iotă din ce spune. Mă minte tot timpul.

– Totuși, am dori să vorbim cu ea, spuse Rizzoli. Cu permisiunea dumneavoastră, bineînțeles.

– Să vorbiți cu ea despre ce?

– Despre ce căuta în pod.

– A stricat ceva, așa e?

Grace se uită nervoasă spre maica Mary Clement, cea care o făcuse să-și părăsească bucătăria.

– Va fi pedepsită, maică stareță. Am tot încercat să aflu ce pune la cale, dar nu scoate o vorbă despre trăsnăile ei. Nu știu niciodată pe unde umblă...

Mary Clement puse o mână noduroasă pe umărul lui Grace.

– Te rog. Lasă poliția să vorbească totuși cu ea.

Grace stătu în cumpănă un moment, neștiind ce să facă. Tabietul curățeniei de seară din bucătărie îi pătase șorțul cu grăsime și bulion și șuvițe terne de păr castaniu îi ieșiseră din coadă și atârnau în neorânduială pe fața leoarcă de sudoare. Avea o față necizelată, obosită, care probabil nu

fusese niciodată frumoasă și în plus era brăzdată de cute de amărăciune. Acum, în timp ce restul îi aștepta decizia, ea era cea care deținea controlul, puterea, și părea să savureze situația. Să le prelungească așteptarea Maurei și lui Rizzoli cât mai mult posibil.

– De ce te temi, doamnă Otis? întrebă Maura blând.

Întrebarea păru să-i displacă lui Grace.

– Nu mă tem de nimic.

– Atunci de ce nu vrei să ne lași să vorbim cu fiica ta?

– Pentru că nu te poți bizui pe ea.

– Da, înțelegem că nu are decât șapte ani...

– Minte.

Cuvintele țâșniră ca șfichiuirea unui bici. Fața lui Grace, și așa lipsită de farmec, deveni și mai dizgrațioasă.

– Minte în legătură cu orice. Chiar și cu nimicuri. Nu poți crede ce spune – nici un cuvânt.

Maura se uită la stareță, care dădu din cap derutată.

– Fata a fost în general retrasă și n-a deranjat, spuse Mary Clement. De aceea am lăsat-o pe Grace s-o aducă la mănăstire în timpul programului.

– Nu-mi pot permite o dădacă, o întrerupse Grace. De fapt, nu prea-mi pot permite nimic. E singurul mod în care pot munci, dacă o țin aici după școală.

– Și ea nu face decât să te aștepte aici? întrebă Maura. Până când termini treaba pe ziua respectivă?

– Ce să fac cu ea? Eu trebuie să muncesc, știți. Nu e ca și cum l-ar lăsa pe soțul meu să stea aici pe degeaba. În ziua de azi, nici nu poți să mori dacă n-ai bani.

– Ce ați spus?

– Soțul meu. E internat la azilul Sfânta Ecaterina. Dumnezeu știe cât va trebui să stea acolo.

Grace îi aruncă o privire staretei, tăioasă ca o săgeată înveninată.

– Muncesc aici, ca parte a înțelegerii.

„Evident, o înțelegere nu foarte fericită, gândi Maura. Grace nu poate avea mai mult de treizeci și cinci de ani, dar trebuie să i se pară că viața ei s-a încheiat deja." Era înecată în obligații, față de o fiică pentru care era evident că nu simțea cine știe ce afecțiune; față de un soț care nu mai murea odată. Pentru Grace Otis, abația Graystones numai sanctuar nu era; era închisoarea ei.

– De ce este soțul dumitale internat la Sfânta Ecaterina? întrebă Maura blând.

– V-am spus. E pe moarte.

– De ce suferă?

– Boala lui Lou Gehrig. SLA.

Grace o spuse fără emoție, dar Maura cunoștea teribila realitate din spatele numelui. Ca studentă la medicină, examinase un pacient cu scleroză laterală amiotrofică. Cu toate că era perfect conștient și capabil să simtă durerea, nu se putea mișca deoarece mușchii lui se atrofiaseră, reducându-l la nimic mai mult decât un creier prizonier într-un trup nevolnic. În timp ce-i examina inima și plămânii și-i palpa abdomenul, îi simțise ochii ațintiți asupră-i și evitase să-i întâlnească privirea, căci cunoștea disperarea pe care ar fi văzut-o în ochii lui. Când în sfârșit ieșise din salon simțise deopotrivă ușurare și un dram de vinovăție – dar numai un dram. Tragedia lui nu era și a ei. Ea era doar o studentă care trecuse câteva momente prin viața lui și nu avea nici o obligație să împartă povara nenorocirii lui. Era liberă să plece și asta și făcuse.

Grace Otis nu putea. Rezultatul se vădea în ridurile de pe față și în șuvițele încărunțite timpuriu.

– Cel puțin v-am avertizat, spuse ea. Nu te poți încrede în ea. Debitează tot felul de povești. Câteodată spune bazaconii.

– Înțelegem, răspunse Maura. Copiii au acest obicei.

– Dacă vreți să vorbiți cu ea, trebuie să fiu și eu de față. Să mă asigur că se poartă cuviincios.

– Desigur. E drepul dumitale, în calitate de părinte.

În sfârșit, Grace se ridică în picioare.

– Noni se ascunde în bucătărie. O aduc eu.

Trecură câteva minute până când Grace să-și facă din nou apariția, trăgând de mână o fetiță cu părul închis la culoare. Era clar că Noni nu voise să iasă din ascunzătoare și se zbătuse tot drumul, fiecare fibră a corpului ei micuț înverșunându-se împotriva smuciturii neînduplecate a lui Grace. Într-un sfârșit, Grace o ridică pe copilă de subsuori și o depuse într-un scaun – nu cu blândețe, ci cu dezgustul obosit al unei femei care ajunsese la capătul răbdării. Fata stătu cuminte preț de câteva secunde, părând foarte mirată să se vadă atât de grabnic înfrântă. Era un spiriduș cu părul creț, cu fața pătrată și ochi negri vii, care înregistrară rapid pe toți cei aflați în încăpere. Abia se uită la Mary Clement, apoi privirea îi poposi un pic mai mult la Maura, înainte de a se opri la Rizzoli. Acolo rămase, de parcă Rizzoli era singura care merita atenție. Ca un câine care alege să-l necăjească pe singurul astmatic din încăpere, Noni își îndreptase privirea asupra persoanei căreia copiii îi plăceau cel mai puțin.

Grace îi dădu un ghiont fetei.

– Trebuie să vorbești cu ele.

Noni se strâmbă. Se auziră trei cuvinte, scrâșnite ca un orăcăit de broască.

– Nu am chef.

– Nu mă interesează dacă ai chef sau nu. Sunt de la poliție.

Privirea lui Noni rămase fixată pe Rizzoli.

– Nu arată de la poliție.

– Ei bine, sunt, spuse Grace. Și dacă nu spui adevărul, te vor băga la pușcărie.

Astea erau exact frazele pe care polițiștii nu doreau să le audă rostite de părinți. Îi făceau pe copii să le fie frică chiar de oamenii în care se presupunea că trebuie să aibă încredere.

Rizzoli îi făcu semn repede lui Grace să tacă din gură. Se așeză în genunchi în fața scaunului lui Noni, pentru a fi la același nivel cu fata. Asemănarea lor era atât de izbitoare, amândouă cu păr creț, închis la culoare, și priviri intense, încât Rizzoli părea că are în față o mai tânără clonă a ei. Dacă Noni era și la fel de încăpățânată, atunci aveau să iasă scântei.

– Hai să lămurim ceva de la început, în regulă? îi spuse Rizzoli fetei, scurt și la obiect, de parcă nu îi vorbea unui copil, ci unui adult în miniatură. Nu te bag la închisoare. Niciodată nu bag copii la închisoare.

Fata o privea cu neîncredere.

– Nici măcar pe copiii răi? lansă ea provocarea.

– Nici măcar.

– Nici măcar pe copiii răi, răi?

Rizzoli ezită, cu o scânteie de mânie în ochi. Noni nu o va face să-și piardă controlul.

– Bine, cedă ea. Pe copiii *cu adevărat* răi îi trimit la casa de corecție.

– Asta-i pușcăria pentru copii.

– Exact.

– Deci trimiți copii la închisoare.

Rizzoli îi aruncă Maurei o privire care voia să spună: „Îți vine să crezi una ca asta?"

– În regulă, oftă. Aici m-ai prins. Dar *pe tine* n-am să te trimit la închisoare. Vreau doar să vorbesc cu tine.

– Cum se face că nu ești în uniformă?

– Pentru că sunt detectiv. Noi nu trebuie să purtăm uniforme. Dar să știi că sunt într-adevăr polițist.

– Dar ești femeie.

– Bine. În regulă. Polițistă. Deci vrei să-mi spui ce făceai acolo sus, în pod?

Noni se făcu mică în scaun și se uită urât la femeia din fața ei. Un minut întreg se studiară una pe alta, fiecare așteptând ca cealaltă să spargă prima tăcerea.

Într-un final Grace își pierdu răbdarea și-i dădu fetei o scatoalcă peste umăr.

– Hai odată! Spune-i!

– Vă rog, doamnă Otis, spuse Rizzoli. Nu e nevoie.

– Dar vedeți cum e? Nimic nu e ușor cu ea. Totul e o încleștare.

– Hai să ne relaxăm, în regulă? Nu mă deranjează să aștept.

„Pot aștepta cât poți și tu, fetițo", spunea privirea lui Rizzoli.

– Deci hai, Noni! Spune-ne de unde ai luat păpușile alea. Alea cu care te jucai în pod.

– Nu le-am furat.

– N-am spus asta.

– Le-am găsit. O cutie întreagă.

– Unde?

– În pod. Mai sunt și alte cutii acolo.

– Nu aveai voie acolo sus, spuse Grace. Trebuie să stai pe lângă bucătărie și să nu deranjezi pe nimeni.

– Nu deranjam pe nimeni. Chiar dacă aș vrea, nu-i nimeni în tot acest *loc* pe care să pot deranja.

– Deci ai găsit păpușile în pod, spuse Rizzoli, readucând discuția pe făgașul principal.

– O ladă întreagă.

Rizzoli privi întrebător spre Mary Clement, care răspunse:

– Făceau parte dintr-un proiect de caritate inițiat acum câțiva ani. Am cusut haine pentru păpuși, o donație pentru un orfelinat din Mexic.

– Deci ai găsit păpușile, se întoarse Rizzoli către Noni. Și te-ai jucat cu ele acolo sus?

– Nimeni altcineva nu le folosea.

– Și cum ai știut să ajungi în pod?

– L-am văzut pe bărbat intrând acolo.

– *Pe bărbat?* Rizzoli îi aruncă o privire Maurei și se apropie mai mult de Noni. Ce bărbat?

– Avea chestii prinse de brâu.

– Chestii?

– Un ciocan și alte chestii. Arătă spre stareță. Și ea l-a văzut. Stătea de vorbă cu el.

Maica Mary Clement izbucni într-un râs surprins.

– Ah! Știu la cine se referă. Am făcut câteva renovări în ultimele luni. Au fost bărbați care au muncit în pod la instalarea noului sistem de izolație.

– Când a fost asta? întrebă Rizzoli.

– În octombrie.

– Aveți numele tuturor acestor bărbați?

– Pot să caut în registru. Păstrăm un registru cu toate plățile pe care le-am făcut constructorilor.

Una peste alta nu era o revelație uluitoare. Fata îi spionase pe muncitorii care urcau într-un loc ascuns, de care ea nu știa. Un loc misterios, la care ajungeai numai printr-o ușă secretă. Să arunce o privire înăuntru era o chestie irezistibilă pentru un copil – mai ales pentru unul atât de iscoditor.

– Nu ți-a fost frică de întunericul de acolo? întrebă Rizzoli.

– Știi, am o lanternă.

„Ce întrebare tâmpită", insinua tonul vocii lui Noni.

– Nu ți-a fost teamă? Singură acolo?

– De ce?

„Chiar, de ce?" gândi Maura. Fata asta era neînfricată, nu se lăsa intimidată nici de întuneric, nici de poliție. Stătea privindu-și examinatorul în ochi, de parcă întrebările le punea ea, și nu Rizzoli. Însă oricât ar fi părut de stăpână pe sine, era doar un copil și încă unul neglijat. Părul îi era un ghemotoc de bucle, prăfuite de colbul din pod. Tricoul ei roz arăta ca o zdreanță ponosită de la second-hand. Era cu câteva mărimi prea mare și manșetele suflecate erau murdare. Numai pantofii păreau noi – marca Keds, cu închizătoare din scai. Picioarele nu prea îi atingeau podeaua și le tot balansa înainte și înapoi într-un ritm monoton. Un metronom debordând de energie.

– Credeți-mă, nu știam că era în pod, le asigură Grace. Nu pot să mă țin după ea tot timpul. Trebuie să pun masa și pe urmă trebuie să spăl vasele. Nu plecăm de aici înainte de nouă seara și până la zece nu pot s-o culc. Grace se uită la Noni. Asta nu-i decât o parte a problemei. E obosită și țâfnoasă, așa că ne certăm întruna. Anul trecut am făcut ulcer din cauza ei. M-a enervat atât de rău încât am început să am probleme cu stomacul. Pot să și crăp de durere, că ei nu-i pasă. Tot face tărăboi când e să meargă la culcare sau să se spele. Nu-i pasă de nimeni. Dar așa sunt copiii, foarte egoiști. Toată lumea se învârte în jurul *ei.*

În timp ce Grace dădea frâu liber propriilor frustrări, Maura observa reacțiile lui Noni. Fata stătea absolut nemișcată, nu-și mai bălăbănea picioarele și avea fălcile încleștate. Dar ochii ei negri se umpluseră de lacrimi. Și-i șterse repede cu mâneca murdară. „Nu e nici surdă, nici proastă, gândi Maura. Simte mânia din vocea mamei. Mai mult ca sigur că zilnic, în felurite moduri, Grace își exprimă

nemulțumirea față de această copilă. Și copila înțelege. Nu-i de mirare că Noni e dificilă; nu-i de mirare c-o scoate din sărite pe Grace. E singurul sentiment pe care i-l poate smulge mamei, singura dovadă că între ele două există ceva. Are doar șapte ani și deja știe că n-are nici o șansă să fie iubită. Știe mai multe decât cred adulții din jurul ei și ceea ce vede și aude ea este, cu siguranță, dureros."

Rizzoli stătuse pe vine prea mult pentru a fi la nivelul lui Noni. Se ridică și-și dezmorți picioarele. Era deja ora opt, ora cinei trecuse și Rizzoli părea că-și pierde energia. Stătea în picioare privind-o pe fată, amândouă cu părul la fel de ciufulit și cu expresii la fel de hotărâte.

Sătulă de atâta așteptat, Rizzoli sparse tăcerea:

– Deci, Noni, mergi des în pod?

Ghemul prăfuit de bucle se scutură, încuviințând.

– Ce faci acolo?

– Nimic.

– Tocmai ai spus că te joci cu păpușile.

– Deja ți-am spus *asta*.

– Ce altceva mai faci?

Fata ridică din umeri.

Rizzoli nu se lăsă bătută.

– Haide, trebuie să fie plictisitor acolo. Nu-mi pot imagina de ce s-o lungești prin pod, dacă pe-acolo n-ar fi ceva interesant de văzut.

Noni își coborî privirea în poală.

– Poate le spionezi pe surori? Știi, numai ca să vezi ce fac?

– Le văd tot timpul.

– Și când sunt în camerele lor?

– Nu am voie să mă duc acolo.

– Dar te uiți vreodată la ele când nu te văd? Fără ca ele s-o știe?

Noni încă-și ținea capul aplecat.

– Asta înseamnă să tragi cu ochiul, spuse ea încet.

– Și știi că n-ai voie să faci asta, zise Grace. Se numește invadare a intimității. Ți-am mai spus-o.

Noni își încrucișă brațele și rosti cu o voce tunătoare:

– „'Nvadare a *intimității*".

Părea s-o ia în zeflemea pe mama ei. Grace se înroși și se apropie de fiică-sa, ca pentru a o plesni.

Rizzoli o opri cu un gest grăbit.

– Ați putea dumneavoastră și maica Mary Clement să părăsiți camera pentru un minut, doamnă Otis?

– Ați spus că pot rămâne, răspunse Grace.

– Am senzația că lui Noni nu i-ar strica puțină poliție. Va merge mai bine fără prezența dumitale.

– Așa deci.

Grace dădu din cap, în ochi cu o lucire dezagreabilă.

– Nici o problemă.

Rizzoli o citise bine pe această femeie; interesul lui Grace nu era să-și apere fiica; mai degrabă voia să o vadă pe Noni disciplinată. Intimidată. Grace îi aruncă fetei o privire de genul „să vezi ce-o să pățești acum", și ieși din cameră, urmată de stareță.

Preț de un minut nimeni nu scoase un cuvânt. Noni stătea cu capul vârât între umeri și mâinile în poală. Imaginea obedienței infantile. Cât fățărnicie.

Rizzoli luă un scaun și se așeză în fața fetei. Aștepta, fără să deschidă gura, lăsând tăcerea să se scurgă între ele.

Într-un final, de sub o buclă rebelă, Noni îi aruncă lui Rizzoli o privire șmecheră.

– Ce aștepți? spuse.

– Aștept să-mi spui ce ai văzut în camera lui Camille. Pentru că știu că o spionai pe ascuns. Și eu făceam același

lucru când eram copil. Îi spionam pe adulți, ca să văd cu ce fel de chestii bizare se îndeletnicesc.

– Este o „'Nvadare a intimității".

– Da, dar e plăcut, nu?

Capul lui Noni se ivi dintre umeri, ochii ei fixând-o pe Rizzoli cu privirea lor întunecată.

– Asta-i o șmecherie.

– Nu fac din astea, bine? Am nevoie să mă ajuți. Cred că ești o fată foarte isteață. Pun pariu că vezi lucruri pe care adulții nici măcar nu le bagă de seamă. Ce zici?

Noni ridică posacă din umeri.

– Poate.

– Ei bine, spune-mi câte ceva despre lucrurile pe care ai văzut că le fac călugărițele.

– Chestiile ciudate, adică?

– Mda.

Noni se aplecă spre Rizzoli și spuse încetișor:

– Sora Abigail poartă pampers. Face pipi pe ea pentru că este foarte, foarte bătrână.

– Cât de bătrână crezi tu?

– Io știu, cincizeci.

– Mamă! Chiar că *este* bătrână.

– Sora Cornelia se scobește în nas.

– Scârbos.

– Și aruncă mucul pe podea când crede că n-o vede nimeni.

– Și mai scârbos.

– Și mie-mi spune să mă spăl pe mâini, pentru că sunt o mucoasă murdară. Dar ea nu se spală pe mâini și are muci pe ele.

– Mă faci să mi se aplece, puștoaico.

– Așa că am întrebat-o de ce nu se spală de mucii ăia și s-a înfuriat pe mine. A spus că vorbesc prea mult. Și sora Ursula

a spus același lucru, pentru că am întrebat-o de ce doamna aceea nu avea deloc degete și mi-a spus să tac din gură. Și mami mă pune să-mi cer scuze tot timpul. Zice că o fac de rușine. Asta pentru că umblu pe unde n-am voie.

– Bine, bine, spuse Rizzoli, apucând-o durerea de cap. O grămadă de chestii interesante. Dar știi ce mi-ar plăcea să aud?

– Ce?

– Ce ai văzut în camera lui Camille. Prin gaura aia. Te-ai uitat, nu-i așa?

Privirea lui Noni coborî în poală.

– Poate.

– Așa e?

De data asta, Noni dădu supusă din cap.

– Am vrut să văd...

– Să vezi ce?

– Ce poartă ele pe sub haine.

Maura trebui să se abțină să nu izbucnească în râs. Își aduse aminte de anii ei de la Sfinții Inocenți, când și ea se întrebase oare ce purtau surorile pe sub veșmântul lor. Călugărițele păreau niște creaturi atât de misterioase, cu trupurile lor tăinuite și fără forme, cu rochiile negre care le apărau de privirile curioșilor. Ce purta o mireasă a lui Hristos pe pielea goală? Își imaginase pantaloni lungi, albi, urâți, trași până la buric, sutien de bumbac special conceput pentru a ascunde și a micșora, și ciorapi groși ca pielița de caltaboș trași peste niște picioare cu varice umflate. Își imaginase trupuri întemnițate în straturi și straturi de bumbac moale. Apoi, într-o zi, o văzuse pe sora Laurenția cea cu buzele subțiri ridicându-și fusta pe când urca scările și prinsese o strălucire miraculoasă de stacojiu sub tivul ridicat al fustei călugăriței. Nu era numai un chilot roșu, ci un chilot roșu de *satin*. De

atunci încolo nu se mai uitase la fel nici la sora Laurenția, și nici la vreo altă călugăriță.

– Știi, spuse Rizzoli, aplecându-se spre fată, și eu m-am întrebat mereu ce poartă ele oare pe sub haine. Ai văzut?

Noni scutură din cap cu gravitate.

– Nu și-a scos niciodată hainele.

– Nici măcar înainte să se culce?

– Trebuie să plec acasă înainte ca ele să se culce. N-am văzut niciodată.

– Atunci ce ai văzut? Ce făcea Camille acolo, singură în camera ei?

Noni își dădu ochii peste cap, de parcă i-ar fi fost aproape silă să răspundă.

– Făcea curat. Tot timpul. Era *cea mai curată* doamnă.

Maura își aminti podeaua frecată, luciul vădit până la lemn.

– Ce altceva mai făcea? întrebă Rizzoli.

– Citea din carte.

– Altceva?

Noni nu răspunse imediat.

– Plângea adesea.

– Știi cumva de ce plângea?

Fata își mușca buza inferioară gândindu-se. Dintr-odată, se lumină la față, găsind răspunsul.

– Pentru că-i părea rău de Isus.

– Ce te face să crezi asta?

Fata scoase un oftat exasperat.

– Chiar nu știi? A murit pe cruce.

– Poate plângea din altă cauză.

– Dar se tot uita la el, care era pe perete.

Maura se gândi la crucifixul din camera lui Camille și și-o imagină pe tânăra novice prosternată în fața crucii,

rugându-se să... sau pentru ce? Iertare pentru păcatele ei? Izbăvire de urmări? Dar în fiecare lună copilul avea să crească în ea și va începe să-l simtă cum mișcă. Să simtă cum lovește. Nici rugile cele mai fierbinți, nici frecatul frenetic nu i-ar fi putut spăla vinovăția.

– Gata? întrebă Noni.

Rizzoli se prăbuși din nou cu un oftat în scaun.

– Da, fetițo. Am terminat. Poți să te duci la mama ta.

Fata sări din scaun aterizând cu un tropăit zgomotos care-i făcu buclele să salte.

– Era tristă și din cauza rățuștelor.

– Mamă, asta sună bine pentru cină, spuse Rizzoli. Rață friptă.

– Avea obiceiul să le hrănească, dar apoi toate au plecat pentru iarnă. Mami zice că unele dintre ele nu se vor mai întoarce, pentru că ajung în farfurii pe acolo, prin sud.

– Păi, da, asta-i viața. Rizzoli îi făcu semn să plece. Hai, te așteaptă mama ta.

Fata ajunse aproape de ușa bucătăriei când Maura o strigă.

– Noni? Unde erau rațele astea pe care le hrănea Camille?

– Rățuștele din iaz.

– Care iaz?

– Nu știi, ăla din spate? Chiar și plecate, ea tot ieșea să le caute, dar mami spunea că-și pierde timpul pentru că ele erau probabil deja în Florida. Asta e unde e Disney World, adăugă, ieșind din cameră.

Urmă un moment de tăcere.

Rizzoli se întoarse încet și o privi pe Maura.

– Ai auzit și tu ce am auzit eu acum?

– Da

– Crezi că...

Maura scutură din cap.

– Trebuie să cercetezi iazul cu rațe.

Era aproape ora zece când Maura își parcă mașina. Luminile erau aprinse în sufragerie, lăsând impresia că acasă era cineva care o aștepta, dar ea știa bine că locuința e goală. Mereu o întâmpina o casă goală, cu luminile aprinse nu de vreo ființă umană, ci de trei alarme automate a câte cinci dolari și nouăzeci și nouă de cenți, cumpărate de la supermarketul din apropiere. Pe durata zilelor scurte de iarnă le fixa la ora cinci, asigurându-se că nu se va întoarce într-o casă cufundată în întuneric. Alesese Brookline, această suburbie din vestul Bostonului, pentru sentimentul siguranței pe care i-o dădeau străzile străjuite de copaci. Majoritatea vecinilor lucrau ca și ea în oraș și seara zburau către acest rai din suburbii. Vecinul din stânga, domnul Telushkin, era inginer în robotică venit din Israel. Vecinele din dreapta, Lily și Susan, erau avocați de drept civil. Pe timpul verii, toată lumea își ținea grădina îngrijită și mașina lustruită – o versiune adusă la zi a visului american, în care lesbiene și imigranți cu slujbe bune își făceau fericiți cu mâna printre arbuștii tunși. Era un cartier destul de sigur, dar Maura știa cât de iluzorie era noțiunea de siguranță. Drumurile spre suburbii pot fi străbătute deopotrivă de victime și de infractori. Masa ei de autopsie era o destinație democratică; nu discrimina casnicele din suburbii.

Cu toate că luminile din sufrageria ei ofereau o priveliște primitoare, casa părea friguroasă. Sau poate doar adusese iarna cu ea înăuntru, asemenea unuia dintre acele personaje de desen animat deasupra căruia atârnă mereu câte un nor de furtună. Întoarse butonul termostatului și aprinse flacăra în șemineul pe gaz – o facilitate care i se păruse cândva a fi un simulacru îngrozitor, dar pe care învățase s-o aprecieze. Focul

era foc, chiar dacă era obținut prin atingerea unui buton sau prin frecarea unor vreascuri. În seara asta tânjea după căldura și lumina lui însuflețitoare, și era bucuroasă să fie recompensată atât de repede.

Își turnă un pahar de sherry și se ghemui într-un scaun lângă șemineu. Pe fereastră văzu becurile de Crăciun care împodobeau casa de vizavi asemenea unor țurțuri scânteietori care atârnau din streașină – o amintire sâcâitoare a cât de în urmă era cu spiritul sărbătorilor. Încă nu cumpărase un brad și nu luase cadouri, nici măcar nu căutase felicitări de Crăciun. Ăsta era al doilea an la rând când juca rolul doamnei Grinch. Iarna trecută, abia se mutase la Boston și, ocupată până peste cap cu amenajarea casei și acomodarea cu noul serviciu, abia auzise clopoțeii Crăciunului vâjâindu-i la ureche. „Și care ți-e scuza pe anul ăsta?" se întrebă. Mai avea doar o săptămână la dispoziție să cumpere pomul acela, să-l împodobească și să facă lichior de ouă. La o adică, ar putea să cânte câteva colinde la pian, cum făcea când era mică. Cartea de colinde trebuie să fie încă în cutia pianului, unde era păstrată de la...

„De la ultimul meu Crăciun cu Victor."

Privi spre telefonul de pe măsuță. Deja simțea efectele băuturii și știa că orice decizie va lua acum va fi influențată de alcool. De lipsa de chibzuință.

Cu toate astea ridică receptorul. În timp ce operatorul de la hotel îi făcea legătura cu camera lui, privea focul, spunându-și: „Fac o greșeală. Asta o să mă facă numai să sufăr".

– Maura? răspunse el.

Fără ca ea să scoată un cuvânt, el știuse că ea îl suna.

– Știu că e târziu, spuse Maura.

– E numai zece și jumătate.

– Oricum, n-ar fi trebuit să sun.

– Și de ce ai făcut-o? întrebă el în șoaptă.

Maura nu răspunse nimic, doar închise ochii. Chiar și așa, putea vedea văpaia flăcărilor. „Chiar dacă nu te uiți la ele, chiar dacă te prefaci că nu sunt acolo, flăcările tot ard. Le vezi sau nu, ele ard."

– M-am gândit că a venit timpul să nu te mai ocolesc, zise ea. Altfel nu-mi pot vedea în continuare de viața mea.

– Ce să zic, un motiv măgulitor pentru un telefon.

Maura oftă.

– N-am vrut să sune așa.

– Nu cred că există un mod în care să poți exprima frumos ce vrei să-mi spui. Ceea ce poți să faci însă este să mi-o spui direct. Nu la telefon.

– Așa ar fi mai drăguț?

– Ar fi mult mai curajos.

O provocare. Îi punea la îndoială curajul.

Se îndreptă de spate, cu privirea spre flăcările din șemineu.

– Mai contează?

– Hai să spunem lucrurilor pe nume, amândoi avem nevoie să trecem peste asta. Suntem blocați, din moment ce nici unul dintre noi nu înțelege pe de-a-ntregul ce n-a mers. Te-am iubit și cred că și tu m-ai iubit, și uite unde am ajuns. Nici măcar prieteni nu putem fi. Spune-mi tu de ce. De ce nu pot doi oameni, care întâmplător au fost căsătoriți, să aibă o discuție civilizată? Așa cum avem cu restul lumii?

– Pentru că tu nu ești restul lumii. „Pentru că te-am iubit."

– Putem să facem asta, nu-i așa? Doar să vorbim, față în față. Să rezolvăm problemele. Nu rămân pentru mult timp în oraș. Acum ori niciodată. Sau continuăm să ne ascundem unul de celălalt, sau luăm taurul de coarne și vorbim despre ce s-a întâmplat. Aruncă vina pe mine, dacă ai chef. Recunosc, mi-o asum în mare parte. Dar hai să nu ne mai prefacem că celălalt nu există.

Maura își coborî privirea la paharul gol de sherry.

– Când vrei să ne vedem?

– Chiar acum, dacă se poate.

Zări pe fereastră luminile decorative de pe stradă stingându-se dintr-odată, turturii strălucitori dispărând într-o noapte cu multă zăpadă. Mai era o săptămână până la Crăciun și în toată viața ei nu se mai simțise atât de singură.

– Locuiesc în Brookline, zise.

ŞAPTE

Îi zări farurile mașinii prin zăpada care continua să cadă. Mergea încet, uitându-se după casa ei. „Și tu ai îndoieli, Victor?" se întreba ea în acest timp. „Te întrebi dacă nu-i cumva o greșeală, dacă n-ar trebui mai degrabă să faci cale întoarsă spre oraș?"

Victor opri mașina lângă trotuar și o parcă.

Se îndepărtă de la fereastră și rămase în sufragerie, conștientă că inima îi bătea să-i spargă pieptul și mâinile îi tremurau. Țârâitul soneriei de la intrare o făcu să tresară. Nu era pregătită să-l înfrunte, însă el era aici acum și nu putea să-l lase pur și simplu să aștepte afară în frig.

Deschise ușa și fulgi de zăpadă năvăliră înăuntru. Lui îi străluceau pe haină, îi luceau în păr și-n barbă. Era un moment Hallmark clasic, cu fostul iubit stând pe trepte, cu privirea înfometată căutând-o pe a ei, și Maura nu găsi altceva de spus decât „Intră". Nici vorbă de vreun sărut, vreo îmbrățișare, nici măcar o atingere de mâini.

Păși înăuntru și-și dădu jos geaca. O agăță în cuier, iar Maurei i se puse un nod în gât simțind mirosul cunoscut, de piele, al hainei lui Victor. Închise ușa și se întoarse spre el.

– Vrei să bei ceva?

– Ce zici de niște cafea?

– Din aia tare?

– Au trecut doar trei ani, Maura. Mai e nevoie să întrebi?

Nu, nu era nevoie. Neagră și cu cifra octanică ridicată, așa o băuse mereu. Avu o senzație tulburătoare de intimitate conducându-l în bucătărie, de unde luă din frigider punga de boabe de cafea Mt. Sutro Roasters. Era marca lor preferată în San Francisco și încă primea câte o pungă proaspătă de la magazin la fiecare două săptămâni. Căsniciile se pot termina, dar există lucruri la care pur și simplu nu se poate renunța. Măcină boabele și le puse în filtrul de cafea, conștientă că el îi inspecta pe îndelete bucătăria, inclusiv frigiderul din oțel inoxidabil marca Sub-Zero, mașina de gătit Viking și masa din granit negru. Își reamenajase bucătăria la puțin timp după ce cumpărase casa și încerca un sentiment de mândrie că el se afla pe teritoriul *ei*, că tot ce vedea el acum fusese agonisit prin propriile ei forțe. La capitolul ăsta divorțul lor fusese destul de simplu; nu ceruseră nimic din ce-i aparținea celuilalt. După numai doi ani de căsnicie, pur și simplu își luaseră înapoi bunurile personale și-și văzuseră de drum. Casa asta era numai a ei și în fiecare seară, când intra pe ușă, știa că totul era la locul lui. Că fiecare piesă de mobilier era achiziția și alegerea ei.

– Se pare că, în sfârșit, ți-ai luat bucătăria la care ai visat, spuse el.

– Sunt mulțumită de ea.

– Și spune-mi, mâncarea chiar are gust mai bun când e gătită pe un aragaz de lux cu șase focuri?

Maura nu aprecie ironia:

– Ca s-o spun pe aia dreaptă, da. Și are un gust mai bun când e servită în porțelanuri Richard Ginori.

– Ce s-a întâmplat cu bătrânele Crate și Barrel?

– M-am hotărât să mă răsfăț, Victor. Am încetat să mă mai simt vinovată pentru că am bani și pot să-i cheltui. Viața e prea scurtă ca să continui să trăiesc ca o hippie.

– Hai să fim serioși, Maura. Așa ți se părea traiul cu mine?

– M-ai făcut să cred că a risipi niște bani pe lucruri mai extravagante ar însemna să trădezi cauza.

– Ce cauză?

– Cu tine, totul era o cauză. Există oameni care mor de foame în Angola, așa că-i un păcat să cumperi lenjerie fină. Sau să mănânci friptură. Sau să-ți iei un Mercedes.

– Credeam că și tu gândeai la fel.

– Știi ce, Victor? Idealismul sfârșește prin a te epuiza. Nu mi-e rușine că am bani și nu mă voi simți vinovată să-i cheltuiesc.

Îi turnă cafea, întrebându-se dacă el își dădea seama de un mic detaliu ironic și anume că el, un depedent de cafeaua Mt. Sutro, bea un lichid făcut din boabe trimise din cealaltă parte a țării (risipă de combustibil!) Sau că tocmai ceașca în care-l servea purta logoul unei companii farmaceutice (mită corporatistă!) Dar Victor nu spuse nimic când luă ceașca. Ciudat de supus, pentru un bărbat care fusese întotdeauna mânat în viață de idealism.

Exact acest lucru o atrăsese în primă instanță la el. Se întâlniseră în San Francisco la o conferință despre sistemele medicale din Lumea a Treia. Ea prezentase o dare de seamă despre numărul de autopsii din țări îndepărtate; el trecuse în revistă numeroasele tragedii umane întâlnite de către echipele medicale de la One Earth în străinătate. În fața auditoriului pus la patru ace, Victor arăta mai degrabă a excursionist obosit și neras, decât a medic. De fapt, abia coborâse din avionul care-l aducea din Guatemala City și nu avusese timp nici măcar să-și calce cămașa. Intrase în sală aducând cu el doar o

cutie cu diapozitive. Nu adusese nici un discurs scris, nici foi cu observații, doar prețioasa colecție de imagini, care rulau pe ecran într-o succesiune tragică. Tânăra mamă etiopiană, murind de tetanos. Sugarul peruvian, cu despicătură velopalatină, părăsit pe marginea drumului. Fata kazahă, răpusă de pneumonie, înfășurată în giulgiul de înmormântare. Fiecare dintre aceste morți ar fi putut fi împiedicată, subliniase el. Acestea erau victimele nevinovate ale războiului, ale sărăciei și lipsei de educație, pe care fundația lui, One Earth, le-ar fi putut salva. Dar nu vor fi niciodată bani sau voluntari destui pentru a veni în sprijinul tuturor crizelor umanității.

Din întunericul din spatele sălii, Maura fusese mișcată de cuvintele lui, de pasiunea cu care vorbise despre spitalele de campanie, despre cantinele pentru săraci și despre neștiuții din Lumea a Treia care mureau zilnic fără ca nimeni să bage de seamă.

Când se aprinseseră luminile, nu mai văzu doar un doctor șifonat stând în spatele estradei. Văzu un bărbat al cărui țel în viață îl făcea foarte puternic. Ea, care punea preț pe ordine și rațiune în viața ei, se trezi atrasă de acest bărbat cu o energie debordantă, care-și desfășura activitatea în locuri din lume dintre cele mai periculoase.

Și ce văzuse el la ea? În mod evident, nu o soră cruciată. În schimb, ea adusese stabilitate și calm în viața lui. Ea era cea care echilibrase bugetul și ținuse casa, cea care aștepta acasă în timp ce el călătorea din criză în criză, de pe un continent pe altul. El nu-și trăia viața între patru pereți și viața lui era plină de adrenalină.

„Să fi fost oare mult mai fericit fără mine în viața asta?" se întrebă Maura. Victor nu arăta din cale-afară de fericit, stând la masa ei de bucătărie și sorbindu-și cafeaua. În mare parte, era același Victor de altădată. Părul îi era un pic în

dezordine, cămașa avea nevoie de un fier de călcat și vârfurile gulerului erau roase – toate mărturii ale disprețului lui pentru tot ce era trecător. Însă existau și schimbări. Un Victor mai în vârstă, mai obosit, care părea tăcut, chiar trist, cu focul stins de maturizare.

Se așeză și ea în fața ceștii de cafea și privirile li se întâlniră.

– Ar fi trebuit să purtăm această conversație acum trei ani, spuse el.

– Acum trei ani nu m-ai fi ascultat.

– Ai încercat? Ai venit tu măcar o dată la mine să-mi spui că te-ai săturat să fii nevasta unui militant activ?

Maura își coborî ochii în cană. Nu, nu i-o spusese. O ținuse pentru ea, în același fel în care-și reținuse sentimente care-i tulburau liniștea. Furie, revoltă, disperare – toate o făcuseră să simtă că nu mai deține controlul și că nu va mai putea trăi așa. Când, în sfârșit, semnase hârtiile de divorț, se simțise ciudat de detașată.

– Nu mi-am dat seama o clipă cât de greu a fost pentru tine, spuse el.

– S-ar fi schimbat ceva dacă ți-aș fi spus?

– Puteai să încerci.

– Și ce ai fi făcut? Ai fi renunțat la One Earth? Nu era chip să ajungem la vreun compromis. Îți place prea mult să fii Sfântul Victor. Toți laurii, toată preamărirea. Nimeni nu ajunge pe coperta revistei *People* doar pentru că este un soț bun.

– Crezi că pentru asta o fac? Pentru a mă bucura de atenție, pentru publicitate? Dumnezeule, Maura. Știi cât de important este! Măcar recunoaște.

Maura scoase un oftat.

– Ai dreptate, n-a fost drept din partea mea. Dar amândoi știm că ți-ar lipsi.

– Da, așa e, recunoscu el. Apoi adăugă, încetișor: Dar n-am știut cât de mult îmi vei lipsi *tu*.

Maura lăsă aceste ultime vorbe fără răspuns. Lăsă tăcerea să se aștearnă între ei. De fapt, nu știa ce să spună, faptul că el recunoscuse o luase prea tare prin surprindere.

– Arăți superb, spuse Victor. Și pari mulțumită. Așa e?

– Da.

Răspunsul ei fu prea rapid, prea mecanic. Își simți obrajii înroșindu-se.

– Merge bine cu noua slujbă? se interesă el.

– Mă ține în priză.

– E mai plăcut decât să terorizezi studenții la medicină de la Universitatea din California?

Maura râse.

– Nu terorizam studenți la medicină.

– Ei sunt de altă părere.

– Aveam standarde ridicate, atâta tot. Și ei le satisfăceau aproape întotdeauna.

– Erai o profesoară bună, Maura. Sunt sigur că universitatea te-ar vrea înapoi.

– Ei bine, toți mergem mai departe, nu-i așa?

Îi simțea privirea ațintită asupră-i și păstra înadins o expresie neutră.

– Te-am văzut la televizor ieri, spuse el. La știrile de seară. În legătură cu atacul asupra acelor călugărițe.

– Am tot sperat că obiectivele mă vor ocoli.

– Te-am reperat imediat. Te-au arătat ieșind pe poartă.

– E unul dintre riscurile meseriei. Mereu ești expus.

– Cu precădere în cazul ăsta deosebit. Toate televiziunile au vorbit despre el.

– Și ce spun?

– Că poliția nu are nici un suspect. Că motivul crimei rămâne necunoscut. Scutură din cap. Adevărul este că sună total lipsit de logică, să ataci călugărițe. Asta dacă n-a fost vorba de vreun atac de natură sexuală.

– De ce spui că-i lipsit de logică?

– Știi ce vreau să spun.

Da, știa și-l cunoștea și pe Victor suficient de bine, încât să nu se simtă jignită de comentariul lui. Exista într-adevăr o diferență între violatorul rece și calculat și psihopatul fără nici o înțelegere a realității.

– Am făcut autopsia azi-dimineață, spuse ea. Fracturi craniene multiple. Artera meningeală medie sfâșiată. A lovit-o iar și iar, posibil cu un ciocan. Nu sunt sigură că poți clasifica acest atac drept rațional.

Victor scutură din cap.

– Cum de reziști, Maura? Să treci de la autopsierea unor decese simple, în spital, la așa ceva.

– Decesele survenite în spital nu sunt tocmai simple.

– Dar cel al victimei unei omucideri? Și era tânără, nu-i așa?

– Numai douăzeci de ani.

Se opri, pe punctul de a-i spune ce altceva mai găsise la autopsie. Când erau căsătoriți, mereu își împărtășeau bârfe din lumea medicală, având încredere că informațiile divulgate vor rămâne între acei pereți. Dar subiectul acesta era prea sinistru și Maura nu dorea ca moartea să participe atât de intens la conversație.

Se ridică să umple din nou cești le. Când se întoarse la masă cu filtrul de cafea, spuse:

– Acum, să auzim despre tine. Ce isprăvi mai pune la cale Sfântul Victor?

– Te rog, nu-mi spune așa.

– Altădată ziceai că-i amuzant.

– Acum cred că este de rău augur. Când presa începe să te numească sfânt, știi că așteapă momentul în care să te răstoarne de pe piedestal.

– Am observat că tu și fundația apăreți din ce în ce mai mult la știri.

Victor oftă.

– Din nefericire.

– De ce din nefericire?

– A fost un an rău pentru filantropie. Foarte multe conflicte noi, atât de mulți refugiați! Ăsta-i singurul motiv pentru care apărem la știri. Pentru că noi suntem cei care trebuie să intervină. Suntem norocoși că am primit anul ăsta o subvenție uriașă.

– Ca rezultat al presei favorabile?

Ridică din umeri.

– Din când în când, câte o corporație importantă își dezvoltă o conștiință și se decide să semneze un cec.

– Sunt convinsă că nici reducerea de taxe nu le face rău deloc.

– Dar banii se duc atât de repede. E de ajuns ca vreun alt nebun să declare un război și dintr-odată ne confruntăm cu un milion de noi refugiați. Cu încă o sută de mii de copii care mor de febră tifoidă sau holeră. Asta nu mă lasă să dorm noaptea, Maura. Mă gândesc la copii.

Sorbi încă o dată din cafea, apoi o puse pe masă, ca și cum nu i-ar mai fi picat bine.

Maura îl privi cum stătea tăcut și observă fire cărunte în părul lui cu reflexe roșietice. „O îmbătrâni el, gândi ea, dar nu și-a pierdut nimic din idealism." Tocmai acest idealism o atrăsese la început la el – și se pare că același lucru îi și despărțise în final. Nu ar putea să concureze cu nevoile lumii ca

să-i capteze atenția și n-ar fi trebuit niciodată să încerce. Una peste alta, legătura lui cu asistenta franțuzoaică nu venise ca o surpriză. Era un gest de sfidare, felul lui de a-și arăta independența față de ea.

Tăceau amândoi, fiecare uitându-se în altă parte, doi oameni care se iubiseră odată și care acum nu găseau nimic să-și spună. Maura îl auzi cum se ridică în picioare și-l privi cum își spală ceașca de cafea la chiuveta din bucătărie.

– Și Dominique ce mai face? întrebă ea.

– N-am de unde să știu.

– Încă lucrează pentru One Earth?

– Nu. A plecat. Nici unul din noi nu se simțea în regulă după...

Ridică din umeri.

– Și nu țineți legătura?

– Nu era importantă pentru mine, Maura. Știi asta.

– Ce ciudat. Dar a devenit foarte importantă pentru mine.

Victor se întoarse spre ea.

– Crezi că vei putea vreodată să treci peste asta?

– Sunt trei ani de-atunci. Bănuiesc că ar cam trebui.

– Ăsta nu e un răspuns.

Maura își coborî privirea.

– Ai avut o legătură. Trebuia să fiu furioasă. Era singura cale.

– Singura cale?

– Prin care aș fi putut să te părăsesc. Prin care să te pot uita.

Victor veni spre ea. Îi puse mâinile pe umeri; atingerea lui era caldă și intimă.

– Nu vreau să mă uiți, spuse. Chiar dacă asta ar însemna să mă urăști. Cel puțin ai simți *ceva*. Asta m-a răcâit cel mai

mult, să nu mai exist deloc pentru tine. Păreai atât de indiferentă în legătură cu tot.

„E singurul fel în care am putut face față", gândi ea, în timp ce mâinile lui îi alunecau pe corp. În timp ce răsuflarea lui îi încălzea părul. Învățase cu mult timp în urmă să-și înăbușe toate emoțiile. Făceau o pereche cam jalnică ei doi. Victor cel exuberant, căsătorit cu Regina Morții. Cum de le trecuse vreodată prin cap că va merge?

„Pentru că doream căldura lui, pasiunea lui. Voiam ceea ce eu însămi nu voi fi niciodată."

Țârâitul telefonului cuminți mâinile lui Victor pe umerii Maurei. Se îndepărtă, lăsând-o să tânjească după căldura lui. Maura se ridică și se duse la telefonul din bucătărie. O privire scurtă la ecranul telefonului îi fu de ajuns să știe că acest apel o va trimite înapoi în noapte, în zăpadă. În timp ce vorbea cu inspectorul și-și nota adresa, îl văzu pe Victor dând din cap cu resemnare. În seara asta ea era cea chemată la datorie, iar el cel abandonat.

Închise.

– Îmi pare rău, trebuie să plec.

– A sunat Doamna cu Coasa?

– O omucidere în Roxbury. Mă așteaptă.

O conduse pe coridor până la ușa de intrare.

– Vrei să vin cu tine?

– Pentru ce?

– Să-ți țin companie.

– Crede-mă, nu compania îmi lipește acolo.

Victor privi pe fereastra sufrageriei, la zăpada bogată care continua să cadă.

– Nu e de condus în noaptea asta.

– E valabil și pentru tine. Se aplecă și-și puse ghetele. Era bucuroasă că Victor nu-i putea vedea fața când îi spuse: N-are nici un rost să mergi înapoi la hotel. Mai bine rămâi aici.

– Peste noapte, vrei să spui?

– Ți-ar fi mai comod. Poți face patul din camera de oaspeți. Probabil voi lipsi câteva ore.

Tăcerea lui o făcu să se îmbujoreze. Își încheie haina, evitând în continuare să-l privească. Dar cuprinsă deodată de nerăbdare să evadeze, deschise ușa.

În secunda următoare, îl auzi spunând:

– Am să te aștept.

Faruri albastre scânteiară prin vălul de zăpadă. Opri mașina în spatele unuia dintre jeepuri și un polițist se apropie de ea, cu fața pe jumătate ascunsă de gulerul ridicat, ca o țestoasă retrasă în propria carapace. Maura deschise geamul și lumina orbitoare a lanternei lui o făcu să mijească ochii. Vântul aducea zăpada înăuntru, care fulguia pe tabloul de bord.

– Doctor Isles, medic legist, spuse ea.

– În regulă, doamnă, puteți parca chiar aici.

– Unde este cadavrul?

– Înăuntru.

Arătă cu lanterna spre o clădire de pe partea cealaltă a străzii.

– Ușa principală e încuiată cu lacătul – trebuie să ajungeți la intrarea de pe alee. Nu e curent, așa că fiți atentă pe unde călcați. O să aveți nevoie de lanternă. Tot felul de cutii și alte prostii zac îngrămădite pe alee.

Maura ieși din mașină într-o perdea de alb dantelat. În această noapte era pe de-a-ntregul pregătită pentru vremea de afară și recunoscătoare pentru faptul că picioarele îi erau calde și uscate. Un strat de cel puțin doisprezece centimetri de

zăpadă proaspătă învelea drumul, dar fulgii erau moi și ușori și nu opuseră nici o fărâmă de rezistență în momentul în care ghetele ei își făcură drum printre troiene.

La intrarea de pe alee apăsă butonul lanternei și de-abia observă panglica poliției care aproape atingea pământul și a cărei culoare galbenă aproape că nu se mai vedea de sub mantaua de nea. Călcă pe ea și scutură o ploaie de fulgi de zăpadă. Accesul pe alee era îngreunat de mai multe grămezi informe acoperite de nea. Gheata ei întâlni ceva solid și auzi zăngănitul unor sticle. Aleea era folosită drept coș de gunoi și Maura se gândi la chestiile dezgustătoare care mai mult ca sigur zăceau sub această pătură de zăpadă.

Bătu la ușă și strigă:

– Alo? Medicul legist.

Ușa se deschise cu zgomot și o lanternă o orbi cu lumina ei. Nu-l putea vedea pe cel care ținea lanterna, însă recunoscu vocea detectivului Darren Crowe.

– Bună, doctore. Bine ai venit în orașul gândacilor.

– N-ai vrea să îndrepți lanterna aia în altă direcție?

Lumina lanternei se mută de pe fața ei și-i putu vedea silueta cu umeri largi, aproape amenințătoare. Era unul dintre detectivii tineri de la Departamentul de omucideri și de fiecare dată când lucra cu el la un caz se simțea ca pe platoul de filmare al unui serial de televiziune, iar Crowe era polițistul cu părul înfoiat, încrezut și sigur pe el. Singurul lucru pe care un bărbat de felul lui Crowe îl respecta la o femeie era profesionalismul rece și ea asta îi oferea. În timp ce un medic legist bărbat ar fi glumit cu Crowe, ea nu o făcea; trebuiau menținute niște bariere, trasate niște limite, altfel ar fi găsit el o modalitate să-i știrbească autoritatea.

Își puse mănușile, își acoperi ghetele și intră în clădire. Plimbându-și lanterna prin cameră, văzu suprafețe metalice

lucind în lumina ei. Un frigider uriaș și mese de metal. Capacul și cuptorul unei mașini de gătit pentru uz casnic.

– Aici a fost restaurantul italian Mama Cortina, spuse Crowe. Asta până când Mama a ieșit din afaceri și și-a declarat falimentul. Clădirea a fost pierdută în instanță acum doi ani și intrările au fost încuiate cu lacătul. Ușa dinspre alee pare să fi fost forțată cu ceva timp în urmă. Tot echipamentul ăsta de bucătărie e pus la licitație, dar nu știu cine l-ar vrea. E jegos.

Îndreptă raza lanternei spre ochiurile mașinii de gătit, unde grăsimea adunată de ani se îngroșase într-o crustă neagră. Gândacii de bucătărie fugiră care încotro din calea luminii.

– Locul ăsta colcăie de ei. Au o grămadă de mâncare.

– Cine a găsit cadavrul?

– Unul dintre băieții noștri de la Brigada Narcotice. Erau într-un flagrant de droguri, cam la o stradă de aici. Suspectul o luase la goană, iar ei au avut impresia că a cotit pe această alee. Au observat că lacătul fusese smuls. Au intrat să-l caute pe făptaș și aici îi aștepta ditamai surpriza. Arătă cu lanterna spre podea. Aici sunt câteva urme târșâite prin praf, ca și cum asasinul și-a târât victima prin încăpere. Plimbă lanterna spre celălalt capăt al bucătăriei. Cadavrul e într-acolo. Trebuie să trecem prin sala de mese.

– Ați filmat?

– Da. A trebuit să folosim două rânduri de baterii ca să avem destulă lumină. Deja s-au consumat și astea, așa că va fi puțină lumină acolo.

Maura îl urmă spre ușa de la bucătărie, ținându-și brațele lipite de corp, ca să nu atingă nici o suprafață – de parcă asta ar fi fost de dorit. Auzi fojgăind peste tot în jurul ei în întuneric și acest lucru o făcu să-și imagineze mii de picioare de insecte mergând repede pe pereți și agățându-se de tavan

deasupra ei. Putea rămâne nepăsătoare la grotesc, dar insectele care se hrăneau cu materie organică în descompunere îi produceau fără doar și poate greață.

Pășind în sala de mese, simți buchetul ofilit de mirosuri de care se îmbibă întotdeauna aleile din spatele restaurantelor vechi: mirosul de gunoi și bere răsuflată. Dar aici era vorba și de altceva, un miros teribil de familiar care-i făcu pulsul să accelereze. Era scopul vizitei ei aici și îi stârni atât curiozitate, cât și groază.

– Se pare că vagabonzii și-au făcut veacul pe aici, spuse Crowe, arătând cu lanterna spre podea, unde Maura văzu o pătură veche și ziare făcute ghemotoc.

– Și mai sunt și niște lumânări acolo. Au avut noroc că n-au luat foc, cu tot gunoiul ăsta.

Fasciculul lanternei ajunse la un morman de ambalaje de mâncare și cutii de conserve goale. Doi ochi galbeni se holbau la ei din vârful grămezii – un șobolan, netemător, chiar arogant, provocându-i să înainteze.

„Șobolani și gândaci. Cu toți acești necrofagi, ce-o mai fi rămas din cadavru?" se întrebă ea.

– E după colț.

Crowe își făcu loc cu o siguranță de atlet printre mese și scaune stivuite.

– Rămâi pe partea asta. Sunt niște urme pe care încercăm să le păstrăm intacte. Cineva a găsit pete de sânge departe de cadavru, sânge care se termină cam aici.

O conduse într-un coridor mic. La capătul lui întrezări prin lumina slabă o ușă. Era cea de la toaleta bărbaților.

– Doctorul e aici, strigă Crowe.

Lumina altei lanterne apăru în ușă. Partenerul lui Crowe, Jerry Sleeper, ieși din toaletă și o întâmpină pe Maura cu o fluturare obosită a mâinii lui înmănușate. Sleeper era cel mai

în vârstă detectiv de la Departamentul de omucideri și, de fiecare dată când îl vedea, îi părea din ce în ce mai adus de umeri. Se întrebă cât de mult din atitudinea lui blazată se datora faptului că era partenerul lui Crowe. Nici înțelepciunea, nici experiența nu erau un atu în fața agresivității tinerești, și Sleeper cedase de mult controlul partenerului lui.

– Nu e o priveliște frumoasă, spuse Sleeper. Oricum, fii fericită că nu suntem în iulie. Nici nu vreau să mă gândesc cum ar mirosi dacă n-ar fi atât de al dracului de frig aici.

Crowe râse.

– Se pare că cineva e cu gândul la Florida.

– Hei, am un apartament mic și cochet acolo. La doar cinci minute de plajă. N-am să port altceva toată ziua decât slipul de baie. Și am să trândăvesc de dimineață până seara.

„Plaje fierbinți, gândi Maura. Nisip fin. Oare nu tuturor le-ar plăcea să fie chiar acum acolo, în loc să se afle în holul ăsta sinistru, luminat doar de cele trei lanterne ale lor?"

– Sunt al tău, doctore, spuse Sleeper.

Maura se îndreptă spre ușă. Lumina lanternei ei căzu pe dalele murdare, cu model alb-negru în formă de tablă de șah. Erau pline de urme de pași și sânge uscat.

– Rămâi lângă perete, îi ceru Crowe.

Pași în cameră și în secunda următoare se trase îndărăt, îngrozită de fulgerul unei mișcări la nivelul picioarelor.

– Dumnezeule! exclamă, izbucnind înspăimântată în râs.

– Da, șobolanii ăștia sunt babani, spuse Crowe. Și au avut parte de un mic festin aici.

Maura zări o coadă târându-se pe sub ușa unei cabine de toaletă și-i veni în minte vechea legendă urbană a șobolanilor care înoată prin sistemul de canalizare și apar din vasul de toaletă.

Plimbă încetișor raza lanternei peste două chiuvete fără robinete și un pisoar cu scurgerea blocată de gunoi și mucuri de țigară. Apoi lumina căzu pe cadavrul gol care zăcea într-o rână în spatele pisoarului. Luciul oaselor faciale expuse se zărea prin încâlceala de păr negru. Necrofagii se ghiftuiseră deja cu ofranda de carne proaspătă și trunchiul îi era ciuruit de numeroase mușcături de șobolan. Însă nu stricăciunile cauzate de dinții ascuțiți o îngrozeau cel mai tare, ci talia miniaturală a cadavrului.

„Un copil?"

Maura se așeză în genunchi lângă cadavru. Acesta zăcea cu obrazul drept lipit de podea. Apropiindu-se și mai mult, văzu o pereche de sâni complet dezvoltați. „Nici vorbă de copil, gândi, o femeie matură de statură mică, având trăsăturile distruse." Necrofagii hulpavi îi mâncaseră cu poftă partea stângă, expusă, a feței, devorându-i pielea și până și cartilajul nazal. Pielea care încă-i rămăsese pe trunchi era profund pigmentată. „Hispanică?" se întrebă Maura, luminându-i pe rând umerii osoși și coborând pe noduroasa șiră a spinării. Noduli întunecați, aproape purpurii, erau împrăștiați de-a lungul torsului gol. Își ațintă lumina pe șoldul și fesa stângă, unde văzu alte leziuni. Erupția virulentă mergea în jos pe coapsă și gambă până la...

Lumina lanternei i se fixă pe gleznă.

– Nu-mi vine să cred, spuse Maura.

Laba piciorului stâng lipsea. Glezna se termina într-un ciot cu vârful jupuit, negru de putrefacție.

Mută lumina lanternei spre celălalt picior și văzu un nou ciot. Laba piciorului drept lipsea și ea.

– Acum uită-te la mâini, spuse Crowe, care se apropiase de ea.

Puse și raza lanternei lui lângă a ei și amândoi îndreptară fasciculele către brațele victimei, aflate în umbra trunchiului.

În loc de mâini, Maura văzu două cioturi, cu vârfurile ferfenițite de urmele dinților necrofagilor.

Se dădu înapoi, șocată.

– Înțeleg că nu șobolanii au făcut asta, spuse Crowe.

Maura își înghiți saliva.

– Nu, nu, astea au fost amputări.

– Crezi că i le-a făcut cât încă mai trăia?

Maura se uită la dalele pătate de sânge și văzu numai grămăjoare mici de sânge închegat lângă cioturi și nu sânge împroșcat ca în urma unei retezări.

– Nu exista nici urmă de presiune arterială când au fost făcute aceste tăieturi. Membrele au fost îndepărtate postmortem.

Se uită la Crowe.

– Le-ați găsit?

– Nu. Le-a luat cu el. Cine știe de ce dracu'?

– Există un motiv logic pentru care a procedat astfel, fu de părere Sleeper. Așa nu mai avem amprente. Nu o putem identifica.

– Dacă încerca să-i distrugă identitatea... începu Maura.

Se uită la fața victimei, la licărul oaselor și, înțelegând, simți un nou fior de groază.

– Ajutați-mă s-o răsucesc, zise ea.

Luă un cearșaf de unică folosință din trusă și-l întinse lângă corp. Împreună, Sleeper și Crowe întoarseră cadavrul.

Sleeper scoase un icnet de groază și se dădu înapoi. Partea dreaptă a feței, care fusese lipită de podea, era acum vizibilă. Așa era și singura gaură de glonț care-i perforase sânul stâng.

Însă nu rana cauzată de glonț îl îngrețoșase pe Sleeper, ci fața victimei, cu ochiul fără pleoapă ațintit asupra lor. Lipită

de dalele din baie, partea dreaptă a feței ei ar fi trebuit să rămână inaccesibilă pentru dinții rozătoarelor, dar, cu toate acestea, pielea lipsea. Mușchiul dezvelit se uscase în fâșii de carne tare și un pomete mic și sidefat ieșea în afară.

– Nici asta nu e opera șobolanilor, spuse Sleeper.

– Nu, răspunse Maura. Vătămarea asta n-a fost făcută de necrofagi.

– Dumnezeule, i-a smuls-o pur și simplu? E ca și cum ar fi îndepărtat o...

„O mască." Numai că masca asta nu era făcută din cauciuc sau plastic, ci din piele de om.

– I-a tăiat fața. Mâinile. Nu ne-a lăsat nici o posibilitate s-o identificăm, spuse Sleeper.

– Dar de ce să-i fi luat și picioarele? întrebă Crowe. N-are nici un sens. Nimeni nu poate fi identificat după amprentele de la degetele de la picioare. Pe lângă asta, nu arată a genul de victimă a cărei lipsă va fi simțită de cineva. Ce e, negresă? Hispanică?

– Ce are de-a face rasa ei cu faptul că cineva îi simte lipsa sau nu? întrebă Maura.

– Vreau să spun că nu cred că e vreo casnică din suburbii. Altfel, de ce și-ar fi găsit sfârșitul într-un astfel de cartier?

Maura se ridică, repulsia față de Crowe devenind dintr-odată atât de puternică, încât îi fu greu să se știe în apropierea lui. Plimbă lanterna prin încăpere, peste chiuvete și pisoare.

– E sânge acolo, pe perete.

– Eu zic că i-a făcut felul chiar aici, spuse Crowe. O târăște înăuntru, o trântește de perete și apasă pe trăgaci. Apoi face amputările, chiar în locul unde se prăbușește.

Maura se uită la sângele de pe podea. Doar câteva pete, pentru că la ora aceea victima era deja moartă. Inima încetase să-i bată, nu mai pompase sânge. Nu simte nimic când

ucigașul se ghemuiește lângă ea și lama se scufundă adânc în încheietură, desfăcându-i articulațiile. Nici când el îi scobește prin carne, scoțându-i pielea de pe față cum jupoi un urs. Și, după ce termină cu colectarea trofeelor, o lasă acolo, ca pe un stârv abandonat, ofrandă pentru necrofagii care împânzesc această clădire părăsită.

În câteva zile, fără haine în care dinții ascuțiți să se împiedice, șobolanii ar fi ros până la mușchi.

Într-o lună, până la os.

Își ridică privirea spre Crowe.

– Unde-i sunt hainele?

– Am găsit un singur pantof. Un adidas, mărimea treizeci și cinci. Cred că l-a scăpat când a plecat. Era pe jos, în bucătărie.

– Avea sânge pe el?

– Da. Avea vârful mânjit.

Maura își coborî privirea la ciotul unde ar fi trebuit să fie piciorul drept.

– Deci a dezbrăcat-o aici, în această încăpere.

– Molestare sexuală post-mortem? întrebă Sleeper.

Crowe pufni.

– Cine să vrea să i-o tragă unei femei cu rănile astea înfiorătoare pe tot corpul? Și de fapt ce-i cu erupția asta? Sper că nu-i nimic infecțios. Adică variolă sau ceva de genul acesta.

– Nu, aceste leziuni indică de fapt ceva cronic, nu acut. Vezi cum unele dintre ele au făcut coajă?

– Cum ziceam, nu văd cum și-ar putea dori cineva s-o atingă, cu atât mai puțin să aibă și raporturi sexuale.

– Nu se știe niciodată, spuse Sleeper.

– Se poate să o fi dezbrăcat doar pentru a-i expune cadavrul. Să-i grăbească distrugerea de către necrofagi.

– De ce s-a obosit să-i ia hainele cu el?

– Pentru a îngreuna și mai mult identificarea.

– Eu cred că doar voia să le aibă, spuse Crowe.

Maura se uită la el.

– De ce?

– Din același motiv pentru care i-a luat și mâinile, și picioarele, și fața. Voia amintiri.

Crowe se uită la Maura și, în umbra distorsionată, păru mai înalt. Amenințător.

– Cred că mușteriul nostru este un colecționar.

Lumina de pe veranda ei era aprinsă; îi putea zări strălucirea gălbuie prin cortina de fulgi de zăpadă. Casa ei era singura de pe stradă care la această oră era încă luminată. În câte alte nopți nu se întorsese la o casă în care luminile nu erau aprinse de mână de om, ci de alarme electrice. „În noaptea asta, se gândi, cineva chiar mă așteaptă."

Apoi văzu că mașina lui Victor nu mai era parcată în fața casei. „A plecat, își spuse. Mă întorc, ca de obicei, într-o casă pustie." Lumina strălucitoare de pe verandă, atât de primitoare înainte, îi părea acum rece și neutră.

Intră pe aleea de acces simțindu-și sufletul pustiit. Ceea ce o deranja cel mai mult nu era că el plecase, ci faptul că acest lucru o afecta. „Doar o seară în compania lui, gândi, și iată-mă din nou unde eram acum trei ani, cu încrederea zdruncinată și pe cale de a-mi pierde independența."

Apăsă telecomanda garajului. Ușa se deschise, iar ea izbucni în râs la vederea Toyotei albastre, parcate pe locul din stânga.

Victor nu făcuse altceva decât să-și mute mașina în garaj.

Parcă lângă Toyota închiriată și, în timp ce ușa garajului se închidea în spatele ei, rămase nemișcată preț de câteva clipe, pe deplin conștientă de ritmul accelerat al pulsului ei.

De la deznădejde la jubilație în doar zece secunde. Trebuia să-și aducă aminte că nimic nu se schimbase între ei. Că nimic *nu se putea* schimba între ei.

Ieși din mașină, respiră adânc și intră în casă.

– Victor?

Nici un răspuns.

Căută în sufragerie, traversă holul până la bucătărie. Ceștile de cafea fuseseră spălate și puse la uscat, orice dovadă a vizitei lui ștearsă. Aruncă un ochi prin dormitoare și prin biroul ei – nici urmă de Victor.

Numai când se întoarse în sufragerie îi zări picioarele, acoperite cu șosete albe fine, ieșind în afară la un capăt al canapelei. Rămase în picioare privindu-l cum doarme cu brațul atârnând moale spre dușumea, cu chipul împăcat. Ăsta nu era acel Victor pe care și-l amintea ea, bărbatul ale cărui pasiuni vulcanice o atrăseseră pentru ca mai apoi tot ele s-o îndepărteze. Ce își amintea din căsnicia lor erau certurile, rănile adânci pe care numai un iubit le poate produce. Divorțul îi deformase amintirile despre el, făcându-l mai întunecat, mai amenințător. Întreținuse aceste amintiri, se hrănise cu ele atât de mult timp, încât, văzându-l acum cu garda jos, aproape că tresări.

„Obișnuiam să te privesc dormind. Obișnuiam să te iubesc."

Căută în dulap după o pătură, pe care o întinse peste el. Întinse mâna să-i mângâie părul, apoi se opri, cu mâna suspendată deasupra capului lui.

Ochii lui erau deschiși și o priveau.

– Te-ai trezit, spuse Maura.

– N-am avut nici o clipă de gând să adorm. Cât e ceasul?

– Două și jumătate.

Victor oftă.

– Mă gândeam să plec...

– Poți rămâne. Ninge teribil.

– Am mutat mașina în garaj. Sper că nu te deranjează. Veneau plugurile de curățat zăpada...

– Te-ar fi remorcat, dacă nu ai fi mutat-o. E în regulă. Zâmbi, după care spuse încetișor: Dormi la loc.

Câteva secunde se uitară unul la celălalt. Prinsă la mijloc între dorință și îndoială, Maura nu spuse nimic, cunoscând foarte bine consecințele vreunei alegeri greșite. În mod evident, amândoi se gândeau la același lucru – că dormitorul ei se afla în capătul holului. Doar câțiva pași, o îmbrățișare, și ea ar fi din nou acolo. Într-un loc din care se străduise atât de mult să evadeze.

Se îndepărtă, lucru pentru care fu nevoie să depună la fel de mult efort ca și cum s-ar fi chinuit să iasă din nisipuri mișcătoare.

– Ne vedem mâine-dimineață, spuse ea.

„Oare ce văd în ochii lui se numește dezamăgire?" se întrebă ea. Și nu se putu abține să nu se bucure puțin la gândul acesta.

Ajunsă în pat, nu putu să adoarmă, știind că el se afla sub același acoperiș. Acoperișul ei, teritoriul ei. În San Francisco, trăiseră în casa pe care o avea el dinainte de a se căsători cu ea și adevărul e că Maura nu o simțise niciodată ca fiind și a ei. În această noapte, lucrurile stăteau taman invers și ea era cea care deținea controlul. Ceea ce avea să se întâmple în continuare avea să fie alegerea ei.

Paleta de posibilități o chinuia.

Numai când se trezi tresărind își dădu seama că de fapt chiar dormise. Lumina zilei deja strălucea în fereastră. Zăcu în pat câteva momente, întrebându-se ce anume o trezise.

Întrebându-se ce-i va spune lui. Apoi auzi ușa de la garaj deschizându-se și hârâitul unui motor de mașină ieșind în stradă.

Coborî din pat și se uită pe fereastră, la timp pentru a vedea mașina lui Victor trecând prin fața casei ei și dispărând după colț.

OPT

Jane Rizzoli se trezi odată cu ivirea zorilor. Strada era încă pustie; nu începuse încă forfota de dimineață. Privi prin beznă, spunându-și: „Haide, trebuie s-o faci. Nu-ți poți ține la nesfârșit capul îngropat în nisip".

Aprinse veioza și se așeză pe marginea patului, copleșită de greață. Cu toate că în cameră era frig, transpira și tricoul era ud la subsuori.

Venise timpul să ia taurul de coarne.

Se duse în picioarele goale în baie. Cutia zăcea pe masa unde o lăsase noaptea trecută, ca să se asigure că nu va uita să o folosească în acea dimineață. De parcă mai avea nevoie să i se amintească acest lucru. Deschise cutia, rupse folia care servea drept ambalaj și scoase bețișorul-test. Noaptea trecută citise instrucțiunile de atâtea ori, încât le învățase pe dinafară. Cu toate acestea, le mai citi o dată. Pretext pentru încă o mică amânare.

În cele din urmă se așeză pe vasul de toaletă. Ținând bețișorul între coapse, făcu pipi pe vârful lui, umezindu-l în șuvoiul urinei matinale.

„Așteaptă două minute", spuneau instrucțiunile.

Puse testul pe etajeră și intră în bucătărie. Își turnă un pahar de suc de portocale. Aceeași mână care putea apuca

arma și trage glonț după glonț, nimerind toate țintele, acum tremura, în timp ce ducea paharul de suc la gură. Își aținti privirea asupra ceasului din bucătărie, urmărind cum limba secundarului își făcea rotația. Își simți pulsul accelerând după scurgerea celor două minute. Nu fusese niciodată lașă, nu evitase niciodată confruntarea directă cu dușmanul, dar asta era o formă diferită de teamă, personală și mistuitoare. Teama că ar putea să ia decizia greșită și că-și va petrece tot restul vieții suferind din această cauză.

„Fir-ar să fie, Jane. Dă-i drumul odată."

Înfuriată și dezgustată de propria lașitate, lăsă paharul cu suc și se duse în baie. Nici măcar nu ezită, ci merse drept la etajeră și luă testul.

Nu fu nevoie să citească instrucțiunile ca să știe semnificația liniei în nuanță mov.

Nu-și aminti cum ajunse din nou în dormitor. Se trezi stând pe pat, cu testul în poală. Niciodată nu-i plăcuse culoarea mov; era prea tinerească și frivolă. Acum simpla ei vedere îi făcea rău. Crezuse că era pe de-a-ntregul pregătită pentru rezultat, dar se părea că nu era deloc așa. Picioarele îi amorțiseră și nu putea să și le miște. Nu era în stare să gândească. Nu-și putea imagina pasul următor. Primul impuls fu unul copilăresc și peste măsură de irațional.

„Vreau la mama."

Avea treizeci și patru de ani și era independentă. Dărâmase uși cu piciorul și prinsese ucigași. Omorâse un bărbat. Și iat-o dintr-odată tânjind după îmbrățișarea maternă.

Sună telefonul.

Se uită consternată la el, de parcă nu și-ar fi dat seama ce era cu telefonul acela. Abia la al patrulea târâit catadicsi să ridice receptorul.

– Bună, ești încă acasă? se miră Frost. Toată echipa e aici.

Se chinui să înțeleagă ce însemna asta. „Echipa." Întorcându-se spre ceasul de pe noptieră, fu uluită să constate că era deja opt și jumătate.

– Rizzoli? Oamenii sunt gata să înceapă să dragheze iazul. Mai vrei asta?

– Da. Ajung imediat.

Închise. Sunetul receptorului agățându-se în furcă fu ca pocnetul degetelor unui hipnotizator. Se ridică în picioare, ieșind din transă, și se concentră la ceea ce avea de făcut.

Aruncă testul la coșul de gunoi. Apoi se îmbrăcă și plecă la serviciu.

„Doamna Șobolanilor. Cam la asta se reduce o viață întreagă", gândi Maura, privind la cadavrul care zăcea pe masă, cu ororile ascunse sub un cearșaf. Fără nume, fără chip, cu existența rezumându-se la trei cuvinte care nu fac decât să scoată în evidență felul umilitor în care ți-ai încheiat socotelile cu viața: „hrană pentru rozătoare".

Cel care poreclise astfel cadavrul cu o noapte în urmă fusese Darren Crowe, în timp ce stăteau acolo, înconjurați de gângănii ce mișunau pe acolo pe unde razele lanternelor nu ajungeau. Aruncase întâmplător această poreclă echipei de recuperare de la morgă și, până a doua zi dimineața, când Maura intră în birou, oamenii ei o numeau tot Doamna Șobolanilor pe victimă. Ea știa că nu era altceva decât o poreclă la îndemână adresată unei femei care altfel abia ar fi fost știută drept Jane Doe[1], dar Maura nu-și putea reprima un fior la auzul acestui apelativ, în condițiile în care până și Sleeper îl folosea. „Așa facem față ororii, gândi ea. Așa reușim să nu ne implicăm emoțional. Folosim, când

[1] John Doe, Jane Doe, nume atribuit în Statele Unite persoanelor a căror identitate nu se cunoaște. (n.tr.)

e să ne referim la vreo victimă, ori o poreclă, ori un diagnostic, ori un număr de dosar. Astfel avem senzația că nu vorbim despre niște oameni, că destinele lor nu ne pot frânge inimile."

Îi căută cu privirea pe Crowe și pe Sleeper, care tocmai intrau în laborator. Sleeper se resimțea după oboseala de noaptea trecută și lumina puternică din sala de autopsie nu îi menaja deloc ochii încercănați și maxilarele coborâte. În comparație cu el, Crowe arăta ca un leu tânăr, bronzat, arătos și încrezător în sine; nu era persoana pe care să încerci vreodată s-o umilești; în spatele aroganței, pândea adesea cruzimea. Privea în jos spre cadavru cu buzele strâmbate de dezgust. Nu se anunța o autopsie prea veselă și până și Crowe părea să dea semne de îngrijorare în apropierea acestei necropsii.

– Radiografiile sunt gata, spuse Maura. Haideți să ne uităm pe ele înainte să începem.

Se duse spre peretele din partea cealaltă a sălii și răsuci un comutator. Ecranul pâlpâi, luminând imagini spectrale ale unor coaste, o șiră a spinării și un pelvis. Risipite în interiorul toracelui, asemenea unei galaxii de stele împrăștiate prin plămâni și inimă, se aflau particule metalice lucitoare.

– Arată a glonț cu înveliș de plastic, spuse Sleeper.

– Așa am crezut și eu la început, răspunse Maura. Dar dacă te uiți aici, lângă coasta asta, vezi umbra asta opacă? E aproape ascunsă de conturul coastei.

– Cămașă de metal? întrebă Crowe.

– Eu așa cred.

– Deci nu e din plastic.

– Nu. Arată a muniție Glaser. Judecând după numărul fragmentelor pe care le văd aici, mai mult ca sigur e dintre cele cu vârf albastru.

Proiectat să producă mult mai multe vătămări devastatoare decât un glonț obișnuit, glonțul de tip Glaser lovește ținta ca unitate compactă, fragmentându-se după impact. Nu avea nevoie să deschidă toracele să știe că vătămarea produsă de acel singur glonț era devastatoare.

Scoase radiografiile toracice și fixă alte două pe ecran. Acestea din urmă erau întru câtva mai tulburătoare, prin ceea ce lipsea din ele. Aveau în fața ochilor ambele antebrațe. Radiusul și cubitusul, cele două oase lungi ale antebrațului, care merg în mod normal de la cot la încheietura mâinii, unde se întâlnesc cu oasele carpiene având consistența densă a silexului. Însă aceste oase ale brațului se terminau brusc.

– Mâna stângă a fost dezarticulată aici, exact la îmbinarea procesului stiloid al radiusului cu osul scafoid, spuse Muara. Ucigașul a scos toate oasele carpiene, laolaltă cu mâna. Se pot vedea chiar unele urme de tăietură, pe celelalte radiografii, și cum a răzuit de-a lungul vârfului procesului stiloid. A desprins mâna exact în locul în care oasele brațului întâlnesc oasele încheieturii. Arătă spre cealaltă radiografie. Acum uitați-vă la mâna dreaptă. Aici n-a mai fost chiar atât de precis. N-a mai tăiat fix de-a lungul încheieturii și când a desprins mâna a lăsat în urmă osul hamatum. Puteți vedea cum cuțitul a făcut o tăietură aici. Se pare că nu a nimerit întocmai încheietura și a sfârșit prin a tăia la întâmplare, până a găsit-o.

– Deci mâinile nu au fost tăiate folosind pur și simplu, să zicem, un topor, spuse Sleeper.

– Nu. A folosit cuțitul. A tăiat mâinile cum ai tranșa o găină. Flexezi membrele ca să scoți la iveală încheietura și tai ligamentele. Așa, nu trebuie să tai prin os.

Sleeper avu o grimasă de dezgust.

– Mă tem că n-am să mănânc pui în seara asta.

– Ce fel de cuțit a folosit? întrebă Crowe.

– Ori un cuțit de bucătărie pentru oase, ori un bisturiu. Ciotul a fost ronțăit rău de șobolani și nu ne-am putut da seama după marginile rănii. Va trebui să fierbem țesuturile moi și să vedem cum arată urmele de tăieturi la microscop.

– Nu cred că voi mânca nici supă diseară, spuse Sleeper.

Crowe aruncă o privire spre abdomenul proeminent al partenerului lui.

– Poate ar trebui să vii mai des pe la morgă. Poate așa vei mai da jos câteva kilograme.

– Vrei să spui, în loc să-mi irosesc viața la sala de forță? i-o trânti și Sleeper.

Maura se uită la el, surprinsă de ripostă. Nici chiar maleabilul Sleeper nu putea înghiți la nesfârșit replicile sarcastice ale partenerului său.

Crowe abia schiță un zâmbet, orb la iritarea pe care o stârnise în alții.

– Hei, când vei fi mare – adică, *deasupra* taliei – poți să mă însoțești acolo.

– Mai sunt și alte radiografii de văzut, interveni Maura, trăgând în jos de planșe cu eficiență de profesionist.

Yoshima îi întinse noile planșe și ea le vârî sub clemele montate în partea de sus a ecranului. Imagini ale capului și gâtului Doamnei Șobolanilor luceau în lumina ecranului. Noaptea trecută, uitându-se la fața cadavrului, văzuse numai carne vie, distrusă și mai mult de necrofagii flămânzi. Însă sub carnea fâșii, oasele feței erau straniu de intacte, cu excepția vârfului osului nazal, care lipsea, retezat când ucigașul își jupuise trofeul de carne.

– Lipsesc dinții din față, spuse Sleeper. Doar nu crezi că i-a luat și pe ei.

– Nu. Astea sunt modificări atrofice. Și lucrul ăsta mi se pare curios.

– De ce?

– Aceste modificări sunt de obicei asociate cu vârsta avansată și o dentiție proastă. Dar nu se potrivesc unei femei care altfel pare destul de tânără.

– Cum poți face această apreciere, când n-are față?

– Radiografiile la coloană nu arată nici o dovadă a vreunei modificări degenerative care apare odată cu vârsta. Nu are fire de păr cărunte, nici pe cap, nici pe pubis. Și nici nu prezintă *arcus senilis*[1] la ochi.

– Cam ce vârstă îi dai?

– Nu mai mult de patruzeci de ani. Maura se uită la imaginile de pe ecranul luminat. Dar aceste radiografii par mai degrabă ale unei femei mult mai în vârstă. N-am mai văzut o asemenea resorbție osoasă severă la nimeni, cu atât mai puțin la o femeie tânără. N-ar fi fost posibil să poarte proteză dentară, chiar și în condițiile în care și-ar fi permis acest lucru. Un lucru este sigur, și anume că această femeie nu a avut parte nici de cel mai elementar serviciu stomatologic.

– Deci nu vom avea radiografii dentare pentru comparație.

– Sunt convinsă că această femeie nu a mai fost la vreun dentist de zeci de ani.

Sleeper oftă.

– Nu avem urme de degete. Nu avem față. N-o s-o identificăm niciodată. Ceea ce probabil a și intenționat.

– Dar asta nu explică de ce i-a tăiat picioarele, spuse Maura, cu privirea ațintită încă pe craniul anonim care strălucea pe ecranul de radiografii. Cred că a făcut asta din alte motive. Posibil, putere. Furie. Când jupoi fața unei femei,

---

[1] Arc cornean – inel albicios în jurul corneei; se observă de obicei la persoanele în vârstă; dar, uneori, și la tineri. Această anomalie nu alterează vederea. (n.tr.)

ai luat ceva mai mult decât un simplu suvenir. Ai furat esența a ceea ce reprezintă ea. I-ai luat sufletul.

– Da, mă rog, a scurmat în rahat după ea, zise Crowe. Cine ar vrea o femeie fără dinți și cu răni pe tot corpul? Dacă tot se apucă de colecționat fețe, te gândești că se duce după cele care arată cât mai plăcut pe polița de deasupra căminului.

– Poate e doar la început, rosti Sleeper încetișor. Poate e la prima crimă.

Maura se întoarse spre masă.

– Haideți să-i dăm drumul.

În timp ce Sleeper și Crowe își legau măștile, Maura trase la o parte cearșaful, inhalând un puternic damf de putreziciune. Noaptea care trecuse luase probe de potasiu vitros, iar rezultatele îi confirmaseră faptul că victima murise cu aproximativ treizeci și șase de ore înainte de a fi descoperită. *Rigor mortis* era încă prezentă, astfel că membrele nu erau ușor de manipulat. În ciuda frigului teribil din încăperea unde-o găsiseră, începuse procesul de descompunere. Bacteriile își începuseră lucrul, distrugând proteine, inflamând spațiile cu aer. Temperaturile joase doar încetiniseră, nu și stopaseră procesul de descompunere.

Cu toate că știa fața asta distrusă, vederea ei o cutremură din nou. La fel reacționă și la vederea multiplelor leziuni ale pielii, care, sub lumina puternică, se conturau în noduli întunecați și inflamați, presărați cu mușcături de șobolan. Pe acest fundal de piele distrusă, rana provocată de glonț părea total neimpresionantă – nimic mai mult decât o găurică în partea stângă a sternului. Gloanțele Glaser fuseseră proiectate să reducă la minimum pericolul ricoșării și să producă vătămări maxime odată intrate în corp. Penetrarea curată este urmată de explozia bilelor de plumb conținute în învelișul de cupru.

Această mică rană nu oferea nici un indiciu despre ravagiile produse în interiorul toracelui.

– Deci ce-i cu cheagurile astea de pe piele? întrebă Crowe.

Maura se concentră la porțiunile de piele neatinse de dinții rozătoarelor. Nodulii purpurii erau împrăștiați pe trunchi și pe extremități și câțiva dintre ei formaseră deja cruste.

– Nu știu ce-i asta, răspunse ea. Însă în mod cert pare să fie ceva de ordin somatic. Ar putea fi o reacție la droguri. Ar putea fi manifestarea unui cancer. Făcu o pauză. La fel de bine poate fi de ordin bacterial.

– Vrei să spui... infecțios? întrebă Sleeper, dându-se un pas înapoi.

– De aceea v-am recomandat măștile.

Plimbă un deget înmănușat peste una dintre leziunile cu crustă și câteva coji albe se desprinseră.

– Câteva dintre rănile astea îmi amintesc de psoriazis. Însă dispunerea lor este diferită. De obicei psoriazisul afectează în primul rând coatele și genunchii.

– Ascultă, nu-i așa că există tratament pentru asta? spuse Crowe. Am văzut eu reclame la televizor. Agonia psoriazisului.

– E o disfuncție inflamatoare, așa că răspunde la creme cu steroizi. Terapia cu ultraviolete ajută și ea. Dar uită-te la dentiția ei. Femeia nu avea banii necesari să cumpere creme scumpe sau să plătească doctori. Dacă e psoriazis, probabil că-l are netratat de ani buni.

„Ce năpastă cruntă trebuie să fi fost pentru ea boala asta de piele, gândi Maura, mai ales pe timpul verii. Chiar și în cele mai toride zile, cred că purta pantaloni și tricouri cu mânecă lungă pentru a-și ascunde rănile."

– Deci făptașul nostru nu numai că alege o victimă care nu are dinți, spuse Crowe, ci smulge o față cu o piele ca asta.

– Psoriazisul are în general tendința să cruțe fața.

– Crezi că e important aspectul ăsta? Poate a desprins doar părțile unde pielea era în regulă.

– Nu știu, răspunse ea. Nu-mi pot nici măcar imagina de ce ar vrea cineva să facă un astfel de lucru.

Se concentră la ciotul brațului drept. Osul alb lucea prin carnea vie. Dinți flămânzi ai șobolanilor roseseră rana deschisă, distrugând urmele de tăietură lăsate de cuțit, însă o scanare la microscopul electronic a suprafeței de os tăiate ar putea scoate la iveală caracteristicile lamei. Luă antebrațul de pe masă, pentru a examina partea inferioară a rănii și o pată galbenă îi atrase atenția.

– Yoshima, îmi poți da o pensetă? spuse ea.

– Ce ai găsit? întrebă Crowe.

– O fibră textilă lipită de marginea rănii.

Yoshima se mișca atât de silențios, încât penseta apăru ca prin minune în mâinile ei. Învârti lentila microscopului pe ciotul brațului. Cu ajutorul pensetei, smulse fragmentul din crusta de sânge și carne uscată și-l depuse pe o tăviță.

– E din hainele ei? întrebă Crowe.

– Arată extrem de neprelucrat pentru un fir folosit la îmbrăcăminte.

– Din covor, poate?

– Covor galben? Nu prea cred.

Vârî fibra într-o pungă de plastic pentru probe pe care Yoshima o ținea deja deschisă și întrebă:

– Ați văzut ceva la locul crimei care ar putea să se potrivească oare cu firul ăsta?

– Nimic galben, răspunse Crowe.

– Funie galbenă? întrebă Maura. Se poate să-i fi legat încheieturile.

– Și apoi să fi luat cu el legăturile tăiate?

Sleeper scutură din cap.

– Bizar, tipul ăsta lucrează atât de curat.

Maura se uită la cadavru, micuț ca al unui copil.

– Nici nu avea nevoie să-i lege încheieturile. Cu siguranță era ușor de manevrat.

„Ce simplu trebuie să fi fost să-i ia viața. Niște brațe subțiri ca astea n-ar fi putut să se zbată mult timp în strânsoarea unui agresor; niște picioare atât de scurte nu s-ar fi putut salva prin fugă. Ai fost deja atât de agresată, gândi Maura. Iar acum bisturiul meu îți va lăsa și el urme pe carne."

Lucră cu eficiență calmă, scalpelul ei tăind prin piele și mușchi. Cauza morții era la fel de evidentă ca bucățile de șrapnel care licăreau pe radiografii, și când, în sfârșit, trunchiul se deschise larg și Maura văzu sacul pericardic strâns și buzunarele de hemoragie formate peste tot în plămâni, nu fu deloc surprinsă.

Glonțul Glaser străpunsese toracele și apoi explodase, trimițându-și șrapnelul mortal în tot pieptul. Metalul pătrunsese prin artere și vene, străpunsese inima și plămânii, iar sângele cursese în sacul care înconjoară inima, strângând-o să nu se mai poată umfla, să nu mai poată pompa. Tamponare pericardică.

Moartea survenise destul de repede.

Intercomul bâzâi.

– Doamnă doctor Isles?

Maura se întoarse spre microfon.

– Da, Louise?

– Inspector Rizzoli pe linia unu. Răspundeți?

Maura își scoase mănușile și se duse spre telefon.

– Rizzoli? spuse.

– Bună, doctore. Se pare că avem nevoie de tine.

– Ce s-a întâmplat?

– Suntem la iaz. Ne-a luat ceva timp să scoatem toată gheața.

– L-ați dragat de tot?

– Da. Am găsit ceva.

NOUĂ

Vântul șfichiua aerul în câmpul deschis, biciuind haina și fularul de lână al Maurei, care ieșise de pe poarta din spate a mânăstirii și se îndrepta spre grupul mohorât de polițiști care o așteptau la marginea iazului. Un strat de gheață se formase deasupra omătului așezat și pocnea sub ghetele ei ca pojghița de zahăr ars. Simți ochii tuturor ațintiți asupra ei, călugărițele o priveau din poartă, iar polițiștii o urmăreau apropiindu-se de ei. Era o siluetă singuratică traversând universul alb și, în tăcerea după-amiezii, fiecare sunet părea intensificat, de la scârțâitul ghetelor până la șuierul propriei respirații.

Rizzoli se desprinse din grupul de polițiști și-i ieși în întâmpinare.

– Mulțumesc că ai venit așa de repede.

– Deci Noni avea dreptate în legătură cu iazul cu rațe.

– Da. De vreme ce Camille petrecea atât de mult timp aici, nu e nici o surpriză că s-a gândit la locul ăsta. Gheața era încă destul de subțire. Probabil a înghețat abia ieri sau alaltăieri. Rizzoli privi spre apă. S-a spart la a treia încercare.

Era un iaz mic, un oval negru și mlăștinos care pe timpul verii oglindea norii și cerul albastru, precum și zborul păsărilor. Într-o margine se înălțau câteva fire de papură, ca niște

stalagmite încrustate în gheață. De jur împrejur, zăpada era în totalitate călcată în picioare, iar albul ei, amestecat cu noroi.

Pe malul apei, o formă micuță zăcea acoperită cu un cearșaf de unică folosință. Maura îngenunche lângă ea și detectivul Frost, cu o expresie mohorâtă, dădu la o parte cearșaful, scoțând la iveală o mogâldeață învelită în scutece cu crustă de noroi umed.

– Se pare că i-a legat pietre ca să se ducă la fund, spuse Frost. De aceea a rămas pe fundul iazului. Nu l-am desfășat încă. Ne-am gândit că mai bine te așteptăm.

Maura își scoase mănușile de lână și-și puse unele din latex. Nu ofereau deloc protecție împotriva frigului și degetele ei simțiră de îndată mușcătura gerului. Două pietre de mărimea unui pumn căzură din scutec. Următoarea față era la fel de udă, dar nu și murdară de noroi. Era o pătură de lână bleu. „O culoare bună de înfășat un sugar, gândi Maura. O pătură care să-l protejeze și care să-i țină cald."

Degetele îi erau deja amorțite și neîndemânatice. Dădu la o parte un colț al păturii, suficient pentru a zări un picior. Micuț, ca de păpușă, cu pielea vânătă și translucidă.

Era tot ce avea nevoie să vadă.

Îl acoperi din nou. Ridicându-se în picioare, se uită la Rizzoli.

– Hai să-l ducem direct la morgă. O să-l desfășăm acolo.

Rizzoli dădu imperceptibil din cap și-și coborî tăcută privirea spre micul ghemotoc. Fețele ude începuseră deja să se întărească în vântul înghețat.

Cel care vorbi fu Frost.

– Cum a putut face asta? Să-și arunce pur și simplu copilul în apă?

Maura își scoase mănușile de latex și-și vârî degetele amorțite în cele din lână. Se gândea la pătura bleu înfășurată

în jurul pruncului. Lână călduroasă, la fel ca mănușile ei. Camille ar fi putut înfășa sugarul în orice – ziare, cearșafuri vechi, haine jerpelite – dar alesese să-l înfășoare într-o pătură, ca și cum astfel l-ar fi protejat, l-ar fi izolat de apa rece ca gheața a iazului.

– Vreau să spun, să-și înece propriul copil, preciză Frost. Probabil că nu era în toate mințile.

– Există posibilitatea ca pruncul să fi fost deja mort.

– Aha, deci mai întâi l-a omorât. Tot nebună rămâne.

– Nu putem spune nimic precis. Nu înainte de autopsie.

Maura își îndreptă privirea spre abație. Trei călugărițe stăteau ca niște spectre în veșminte întunecate sub arcadă, privindu-i. O întrebă pe Rizzoli:

– I-ai spus deja maicii Mary Clement?

Rizzoli nu răspunse. Privirea îi era încă ațintită asupra a ceea ce iazul scosese la iveală. O singură pereche de mâini fură de ajuns pentru a strecura ghemotocul în mult prea încăpătorul sac pentru cadavre, pe care ulterior să-l sigileze cu o smucitură zdravănă de fermoar. Tresări auzind zgomotul fermoarului tras.

– Surorile știu? se interesă Maura.

Într-un final, Rizzoli o privi.

– Le-a înștiințat cineva cu privire la ce am găsit.

– Trebuie să aibă o idee despre cine este tatăl.

– Neagă până și posibilitatea ca ea să fi fost însărcinată.

– Numai că dovada este chiar aici.

Rizzoli pufni.

– Credința e mai puternică decât dovada.

„Credința în ce? se întrebă Maura. În virtutea unei femei tinere? Exista oare vreun castel din cărți de joc mai șubred decât încrederea în castitatea umană?"

Se așternu tăcerea în timp ce sacul cu micul cadavru era dus spre mașină. Nu fusese nevoie să fie adusă o targă prin zăpadă; brancardierul luase sacul în brațe cu tandrețea cu care și-ar fi ridicat propriul copil, iar acum traversa cu hotărâre câmpul bătut de vânt, spre abație.

Mobilul Maurei sună, tulburând liniștea îndoliată. Îl deschise și răspunse cu voce joasă:

– Alo, da.

– Îmi pare rău că a trebuit să plec fără să-mi iau rămas-bun azi-dimineață.

Își simți obrajii roșind și inima bătându-i să-i spargă pieptul.

– Victor.

– A trebuit să mă duc la întâlnirea din Cambridge. N-am vrut să te trezesc. Sper că nu te-ai gândit că am dat bir cu fugiții.

– Mi-a trecut prin cap, ce-i drept.

– Ne putem vedea mai târziu, la cină?

Maura nu zise nimic preț de câteva clipe, dându-și seama dintr-odată că Rizzoli se uita la ea. Conștientă, de asemenea, de felul în care reacționează auzind vocea lui Victor. Pulsul iuțit, tresărirea fericită. „Deja și-a făcut loc din nou în viața mea, gândi ea. Deja gândesc în perspectivă."

Îi întoarse spatele lui Rizzoli și își coborî vocea:

– Nu știu când voi fi liberă. Se întâmplă tot felul de chestii pe aici.

– Îmi poți povesti totul la cină.

– Trebuie să rezolv cumva.

– Dar trebuie să și mănânci cândva, Maura. Accepți invitația mea? La restaurantul tău preferat?

Răspunse prea repede, prea nerăbdătoare:

– Nu, ne vedem la mine. Voi încerca să ajung pe la șapte.

– Nu e nevoie să gătești pentru mine.

– Atunci te las pe tine să o faci.

Victor râse.

– Curajoasă femeie.

– Dacă întârzii, poți intra prin ușa laterală din garaj. Probabil că știi unde este cheia.

– Nu-mi spune că încă o ascunzi în pantoful ăla vechi.

– Până acum nimeni n-a găsit-o acolo. Ne vedem diseară.

Închise și când se întoarse văzu că acum și Rizzoli și Frost se uitau la ea.

– O întâlnire pasională? întrebă Rizzoli.

– La vârsta mea, sunt norocoasă să am orice fel de întâlnire, răspunse Maura, lăsându-și telefonul să alunece la loc în geantă. Ne vedem la morgă.

În timp ce străbătea cu greu drumul de întoarcere prin câmp, pășind pe urmele lăsate de ceilalți în zăpadă, Maura îi simțea urmărind-o cu privirile. Fu o ușurare să treacă de poarta din fund și să se retragă în spatele zidurilor abației. Dar, aproape imediat, se auzi strigată.

Se întoarse și-l văzu pe părintele Brophy ieșind din clădire. Acesta se îndrepta spre ea, o siluetă solemnă îmbrăcată în negru. Pe fundalul cerului cenușiu și posomorât, ochii lui aveau o uimitoare nuanță de albastru.

– Maica Mary Clement ar dori să vă vorbească, spuse el.

– Inspectorul Rizzoli este persoana cu care ar trebui, probabil, să stea de vorbă.

– Preferă să discute cu dumneata.

– De ce?

– Pentru că nu faceți parte din poliție. Cel puțin păreți dispusă să-i asculți neliniștile. Să înțelegeți.

– Ce anume să înțeleg, părinte?

El tăcu preț de câteva secunde. Vântul le flutura veșmintele și le biciuia fețele.

– Următorul lucru: credința nu e ceva de luat în derâdere.

Și de aceea maica Mary Clement nu voia să discute cu Rizzoli, care nu-și putea ascunde scepticismul, disprețul pentru biserică. Ceva atât de personal precum credința în Dumnezeu nu ar trebui supus disprețului unei alte persoane.

– E important pentru ea, spuse părintele Brophy. Vă rog.

Maura îl urmă în clădire, prin coridorul slab luminat și expus curentului care ducea la biroul stareței. Mary Clement ședea la pupitru. Îi urmări cu privirea în timp ce intrau și ochii dindărătul lentilelor groase erau din cale-afară de mânioși.

– Luați loc, doamnă doctor Isles.

Cu toate că Academia Sfinților Inocenți rămăsese undeva departe în timp, vederea unei maici furioase încă o zăpăcea, așa că se conformă în tăcere, ghemuindu-se în scaun ca o școlăriță vinovată. Părintele Brophy rămase în picioare într-o parte, observator tăcut al ordaliei ce avea să urmeze.

– Nu ni s-a comunicat niciodată motivul acestei cercetări, spuse Mary Clement. Ne-ați tulburat viețile. Ne-ați violat intimitatea. De la început, am cooperat pe deplin, cu toate acestea ne-ați tratat ca și cum noi am fi fost dușmanul. Ne datorați cel puțin politețea de a ne pune la curent cu obiectul căutărilor voastre.

– Tot cred că doamna inspector Rizzoli este cea cu care trebuie să discutați în această problemă.

– Dar dumneata ai fost cea care a inițiat căutarea.

– Eu doar le-am spus ce am descoperit la autopsie. Că sora Camille a născut de curând. A fost decizia lui Rizzoli să cerceteze abația.

– Fără să ne spună de ce.

– Când investighează ceva, poliția evită în general riscurile care nu sunt necesare.

– Asta pentru că nu ați avut încredere în noi. Nu-i așa?

Maura se uită în ochii acuzatori ai maicii Mary Clement și descoperi că nu poate spune nimic altceva decât adevărul.

– Nu am avut încotro și a trebuit să acționăm cu prudență.

În loc să-i sporească mânia, acest răspuns cinstit păru că i-o domolește. Dintr-odată liniștită, se lăsă din nou în scaun, redevenind femeia în vârstă și plăpândă care era în realitate.

– În ce lume trăim, dacă nici noi nu putem fi de încredere?

– Ca toți ceilalți, maică stareță.

– Păi tocmai asta-i, doamnă doctor Isles. Noi nu suntem ca restul.

Spusese aceste vorbe fără nici o urmă de superioritate. Dimpotrivă, ceea ce simțise Maura în vocea ei era tristețe și consternare.

– V-am fi ajutat. Am fi cooperat, dacă am fi știut ce căutați.

– Chiar nu ați știut că sora Camille era însărcinată?

– Cum să fi știut? Când doamna inspector Rizzoli mi-a spus azi-dimineață, n-am crezut. Și acum mi-e greu să cred.

– Mi-e teamă că dovada se afla în iaz.

Stareța păru că se face și mai mică în scaun. Privirea îi căzu pe mâinile noduroase și artritice. Tăcea, uitându-se la propriile mâini ca și cum nu i-ar fi aparținut.

– Cum de n-am știut? murmură încetișor.

– Sarcinile pot fi ascunse. Se știe că adolescentele își ascund burta de propriile mame. Unele femei nu recunosc nici față de ele însele, până în momentul în care nasc. Cât despre Camille, și ea era probabil în faza de negare. Trebuie să recunosc, am fost complet năucită la autopsie. Nu asta mă așteptam să găsesc la...

– La o călugăriță, spuse Mary Clement.

Se uită fix la Maura.

– Nu se poate spune că maicile nu sunt și ele oameni.

Un zâmbet slab.

– Mulțumesc pentru că ai admis acest lucru.

– Și era atât de tânără...

– Crezi că numai cei tineri se luptă cu tentația?

Maura se gândi la noaptea ei de nesomn. La Victor, care dormise în capătul holului.

– Toată viața noastră, spuse Mary Clement, suntem ispitite de un lucru sau altul. Tentațiile se schimbă, desigur. Când ești tânără, un bărbat arătos. Apoi dulciurile sau mâncarea. Sau, atunci când ești bătrână sau obosită, doar șansa de a dormi o oră în plus dimineața. Atât de multe dorințe neînsemnate, iar noi suntem la fel de vulnerabile ca oricine altcineva, numai că nouă ne este interzis s-o recunoaștem. Ceea ce ne deosebește sunt jurămintele pe care le-am făcut. Să porți vălul poate fi o bucurie, doamnă doctor Isles. Însă perfecțiunea este o povară căreia nici una dintre noi nu se poate conforma.

– Mai ales o femeie atât de tânără.

– Înaintarea în vârstă nu face lucrurile mai ușoare.

– Camille avea numai douăzeci de ani. Trebuie să fi avut ceva îndoieli în privința jurămintelor.

Mary Clement nu răspunse imediat. Se uită pe fereastră, pe care se zărea doar un zid golaș. O priveliște care probabil că-i arăta, ori de câte ori privea în afară, că lumea ei era străjuită de piatră.

– Aveam douăzeci și unu de ani când am făcut ultimele jurăminte.

– Și ați avut îndoieli?

– Nici măcar una. Se uită la Maura. Știam.

– Cum?

– Dumnezeu îmi vorbise.

Maura nu răspunse nimic.

– Știu la ce te gândești, spuse Mary Clement. Că numai cei psihotici aud voci. Numai cei psihotici aud îngeri care le vorbesc. Ești medic și probabil vezi totul prin ochii unui om de știință. Ai să-mi spui că a fost doar un vis. Sau un dezechilibru chimic. Un acces de schizofrenie. Cunosc toate aceste teorii. Știu ce spun despre Ioana D'Arc – că au ars pe rug o femeie nebună. Așa crezi și tu, nu-i așa?

– Mă tem că nu sunt religioasă.

– Dar ai fost, odată?

– Am fost crescută în rit catolic. Era crezul părinților mei adoptivi.

– Atunci cunoști viețile sfinților. Mulți dintre ei au auzit vocea lui Dumnezeu. Cum explici asta?

Maura ezită, știind că ceea ce va spune în continuare poate fi jignitor pentru stareță.

– Halucinațiile auditive sunt adesea interpretate drept experiențe religioase.

Mary Clement nu păru ofensată, cum se așteptase Maura. Se uită pur și simplu la ea, cu credință în ochi.

– Îți par nebună?

– Deloc.

– Cu toate astea, iată-mă spunându-ți că mai demult am auzit vocea lui Dumnezeu.

Privirea îi lunecă, încă o dată, spre fereastră. Spre zidul cenușiu de piatră, sclipind de la zăpadă.

– Ești a doua persoană căreia i-am spus asta, pentru că știu cum gândesc oamenii. Nici eu nu aș fi crezut, dacă nu mi s-ar fi întâmplat mie. Când ai numai optsprezece ani și El te cheamă, ce altă opțiune ai, decât să asculți? Se lăsă din nou în scaun și spuse blând: Știi, am avut un iubit. Un bărbat care voia să se căsătorească atunci cu mine.

– Da, spuse Maura. Mi-ați spus.

– Nu a înțeles. Nimeni nu a înțeles de ce o femeie tânără ar vrea să se ascundă de viață. Așa zicea el. Să se ascundă, ca o lașă. Să se dedice lui Dumnezeu. Bineînțeles, a încercat să mă facă să mă răzgândesc. La fel și mama. Dar eu știam ce fac. Am știut-o din momentul în care am fost chemată. Stăteam în curtea din spatele casei, ascultând greierii. I-am auzit vocea, limpede ca un clopoțel. Și am știut.

Se uită la Maura, care se răsucea în scaun, nerăbdătoare să schimbe subiectul, stânjenită de această discuție despre voci divine.

Maura se uită la ceas.

– Maică stareță, mă tem că trebuie să plec.

– Te întrebi de ce-ți spun toate astea.

– Da, așa este.

– În afară de tine, am mai spus asta unei singure persoane. Știi cine a fost?

– Nu.

– Sora Camille.

Maura o privi pe stareță în ochii ei albaștri.

– De ce Camille?

– Pentru că și ea auzise vocea. De aceea venise la noi. Provenea dintr-o familie extrem de înstărită. A fost crescută într-un conac în Hyannisport, nu departe de reședința familiei Kennedy. Însă a fost chemată înspre această viață, la fel ca mine. Când ești chemat, doamnă doctor Isles, știi că ai fost binecuvântat și răspunzi cu bucurie în suflet. Nu avea nici o îndoială în privința jurămintelor. Era pe de-a-ntregul devotată acestui ordin.

– Atunci cum vă explicați că a rămas însărcinată? Cum s-a putut întâmpla?

– Doamna inspector Rizzoli mi-a pus deja întrebarea aceasta. Dar tot ce voia să știe erau nume și date. Ce mecanic a venit la mănăstire? În ce lună a plecat sora Camille să-și viziteze familia? Poliția se îngrijește numai de detalii concrete, nu și de chestiunile de ordin spiritual. Nu și de chemarea lui Camille. A rămas într-adevăr gravidă. Ori a cedat tentației, ori a fost viol.

Stareța rămase tăcută pentru un moment, privindu-și mâinile. Apoi spuse, încetișor:

– Există o a treia explicație, doamnă doctor.

Maura se încruntă.

– Care-ar fi asta?

– Ai s-o iei în derâdere, știu. Ești medic. Probabil te bazezi pe testele tale de laborator, pe ceea ce vezi la microscop. Dar nu au fost și dăți în care ai experimentat inexplicabilul? Când unul dintre pacienți, care trebuia să fie mort, reînvie brusc? Nu ai fost și martorul unor miracole?

– Orice medic a fost luat prin surprindere cel puțin de câteva ori în cariera lui.

– Nu doar surprins. Vorbesc despre ceva care te-a uluit. Ceva care nu poate fi explicat pe cale științifică.

Maura își aminti de anii ei ca intern la spitalul San Francisco General.

– A fost o femeie cu cancer pancreatic.

– Asta e o boală incurabilă, nu-i așa?

– Da. Diagnosticul de cancer pancreatic înseamnă moarte sigură. N-ar fi trebuit să supraviețuiască. Atunci când am văzut-o prima oară, au zis că este în fază terminală. Era deja confuză și avea icter. Medicii au hotărât să n-o mai hrănească, pentru că era în pragul morții. Îmi amintesc indicațiile de pe fișă, să-i calmăm doar durerile. La sfârșit doar asta mai poți

face, să le alini durerea. Credeam că moartea ei era doar o chestiune de zile.

– Însă te-a surprins.

– S-a trezit într-o dimineață și i-a spus infirmierei că-i este foame. Patru săptămâni mai târziu a plecat acasă.

Stareța dădu din cap.

– Un miracol.

– Nu, maică stareță. Maura îi susținu privirea. Remisie spontană.

– Ăsta-i doar un fel de a spune că nu poți explica prin nimic ce s-a întâmplat.

– Remisiile chiar se întâmplă. Cancerele se pot vindeca de la sine. Sau diagnosticul a fost greșit de la bun început.

– Sau a fost altceva. Ceva ce știința nu poate explica.

– Vreți să spun că a fost un miracol?

– Vreau să iei în considerație și alte posibilități. Foarte mulți oameni care și-au revenit din moarte clinică spun că au văzut o lumină puternică. Sau că i-au văzut pe cei dragi spunându-le că încă nu le venise vremea. Cum explici aceste viziuni comune?

– Halucinațiile unui creier privat de oxigen.

– Sau mărturii ale divinității.

– Mi-ar plăcea foarte tare să am o astfel de dovadă. Ar fi o ușurare să știu că există ceva dincolo de această viață fizică. Dar nu mă pot baza numai pe credință. Asta vreți să spuneți, nu-i așa? Că sarcina lui Camille a fost un fel de miracol? O altă mărturie care atestă divinul.

– Spui că nu crezi în miracole, însă nu poți explica de ce pacienta cu cancer pancreatic a trăit.

– Nu am întotdeauna la îndemână o explicație ușoară.

– Pentru că știința medicală nu înțelege moartea în totalitate. Nu-i așa?

– Dar înțelegem zămislirea. Știm că necesită spermă și un ovul. Asta este biologie simplă, maică stareță. Nu cred în concepția imaculată. Ceea ce cred este că sora Camille a avut un raport sexual. Poate a fost forțată, sau poate a fost cu consimțământul ei. Însă copilul a fost conceput pe cale naturală. Iar identitatea tatălui poate avea o pondere grea în crima comisă aici.

– Și dacă nu se găsește tatăl?

– Vom avea ADN-ul pruncului. Avem nevoie numai de numele tatălui.

– Ai atâta încredere în știința ta, doctore Isles. Ea e răspunsul la toate!

Maura se ridică de pe scaun.

– Măcar în aceste răspunsuri chiar pot să cred.

Părintele Brophy o însoți pe Maura înapoi prin coridor, pașii lor scârțâind pe dușumeaua veche. La un moment dat rupse tăcerea:

– Putem foarte bine să abordăm acest subiect și acum, doamnă doctor Isles.

– Care subiect?

El se opri și o privi.

– Dacă acest copil e al meu.

Înfruntă ochii Maurei fără să clipească; ea fu cea care vru să se ferească, să se pună la adăpost de intensitatea privirii lui.

– Asta vă întrebați, nu-i așa? spuse el.

– Vă imaginați de ce.

– Da. După cum ați spus acum câteva secunde, legile biologice, de la care nu ne putem sustrage, cer spermă și un ovul.

– Sunteți singurul bărbat care are acces permanent în această abație. Țineți liturghia. Ascultați spovedanii.

– Da.

– Cunoașteți secretele lor cele mai ascunse.

– Numai ce aleg să-mi spună.

– Sunteți un simbol al autorității.

– Unii așa îi văd pe preoți.

– O tânără novice cu siguranță așa vă vede.

– Și ce anume mă face automat suspect?

– Nu ați fi primul preot care-și încalcă jurămintele.

Părintele Brophy oftă și pentru prima oară ochii lui nu mai susținură privirea Maurei. Nu din dorința de a o evita, ci scuturând din cap a tristă recunoaștere.

– Nu mai e ușor. Privirile pe care ni le aruncă oamenii, glumele care se fac în urma noastră. Când țin liturghia, mă uit la fețele celor din biserică și știu la ce se gândesc. Se întreabă dacă oare pipăi băieți mici sau râvnesc la fete tinere. Toți își pun întrebări, exact ca dumneata. Iar dumneata crezi ce-i mai rău.

– E copilul dumneavoatră, părinte Brophy?

Ochii albaștri se concentrau iarăși asupra ei. Privirea lui era foarte serioasă.

– Nu, nu este. Nu mi-am încălcat niciodată jurămintele.

– Presupun că înțelegeți că nu putem pur și simplu să vă credem pe cuvânt.

– Nu, pentru că aș putea să mint, nu-i așa?

Cu toate că nu ridicase glasul, Maura simți nota de mânie. Se apropie de ea, iar Maura stătu nemișcată, rezistând impulsului de a se trage înapoi.

– Aș putea să îmbin un păcat cu altul și apoi cu încă unul. Unde vedeți că duce spirala asta, acest lanț de păcate? La minciună. La molestarea unei călugărițe. La crimă?

– Poliția trebuie să ia în calcul toate potențialele motive. Chiar și pe ale dumneavoastră.

– Și vreți ADN-ul meu, presupun.

– V-ar elimina de pe lista posibililor tați.

– Sau m-ar indica drept suspectul de crimă numărul unu.

– S-ar putea și asta, depinde de rezultat.

– Ce credeți *dumneavoastră* că va arăta?

– N-am nici cea mai vagă idee.

– Totuși, trebuie să aveți o bănuială. Stați aici, uitându-vă la mine. Vedeți un criminal?

– Mă încred numai în dovezi.

– Numere și fapte dovedite. Numai în asta credeți.

– Da.

– Și dacă vă spun că sunt întru totul de acord să mă supun testului ADN? Că vă voi da o probă de sânge aici și acum, dacă sunteți pregătită s-o recoltați?

– Nu e nevoie de o probă de sânge. Numai un bețișor cu salivă din gură.

– Un bețișor să fie atunci. Vreau doar să fie clar că fac treaba asta în mod voluntar.

– Am să-i transmit doamnei detectiv Rizzoli. Ea va prevala saliva.

– Asta o să vă schimbe impresia? În legătură cu eventuala mea vină?

– După cum am mai spus, voi ști când voi avea rezultatele.

Deschise ușa și ieși afară.

El o urmă în curte. Nu avea palton pe el; cu toate acestea părea insensibil la frig, concentrându-și atenția exclusiv asupra ei.

– Ați spus că ați fost crescută în spirit catolic, zise el.

– Am urmat un liceu catolic. Sfinții Inocenți, în San Francisco.

– Cu toate astea credeți numai în testele de sânge. Numai în știință.

– În loc de asta, pe ce ar trebui să mă bizui?

– Instincte? Încredere?

– În dumneavoastră? Doar pentru că sunteți preot?

– *Doar* pentru? Scutură din cap și râse trist, dezvelindu-și dinții albi în aerul rece. Presupun că ăsta e răspunsul la întrebarea mea.

– Eu nu fac presupuneri. Nu cred nimic despre alte ființe umane, căci, foarte des, reușesc să te surprindă.

Ajunseră la poarta din față. Preotul i-o deschise, iar Maura ieși din mănăstire. Poarta se închise cu zgomot între ei, separând dintr-odată lumea de aici de a ei.

– Îl mai țineți minte pe bărbatul care a leșinat pe trotuar? întrebă el. Cel pe care l-am resuscitat.

– Da.

– Trăiește. Am fost să-l văd azi-dimineață. S-a trezit și poate vorbi.

– Mă bucur să aud asta.

– Nu credeați că va supraviețui.

– Avea puține șanse.

– Vedeți? Câteodată numerele, statisticile se înșală.

Maura dădu să plece.

– Doamnă doctor Isles! strigă el. Ați crescut în sânul bisericii. Nu a mai rămas nimic din credința dumneavoastră?

Maura îi susținu privirea.

– Credința nu are nevoie de nici o dovadă, spuse. Însă eu, da.

Autopsia unui copil era o sarcină care îngrozea orice medic legist. În timp ce-și punea mănușile și-și pregătea instrumentarul, Maura evită să privească spre micul ghemotoc de pe masă, încercând să se distanțeze, pe cât posibil, de trista realitate a ceea ce urma să înfrunte. Cu excepția zăngănitului instrumentelor, în încăpere era liniște. Nici unul dintre

participanții care stăteau în jurul mesei nu simțea nevoia să vorbească.

Maura păstrase întotdeauna un ton de respect în laboratorul ei. Ca studentă, asistase la autopsiile unor pacienți care muriseră în timp ce se aflau în grija ei și, cu toate că medicii legiști care participau la necropsie se raportau la subiecți ca la niște necunoscuți anonimi, ea îi cunoscuse pe acești pacienți de pe vremea când erau în viață și nu se putea uita la ei, întinși pe masă, fără a le auzi vocile sau fără să-și amintească de licărul din ochii lor. Laboratorul de autopsie nu era locul unde să spui bancuri sau să povestești despre întâlnirea din noaptea precedentă și Maura nu tolera un asemenea comportament. O singură privire încruntată de-a ei putea intimida până și pe cel mai lipsit de respect polițist. Știa că nu erau fără inimă, că umorul îi ajuta să facă față caracterului morbid al muncii lor, dar se aștepta de la ei să-și lase umorul la intrare, altfel aveau de-a face cu tăișul vorbelor ei.

Nu era niciodată nevoie de astfel de vorbe atunci când pe masa de autopsie se afla un copil.

Maura se uită la cei doi detectivi. Barry Frost, ca de obicei, avea o paloare bolnăvicioasă pe față și stătea o idee mai depărtat de masă, ca și cum ar fi fost pregătit să fugă în orice moment. Astăzi, nu mirosul de putreziciune făcea această autopsie dificilă, ci vârsta victimei. Rizzoli stătea lângă el, cu o expresie hotărâtă, cu trupul ei subțire aproape pierdut în halatul chirurgical care era cu câteva numere prea mare. Se ținea dreaptă lângă masă, o postură care anunța: „Sunt pregătită. Pot să fac față oricărei situații". Aceeași atitudine pe care o văzuse Maura la femeile rezidente în chirurgie. Oamenii le puteau numi javre, însă ele nu erau decât niște femei luptătoare care munceau din greu pentru a se afirma

într-o profesie considerată îndeobște bărbătească, așa că afișau o siguranță tipic masculină. De data aceasta însă fața lui Rizzoli nu prea se potrivea cu atitudinea neînfricată. Era albă și încordată, iar cearcănele de sub ochi îi trădau oboseala.

Yoshima făcu lumina să cadă pe prunc și rămase așteptând lângă tava cu instrumente.

Pătura era udă și apa rece a iazului începu să se prelingă când Maura o îndepărtă cu blândețe, dând la iveală un nou strat de material. Piciorul micuț pe care-l zărise mai devreme era acum la vedere, ițindu-se de sub lenjeria udă. Agățată de hainele pruncului ca un giulgiu, se afla o față de pernă, prinsă cu ace de siguranță. Particule roz aderaseră la țesătură.

Maura apucă penseta și le extrase, apoi le puse pe o tăviță.

– Ce-s astea? întrebă Frost.

– Arată a confetti, răspunse Rizzoli.

Maura strecură penseta adânc într-un pliu ud, de unde scoase o crenguță.

– Nu sunt confetti, spuse. Sunt flori uscate.

Se așternu din nou tăcerea în sală. „Un simbol al iubirii, gândi Maura. Al doliului." Își aminti cât de mișcată fusese, cu ani în urmă, când aflase că oamenii din Neandertal își îngropau morții cu flori. Era mărturia durerii și, prin urmare, a umanității lor. „Acest copil, gândi, a fost jelit. Înfășurat în pânză, presărat cu petale de flori uscate și înfășat într-o pătură de lână. N-a fost o debarasare, ci o înmormântare. Un rămas-bun."

Se concentră la piciorul micuțului, care ieșea din giulgiu, mic, ca de păpușă. Pielea tălpii era zbârcită de la apă, dar nu exista vreo urmă serioasă de descompunere, nici venele nu dăduseră aspect de marmură pielii. Temperatura apei din iaz era de aproape zero grade, iar cadavrul ar fi putut rămâne într-un stadiu de conservare aproximativă luni

bune. „Ora decesului, gândi, va fi dificil, dacă nu imposibil de determinat."

Puse penseta deoparte și desfăcu cele patru ace de siguranță care prindeau la un capăt fața de pernă. Scoaseră un clinchet muzical ușor când le puse în tăviță. Ridicând materialul, îl trase ușor în sus și ambele picioare apărură, cu genunchii îndoiți și coapsele depărtate, ca o broască mică.

După mărime, cadavrul era al unui copil născut la termen.

Dezveli organele genitale și apoi un cordon ombilical umflat, legat cu o panglică roșie de satin. Dintr-odată își aminti de călugărițele care stăteau în jurul mesei din sufragerie, mâinile lor noduroase apucând flori uscate și panglici să facă din ele săculeți. „Un copil-săculeț, gândi. Presărat cu flori și legat cu panglică."

– E băiat, spuse Rizzoli și vocea i se stinse brusc.

Maura ridică privirea și văzu că Rizzoli era și mai palidă, că acum se sprijinea de masă, pasămite să-și țină firea.

– Vrei să ieși puțin?

Rizzoli își înghiți saliva.

– Doar am...

– Ce?

– Nimic. Sunt bine.

– Toate astea sunt greu de suportat, știu. Așa e mereu cu copiii. Dacă vrei să stai jos...

– Ți-am zis, sunt bine.

Răul abia de-acum avea să urmeze.

Maura trase fața de pernă peste piept, scoțând cu blândețe mai întâi un braț, apoi pe celălalt, să nu se prindă în țesătura udă. Mâinile erau complet formate, degete micuțe, făcute pentru a se întinde după fața mamei, pentru a-i apuca o șuviță de păr. După față, cele mai recognoscibile ca aparținând unei ființe umane sunt mâinile, și era aproape dureros să le privească.

Maura puse o mână în interiorul feței de pernă pentru a susține căpșorul, în timp ce cu cealaltă trase ultimul strat de țesătură.

Imediat știu că ceva nu era în regulă.

Mâna ei ținea în căușul palmei un craniu care nu părea normal, care nu părea uman. Se opri, simțindu-și dintr-odată gâtul uscat. Cu un fior de groază, îndepărtă țesătura, iar capul pruncului ieși la iveală.

Rizzoli icni de groază și fugi de la masă.

– Dumnezeule, spuse Frost. Ce naiba s-a întâmplat cu el?

Prea șocată ca să vorbească, Maura nu putu decât să se uite cu groază la craniul căscat, cu creierul la vedere. Înfășurat pe față, ca o mască de cauciuc strivită.

O tavă de metal se rostogoli și izbi pardoseala.

Maura ridică privirea exact la timp s-o vadă pe Jane Rizzoli, cu fața lividă, alunecând pe dușumea.

ZECE

– Nu vreau să merg la Urgențe.

Maura șterse și ultima urmă de sânge și se încruntă văzând rana de aproape trei centimetri de pe fruntea lui Rizzoli.

– Nu sunt chirurg plastician. Pot să-ți pun copci, dar nu pot garanta că vei rămâne fără cicatrice.

– Doar fă-o, bine? Nu vreau să stau cu orele prin cine știe ce sală de așteptare a vreunui spital. Oricum, probabil vor trimite un student care face practică acolo.

Maura șterse pielea cu betadină, apoi luă o fiolă de Xilocaină și o seringă.

– Mai întâi îți voi face o anestezie locală. Va ustura un pic, dar pe urmă n-ar trebui să mai simți nimic.

Rizzoli stătu perfect nemișcată pe canapea, cu ochii în tavan. Cu toate că nu tresări când acul îi străpunse pielea, își făcu mâna pumn și o ținu strânsă cât dură injecția cu anestezic local. Nu scoase nici un cuvânt, nici un scâncet. Fusese deja umilită de leșinul din laborator. Umilită și mai târziu când fusese prea ametită ca să poată umbla singură, iar Frost o purtase în brațe ca pe o mireasă până în biroul Maurei. Acum stătea lungită cu maxilarele încleștate, extrem de hotărâtă să nu mai arate nici o fărâmă de slăbiciune.

În timp ce Maura înțepa marginile lacerației cu acul de sutură curbat, Rizzoli întrebă, cu o voce perfect calmă:

– Ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat cu copilul ăla?

– Nu s-a întâmplat nimic.

– Nu-i tocmai normal. Isuse, are jumătate de cap lipsă.

– Așa s-a născut, răspunse Maura, tăind ața de sutură și făcând un nod. Coaserea pielii semăna cu punerea de copci pe o țesătură vie și ea nu era decât un simplu croitor care punea margine lângă margine, însăilându-le. Copilul este anencefalic.

– Ce înseamnă asta?

– Creierul lui nu s-a dezvoltat.

– Era mai mult decât un creier lipsă. Arăta de parcă tot creștetul îi fusese retezat cu un topor.

Rizzoli își înghiți saliva.

– Și fața...

– Totul face parte din aceeași malformație. Creierul se dezvoltă dintr-o cămașă de celule numită tub neural. Dacă vârful tubului nu se închide așa cum trebuie, copilul se va naște cu o parte importantă a creierului, cu craniul, chiar și cu scalpul lipsă. Asta înseamnă *anencefalic*. Fără cap.

– Ai mai văzut vreun astfel de caz înainte?

– Numai într-un muzeu al medicinei. Dar nu este așa de rar. Se întâmplă cam o dată la o mie de nașteri.

– De ce?

– Nimeni nu știe.

– Deci i se poate... i se poate întâmpla oricărui copil?

– Da.

Maura legă ultima copcă și tăie ața.

– Acest copil s-a născut cu malformații grave. Dacă nu s-a născut mort, atunci cu siguranță a murit la puțin timp după.

– Deci Camille nu l-a înecat.

– Am să văd dacă are diatomee[1] în rinichi. Asta ne va spune dacă bebelușul a murit prin înecare. Dar nu cred că ăsta-i un caz de infanticid. Cred că pruncul a murit de moarte naturală.

– Slavă Domnului, șopti Rizzoli. Dacă acel lucru ar fi trăit...

– Nu ar fi trăit.

Maura termină de bandajat rana și-și scoase mănușile.

– Am terminat, inspectore. Copcile trebuie scoase peste cinci zile. Poți să treci pe aici și ți le extrag eu. Însă tot cred că ar trebui să te vadă un doctor.

– Tu *ești* un doctor.

– Eu lucrez cu oameni morți. Ai uitat?

– M-ai cusut foarte bine.

– Nu vorbesc despre câteva copci. Mă îngrijorează restul.

– Ce vrei să spui?

Maura se aplecă, țintuind-o pe Rizzoli cu privirea.

– Ai leșinat, ai uitat?

– N-am mâncat de prânz. Și chestia asta cu copilul – a venit ca un șoc.

– Pe toți ne-a șocat. Însă numai tu ți-ai pierdut cunoștința.

– Asta pentru că n-am mai văzut niciodată așa ceva.

– Jane, ai văzut tot felul de lucruri oribile în sala aia de autopsie. Le-am văzut împreună, le-am simțit mirosul. Întotdeauna ai avut un stomac tare. Polițiștii tineri, trebuie să am grijă de ei, pentru că se prăbușesc ca niște pietroaie. Dar tu ai reușit întotdeauna să reziști. Până acum.

– Poate nu sunt într-atât de puternică precum credeai.

---

[1] Clasă de alge microscopice monocelulare brune-gălbui, cu corpul închis între două valve silicioase, având un rol deosebit în formarea depozitelor de diatomit. (n.tr.)

– Nu, cred că ceva nu-i în regulă. N-am dreptate?

– Ca de exemplu, ce?

– Acum câteva zile erai total ameţită.

Rizzoli ridică din umeri.

– Trebuie să încep să mănânc de dimineaţă.

– Şi de ce nu mănânci? Ţi-e greaţă? Şi am observat că mergi la baie din zece în zece minute. Numai azi ai fost de două ori, până am terminat eu de pregătit laboratorul.

– Ce naiba-i asta, pân' la urmă? Un interogatoriu?

– Trebuie să te vadă un doctor. Îţi trebuie un examen fizic complet şi o probă de sânge pentru anemie, cel puţin.

– Am nevoie doar de ceva aer proaspăt.

Rizzoli se ridică în capul oaselor, apoi îşi luă repede capul între mâini.

– Doamne, ce durere de cap cumplită.

– Te-ai lovit destul de tare cu capul de podea.

– Nu-i prima oară.

– Ceea ce mă îngrijorează mai mult e faptul că ai leşinat. De ce eşti atât de obosită?

Rizzoli înălţă capul şi se uită la ea. În acel moment, Maura ştiu răspunsul. Deja îl bănuise, iar acum îl vedea confirmat în ochii celeilalte femei.

– Sunt *atât de* răvăşită, şopti Rizzoli.

Lacrimile o uimiră pe Maura. Nu o văzuse niciodată pe Rizzoli plângând, o crezuse prea puternică, prea încăpăţânată să-şi lase garda jos vreodată; cu toate acestea lacrimile îi şiroiau acum pe obraji, iar Maura era atât de confuză, încât nu putea să facă altceva decât s-o privească în tăcere.

Bătaia în uşă le luă pe amândouă pe nepregătite.

Frost îşi vârî capul în birou.

– Cum stă treaba pe aici...

Vocea i se gâtui când zări faţa jilavă a partenerei lui.

– Hei. Hei, ești în regulă?

Rizzoli își șterse lacrimile furioasă.

– N-am nimic.

– Ce se întâmplă?

– Am spus că n-am *nimic!*

– Detectiv Frost, spuse Maura, avem nevoie de puțină intimitate. Ne poți lăsa un pic singure, te rog?

Frost se înroși.

– Îmi pare rău, șopti și se retrase, închizând ușor ușa în urma lui.

– N-ar fi trebuit să ridic tonul la el, spuse Rizzoli. Dar câteodată poate fi atât de al naibii de greu de cap.

– E doar îngrijorat pentru tine.

– Mda, știu. Știu. Cel puțin el face parte din categoria băieților buni.

Vocea i se sparse. Luptă să nu izbucnească în plâns, își încleștă pumnii, totuși lacrimile începură să curgă, lăsând apoi loc sughițurilor. Sughițuri gâtuite, stânjenitoare, pe care nu și le putea reprima. Pe Maura o tulbura să asiste la dezintegrarea unei femei a cărei tărie de caracter o impresionase întotdeauna. Dacă Jane Rizzoli se prăbușea, atunci nimic nu mai era sigur.

Pe neașteptate, Rizzoli își lovi genunchii cu pumnii și respiră adânc de câteva ori. Când în sfârșit își înălță capul, lacrimile erau tot acolo, dar mândria îi transformase fața într-o mască rigidă.

– E din cauza afurisiților de hormoni. Își fac de cap în creierul meu.

– De când știi?

– Habar n-am. De ceva timp, presupun. Și azi-dimineață mi-am făcut în sfârșit un test de sarcină acasă. Însă de fapt știu de ceva săptămâni. Simțeam transformarea. Și nici nu mi-a venit ciclul.

– Cu cât ți-a întârziat?

Rizzoli ridică din umeri.

– Cel puțin o lună.

Maura se lăsă înapoi în scaun. Acum că Rizzoli reușise să-și controleze emoțiile, Maura își putea îndeplini rolul de clinician. Doctorul cu capul pe umeri, pregătit cu sfaturi medicale.

– Ai o grămadă de timp să te decizi.

Rizzoli oftă și-și șterse fața cu mâna.

– Nu-i nimic de decis.

– Ce ai de gând să faci?

– Nu-l pot păstra. Știi că nu pot.

– De ce?

Rizzoli se uită la ea ca la o smintită.

– Ce să fac cu un copil?

– Ce face toată lumea.

– Mă vezi în postura de mamă? Rizzoli râse. Aș fi de tot râsul. Copilul n-ar supraviețui o lună în grija mea.

– Copiii sunt uimitor de rezistenți.

– Da, mă rog, nu mă pricep.

– Ai știut cum să te porți cu fetița aceea, Noni.

– Și vrei să te cred?

– Așa a fost, Jane. Și ea ți-a răspuns. Pe mine m-a ignorat și în prezența mamei ei se codea. Dar voi două v-ați împrietenit pe loc.

– Asta nu înseamnă că sunt făcută să fiu mamă. Sugarii mă înspăimântă. Nu știu ce să fac cu ei, numai să-i pasez unei alte persoane, repede.

Respiră o dată scurt, vrând parcă să sublinieze că așa stăteau lucrurile. Subiect încheiat.

– Nu pot s-o fac. Pur și simplu nu pot.

Se ridică de pe scaun și se îndreptă spre ușă.

– I-ai spus agentului Dean?

Rizzoli se opri cu mâna pe clanță.

– Jane?

– Nu, nu i-am spus.

– De ce?

– E destul de greu să înjgheb o conversație când noi ne vedem din an în paște.

– Washingtonul nu e la celălalt capăt al pământului. Are chiar același fus orar. Ai putea încerca prin telefon. Sunt sigură că ar vrea să știe.

– Poate nu vrea. Poate e una dintre acele complicații de care ar prefera să nu audă.

Maura oftă.

– În regulă, admit, nu-l cunosc așa de bine. Dar în timpul scurt în care am lucrat toți trei mi s-a părut a fi un bărbat care-și ia responsabilitățile în serios.

– Responsabilități?

În sfârșit, Rizzoli se întoarse și se uită la ea.

– Aha, deci așa. Asta sunt eu. Asta este acest copil. Iar el e suficient de instruit ca să-și facă datoria.

– N-am vrut să sune așa.

– Dar ai perfectă dreptate. Gabriel *și-ar* face datoria. Ei bine, la dracu' cu asta. Nu vreau să fiu problema vreunui bărbat, responsabilitea lui. Pe lângă asta, nu e decizia lui. E a mea. Eu sunt cea care ar fi nevoită să-l crească.

– Nici măcar nu i-ai dat o șansă.

– O șansă să ce? Să se așeze în genunchi și să mă ceară de nevastă?

Rizzoli râse.

– Ce-i așa de deplasat în asta? V-am văzut împreună. Am văzut cum te privește. E mai mult decât o aventură de o noapte.

– Mda. A fost o aventură de două săptămâni.

– Asta a fost pentru tine?

– Ce altceva am putea scoate din asta? El e în Washington, iar eu aici. Scutură din cap. Dumnezeule, nu-mi vine să cred că mi s-a întâmplat mie. Se presupune că asta se întâmplă numai tipelor proaste. Se opri. Râse. Chiar așa. Asta înseamnă că și eu sunt...

– În nici un caz, proastă.

– Fără noroc. Și al naibii de fertilă.

– Când ai vorbit ultima dată cu el?

– Săptămâna trecută. M-a sunat.

– Nu te-ai gândit să-i spui?

– Nu eram sigură atunci.

– Dar acum ești.

– Și tot n-am de gând să-i spun. Trebuie să aleg ce-i bine pentru mine și să nu mă gândesc la nimeni altcineva.

– De ce ți-e frică?

– Că o să mă convingă să-mi nenorocesc viața. Că o să-mi spună să-l păstrez.

– De asta te temi? Sau că n-o să-l vrea? Că o să te respingă înainte să ai tu șansa să-l respingi pe el?

Rizzoli se uită la Maura.

– Știi ceva, doctore?

– Ce?

– Uneori habar n-ai despre ce dracu' vorbești.

„Și uneori, gândi Maura urmărind-o cu privirea pe Rizzoli, care tocmai ieșea din birou, nimeresc exact unde doare mai tare."

Rizzoli și Frost stăteau în mașină, cu aparatul de aer condiționat suflând aer rece, în timp ce afară fulgii de zăpadă dansau prin fața parbrizului. Cerul mohorât rezona

cu starea ei. Stătea tremurând în bezna claustrantă din mașină și fiecare fulg de zăpadă care cădea pe geam era un nou ciob opac care-i bloca vederea, făcând-o prizonieră, îngropând-o.

Frost rupse tăcerea.

– Te simți mai bine?

– Mă doare capul. Atâta tot.

– Ești sigură că nu vrei să te duc eu până la Urgențe?

– Trebuie doar să iau niște Tylenol.

– Bun. În regulă. Porni motorul, apoi se răzgândi și-l opri. Se uită la ea. Rizzoli?

– Ce e?

– Dacă vreodată vei vrea să vorbești despre orice, absolut orice, nu mă deranjează să ascult.

Nu răspunse, întorcându-și privirea spre parbriz. Spre fulgii de zăpadă care formau un filigran alb pe sticlă.

– E ceva timp de când suntem parteneri, doi ani deja, și mi se pare că-mi ascunzi o grămadă din ce ți se întâmplă, spuse el. Câtă vreme eu îți împuiez urechile cu istorii despre mine și Alice. Orice dispută pe care o avem – ți-o povestesc și ție, că ai chef sau nu să asculți. Nu-mi spui niciodată să tac din gură, așa că am senzația că nu te deranjează. Dar știi, tocmai mi-am dat seama de ceva. Ești un foarte bun ascultător, dar când e vorba despre tine, abia dacă deschizi gura.

– Nu prea e nimic de spus.

Frost se gândi la acest lucru un moment. Apoi spuse, aproape stânjenit:

– Nu te-am mai văzut niciodată plângând.

Rizzoli ridică din umeri.

– Bine. Acum m-ai văzut.

– Ascultă, știu că nu întotdeauna ne-am înțeles bine...

– Așa crezi?

Frost se înroși, așa cum făcea de fiecare dată când era stingherit. Avea o față ca de semafor, care se făcea roșie la primul semn de stânjeneală.

– Ce voiam să spun e că nu suntem *la toartă*.

– Ce, vrei să fim prieteni la toartă acum?

– Nu m-ar deranja.

– În regulă, suntem la toartă, răspunse ea brusc. Hai să mergem.

– Rizzoli?

– Ce-i?

– Sunt aici, da? Asta-i tot ce vreau să știi.

Ea clipi și se întoarse către geamul de pe partea ei de mașină, ca el să nu vadă efectul pe care spusele lui îl aveau asupra ei. Pentru a doua oară în aceeași oră, își simți ochii plini de lacrimi. Hormoni afurisiți! Nu înțelegea de ce cuvintele lui Frost o făceau să plângă. Poate doar pentru că el îi arăta atât de multă bunătate. La drept vorbind, el fusese întotdeauna bun cu ea, însă acum ea era extrem de sensibilă la acest lucru și o mică parte din ea își dorea ca Frost să fie la fel de receptiv ca un buștean și astfel să nu-și dea seama de cât de răvășită era. Cuvintele lui o făcură să se simtă vulnerabilă și expusă, și nu așa dorea să fie percepută. Nu asta era calea prin care câștigi respectul unui partener.

Respiră adânc și-și înălță capul. Momentul trecuse, la fel și lacrimile. Acum, că reușise să recupereze ceva din vechea atitudine, îl putea privi în ochi.

– Uite care-i treaba, am nevoie de pastilele alea de Tylenol, spuse. O să rămânem aici toată ziua?

Frost scutură din cap și porni motorul. Ștergătoarele de parbriz măturau zăpada de pe geam, dezvăluind o bucată de cer și străzi albe. Pe timpul unei veri arzătoare abia ar fi așteptat iarna, puritatea zăpezii. Acum, uitându-se la acest

peisaj urban mohorât, se gândi că nu va mai blestema niciodată arșița lunii august.

Într-o noapte aglomerată de vineri, nu puteai arunca o piatră în barul J.P. Doyle fără să lovești un polițist. Aflat în apropiere de secția de poliție Jamaica Plain și la doar zece minute de sediul principal al poliției din Schroeder Plaza, Doyle's era barul unde polițiștii ieșiți din tură se strângeau de obicei să bea bere și să stea la taclale. Așa că în momentul în care Rizzoli intră în local să ia cina, se aștepta să dea peste o grămadă de fețe cunoscute. Dar nu se aștepta să-l vadă pe Vince Korsak, care stătea la bar și dădea pe gât o bere englezească. Korsak era un detectiv pensionar care lucrase la secția din Newton și nu obișnuia să frecventeze Doyle's.

O văzu intrând și-i făcu semn cu mâna.

– Bună, Rizzoli! E mult de când nu te-am văzut. Arătă spre bandajul de pe fruntea ei. Ce ți s-a întâmplat?

– A, nimic. Am alunecat puțin la morgă și am avut nevoie de câteva copci. Ce-i cu tine pe aici?

– Mă mut în cartier.

– Ce?

– Tocmai am semnat un contract de închiriere pentru o casă nu departe de aici.

– Și cu casa ta din Newton?

– E o poveste lungă. Hei, ce zici de cină? Îți voi povesti ce și cum. Își luă berea. Hai să mergem într-un separeu în cealaltă sală. Ticăloșii ăștia de fumători îmi poluează plămânii.

– Nu-mi amintesc ca asta să te fi deranjat înainte.

– Ei, pe atunci eram *și eu* un ticălos de fumător.

„E nevoie de o tromboză coronariană să transformi un fumător înrăit într-un maniac al sănătății", gândi Rizzoli în timp ce urma făgașul deschis de constituția anatomică

impunătoare a lui Korsak. Cu toate că pierduse din greutate în urma atacului de cord, era încă suficient de masiv să dubleze un apărător, ceea ce tocmai își imagină Rizzoli vâzându-l croindu-și drum prin îmbulzeala începutului de weekend.

Trecură printr-o ușă în sala rezervată nefumătorilor, unde aerul era mai curat. El alese un separeu aflat sub steagul Irlandei. Pe perete erau înrămate tăieturi îngălbenite din *Boston Globe,* articole despre primari de altădată, despre politicieni morți în urmă cu mult timp. Familia Kennedy și Tip O'Neill, precum și alți mândri irlandezi, dintre care mulți făcuseră parte din elita Bostonului.

Korsak se strecură pe bancheta de lemn, înghesuindu-și talia generoasă în spatele mesei. Masiv cum era, tot arăta mai subțire decât fusese în august, când lucraseră împreună la o anchetă de homicid multiplu. Nu îl putea privi fără să-și amintească vara lor împreună. Bâzâitul mușteloor prin copaci, ororile pe care pădurea le scosese la iveală, zăcând printre frunze. Și acum se mai gândea la luna aceea, când doi ucigași se uniseră să-și pună în scenă teribilele lor fantasme cu cupluri înstărite. Korsak era unul dintre puținii oameni care cunoștea impactul pe care acest caz îl avusese asupra ei. Împreună luptaseră împotriva unor monștri și supraviețuiseră, și exista o legătură între ei, călită în momentele cruciale ale anchetei.

Cu toate acestea, existau atât de multe lucruri la Korsak care-i provocau repulsie.

Îl privi luând o înghițitură de bere și trecându-și zgomotos limba peste mustața de spumă. Încă o dată era șocată de înfățișarea lui de maimuță. Arcadele masive, nasul gros, părul negru, țepos, care-i acoperea brațele. Și felul în care mergea, bălăbănindu-și brațele grele, cu umerii aduși în față ca o primată. Știa că nu se înțelegea cu soția și că, după pensionare,

avea prea mult timp liber la dispoziție. Privindu-l acum, se simți într-o oarecare măsură vinovată, pentru că el îi lăsase un număr de mesaje pe robotul telefonului în care o invita la masă, dar ea fusese prea ocupată să le dea curs.

Sosi o chelneriță, care o recunoscu pe Rizzoli și o întrebă:

– Doriți ca de obicei un Sam Adams?

Rizzoli se uită la paharul de bere al lui Korsak. Vărsase câțiva stropi pe el și acum avea cămașa plină de pete ude.

– A, nu, răspunse. Doar o Cola.

– Doriți să și comandați?

Rizzoli deschise meniul. În seara asta n-avea chef de bere, însă murea de foame.

– Am să iau salata bucătarului, cu sos Thousand Island. Cartofi prăjiți cu pește. Și o farfurie cu rondele de ceapă. Mi le puteți aduce pe toate odată? Ah, și aș vrea și niște unt pentru chifle!

Korsak râse.

– Să nu te oprești, Rizzoli.

– Mi-e foame.

– Știi ce se întâmplă cu arterele tale dacă mănânci chestiile alea prăjite?

– Bine. N-am să-ți dau să guști din rondelele mele de ceapă.

Chelnerița se uită la Korsak.

– Și dumneavoastră, domnule?

– Somon la grătar, fără unt. Și o salată cu sos vinegrette.

În timp ce chelnerița se îndepărta, Rizzoli îi aruncă lui Korsak o privire neîncrezătoare.

– De când mănânci pește la grătar? îl întrebă.

– De când tipul ăla din ceruri m-a trăsnit cu avertismentul ăsta.

– Chiar așa mănânci? Nu e doar la mișto, nu?

– Am slăbit deja cinci kilograme. Și nici n-am mai fumat, deci, știi, kilograme *adevărate* date jos. Nu doar apa din organism. Se lăsă pe spate, arătând un pic prea satifăcut de el însuși. Acum folosesc până și un aparat pe care alerg.

– Glumești.

– M-am înscris într-un club de sănătate. Fac tot felul de chestii. Știi, îmi verific pulsul, îmi monitorizez bătăile inimii. Mă simt cu zece ani mai tânăr.

„Chiar arăți cu zece ani mai tânăr" erau probabil vorbele pe care le aștepta de la ea, dar Rizzoli nu le rosti, pentru că ar fi însemnat să mintă.

– Cinci kilograme. Bravo ție, spuse.

– Trebuie doar să mă mențin.

– Atunci de ce bei bere?

– Alcoolul e în regulă, n-ai auzit? Ultima chestie în *New England Journal of Medicine*. Un pahar de vin roșu e bun pentru inimă.

Dădu din cap spre paharul de Cola pe care chelnerița îl puse în fața lui Rizzoli.

– Ce-i cu asta? Tu comandai mereu Adams Ale.

Rizzoli ridică din umeri.

– Nu și în seara asta.

– Te simți bine?

„Nu, deloc. Sunt gravidă și nu pot să beau nici măcar o bere fără să nu-mi vină să vărs."

– Am fost ocupată, fu tot ce-i ieși din gură.

– Da, am auzit. Ce s-a întâmplat cu călugărițele?

– Nu știm încă.

– Am auzit că una dintre călugărițe era mămică.

– De unde ai auzit asta?

– De pe-aici, știi.

– Ce altceva ai mai auzit?

– Că ai scos un prunc dintr-un iaz.

Nu puteai împiedica veștile să circule. Polițiștii vorbesc unii cu alții. Le spun soțiilor. Se gândi la toți cei care fuseseră la iaz, băieții de la morgă, tehnicienii criminaliști. O gură slobodă și de îndată până și un polițist pensionat din Newton e la curent cu detaliile. Era îngrozită de ceea ce ar putea scrie ziarele de dimineață. Crima îi fascinase și așa pe oameni; acum era și sex interzis, sarea și piperul care va ține acest caz pe prima pagină a ziarelor.

Chelnerița le aduse mâncarea. Comanda lui Rizzoli acaparase aproape toată masa, cu farfuriile răspândite ca pentru un festin în familie. Atacând mâncarea, mușcă dintr-un cartof prăjit atât de fierbinte, că-i arse gura și trebui să ia înghițituri zdravene de Cola să-și calmeze arsura.

Korsak, cu toate comentariile lui despre neajunsurile prăjelilor, privi cu jind la rondelele de ceapă din farfuria lui Rizzoli. Apoi se uită la peștele lui fript, oftă și-și luă furculița.

– Vrei să guști din rondelele astea? întrebă ea.

– Nu, e în regulă. Îți spun eu, îmi schimb total viața. Tromboza aia e probabil cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

– Vorbești serios?

– Sigur. Pierd în greutate. Am renunțat la fumat. Hei, cred că-mi crește la loc și un pic de păr.

Își lăsă capul în jos și-i arătă creștetul chel.

„Dacă vreun fir de păr creștea la loc, gândi ea, asta se-ntâmplă numai în capul lui și nicidecum pe cap."

– Mda, sunt multe schimbări, spuse el.

Era tăcut și concentrat la somon, dar nu părea să-i placă. Rizzoli aproape că împinse farfuria de rondele de ceapă spre el din milă.

Însă când își ridică din nou capul, se uită la ea și nu la mâncare.

– Sunt schimbări și acasă.

Ceva din tonul cu care o spusese o făcu să nu se simtă în largul ei. Felul în care o privise, de parcă era gata să verse tot. Perspectiva detaliilor murdare o înfricoșa, dar simțea cât de mult își dorește el să vorbească.

– Ce se întâmplă acasă? întrebă ea, anticipând deja ce avea să urmeze.

– Eu și Diana... știi despre ce-i vorba. Ai văzut-o.

O văzuse prima oară pe Diana la spital, când Korsak era în convalescență după atacul de cord. La primul contact, observase felul ei reprobativ de a vorbi și ochii fără expresie. Femeia era un cabinet medical ambulant, interesată de Valium, codeină – orice putea smulge de la doctorii ei. Problema dura de ani buni, Korsak îi vorbise despre ea, cu toate astea rămăsese lângă nevasta lui pentru că asta se presupune că trebuie să facă un soț.

– Cum se mai simte Diana? îl întrebă.

– La fel. La fel de intoxicată cu medicamente.

– Spuneai că lucrurile s-au schimbat.

– Așa este. Am părăsit-o.

Știa că îi așteaptă reacția. Se uită în altă parte, neștiind dacă ar trebui să se arate fericită sau îngrijorată pentru el. Neștiind ce anume voia să audă de la ea.

– Doamne, Korsak, spuse într-un sfârșit. Ești sigur că asta vrei?

– În toată afurisita asta de viață n-am fost mai sigur de ceva. Săptămâna viitoare mă mut. Mi-am găsit un apartament de burlac, aici în Jamaica Plain. O să-l aranjez exact după gustul meu. Știi, televizor cu ecran plat, boxe enorme care să-ți mute urechile din loc.

„Are cincizeci și patru de ani, a avut un infarct și dintr-odată o ia razna, gândi Maura. Se poartă ca un adolescent care abia așteaptă să se mute în primul lui apartament."

– Nici nu va observa că am plecat. Atâta timp cât îi voi plăti facturile de la farmacie, va fi fericită. Doamne, nu știu de ce mi-a luat atât de mult până să fac asta. Mi-am irosit jumătate din viață, dar îți spun, până aici a fost. De acum încolo, profit de fiecare secundă.

– Dar fiică-ta? Ea ce spune?

Pufni.

– O doare-n cur. Nu face altceva decât să ceară bani. „Tati, am nevoie de o mașină nouă, vreau să plec la Cancun." Crezi că eu am fost vreodată la Cancun?

Rizzoli se lăsase în scaun, privindu-l printre rondelele de ceapă răcite.

– Știi ce faci?

– Da. Preiau controlul asupra propriei vieți. Tăcu un moment, apoi zise, cu o umbră de resentiment: Am crezut că te vei bucura pentru mine.

– Mă bucur. Cred.

– Atunci ce-i cu privirea asta?

– Ce privire?

– De parcă mi-au crescut coarne.

– Trebuie doar să mă obișnuiesc cu noul Korsak. Mi se pare că nu mai știu cine ești.

– Ăsta e un lucru rău?

– Nu. Cel puțin nu-mi mai sufli fum în față.

Amândoi râseră. Noul Korsak, spre deosebire de cel vechi, nu-i va mai găuri tapițeria mașinii cu țigările lui.

Korsak înfipse furculița într-o frunză de lăptucă și o mâncă în tăcere, încruntându-se, ca și cum mestecatul ei

presupunea o concentrare totală. Sau rumegatul a ceea ce avea să spună mai departe.

– Cu tine și Dean cum stă treaba? Mai sunteți împreună?

Întrebarea, pusă pe un ton firesc, o prinse cu garda jos. Era ultimul subiect pe care voia să-l abordeze, ultimul lucru despre care se așteptase să fie întrebată. Nu făcea nici un secret din faptul că nu-l plăcea pe Gabriel Dean. Nici ei nu-i plăcuse, când Dean venise prima dată să se alăture anchetei din august, fluturând insigna FBI și preluând controlul.

Câteva săptămâni mai târziu, totul se schimbase între ea și Dean.

Privi în jos la cina pe jumătate mâncată și simți brusc că nu-i mai era foame. Îl simțea pe Korsak privind-o. Cu cât va ezita mai mult, cu atât răspunsul va fi mai puțin credibil.

– Totul e bine, răspunse. Mai vrei o bere? Mie nu mi-ar strica încă o Cola.

– A venit să te vadă în ultimul timp?

– Unde-o fi chelnerița aia?

– Cât a trecut? Câteva săptămâni? O lună?

– Nu știu...

Îi făcu semn chelneriței, care însă n-o văzu și intră înapoi în bucătărie.

– Ce, n-ai ținut evidența?

– Știi, am și alte lucruri de făcut, izbucni.

Ceea ce o trădă fu tonul vocii. Korsak se lăsase în scaun, uitându-se la ea cu ochi de polițist. Un ochi care vedea prea multe. Într-un final, spuse:

– Un tip arătos ca el, probabil se crede buricul pământului, înconjurat cum e de femei.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Nu sunt atât de prost precum par. Văd că ceva nu e în regulă. Se simte în vocea ta. Și mă deranjează, pentru că meriți mai mult. Mult mai mult.

– Chiar nu vreau să vorbesc despre asta.

– Niciodată nu am avut încredere în el. Ți-am și spus-o atunci, în august. Am senzația că nici tu nu aveai încredere în el la vremea aceea.

Din nou îi făcu semn chelneriței. Din nou nu primi nici un răspuns.

– E ceva putred cu gagiii ăștia șmecheri. Cu toți pe care i-am cunoscut. Foarte curtenitori, dar niciodată nu-s cu adevărat sinceri cu tine. Joacă jocuri ale minții. Cred că-s mai buni decât polițiștii. Tot rahatul ăla cu agentul federal isteț.

– Gabriel nu este așa.

– Nu?

– Nu, nu este.

– Spui asta doar pentru că ți s-au aprins călcâiele după el.

– De ce discutăm despre asta?

– Pentru că mă îngrijorezi. E ca și cum te scufunzi și nici măcar nu întinzi mâna după ajutor. Nu cred că ai pe nimeni cu care să vorbești despre asta.

– Vorbesc cu tine.

– Da, dar nu-mi *spui* nimic.

– Ce vrei să-ți spun?

– N-a mai venit să te vadă în ultimul timp. N-am dreptate?

Nu-i răspunse, nici măcar nu se uită la el. În schimb se concentră la tabloul de pe peretele din spatele lui.

– Am fost amândoi ocupați.

Korsak oftă și scutură din cap, un gest plin de milă.

– Măcar dacă aș fi îndrăgostită, dar nu sunt. În cele din urmă, adunându-și mândria, îi înfruntă privirea. Crezi că am să clachez numai pentru că un tip m-a lăsat baltă?

– Ei bine, n-am de unde să știu.

Izbucni în râs, dar râsul ei sună forțat, chiar și pentru ea.

– E doar sex, Korsak. Bați fierul cât e cald, apoi mergi mai departe. Așa fac mereu bărbații.

– Încerci să-mi spui că nu ești cu nimic mai brează decât un bărbat?

– Nu mă lua cu rahaturile astea, te rog.

– Hai, ce naiba. Vrei să-mi spui că nu suferi deloc? El te părăsește, iar tu n-ai nimic?

Îi aruncă o privire tăioasă.

– Voi fi în regulă.

– Ei, asta-i bine. Pentru că nu merită, Rizzoli. Nu merită să-l plângi un minut. Și am să i-o spun în față, cu prima ocazie.

– De ce faci asta?

– Ce fac?

– Te amesteci. Îmi spui ce să fac. N-am nevoie de asta. Am și așa destule probleme.

– Știu.

– Și tu nu faci decât să agravezi lucrurile.

O privi cu atenție câteva secunde. Apoi își coborî privirea.

– Îmi pare rău, spuse încetișor. Însă, știi, încerc doar să-ți fiu aproape.

Dintre toate lucrurile pe care le-ar fi putut spune, nici unul nu ar fi afectat-o atât de tare. Se trezi cu ochii împăienjeniți de lacrimi, uitându-se la chelia de pe capul lui aplecat. Existau momente în care îi provoca repulsie, momente în care o înfuria.

Și mai erau momente când mai descoperea, uluită, bărbatul din el, un bărbat bun cu o inimă generoasă, și se simțea rușinată de lipsa de răbdare cu care îl tratase.

Tăceau amândoi când își puseră hainele și ieșiră din barul Doyle's, părăsind norul de fum de țigară pentru noaptea care

strălucea de zăpadă proaspătă. În susul străzii, o mașină de poliție ieși din secția Jamaica Plain, cu farurile albastre ascunse sub o perdea din mărgele de fulgi de zăpadă. Însoțiră mașina cu privirea și Rizzoli se întrebă oare ce urgență o aștepta. Întotdeauna exista undeva o urgență. Cupluri strigând, certându-se zgomotos. Copii pierduți. Șoferi buimaci lângă mașinile lor sfărâmate. Atât de multe destine diferite intersectându-se într-un milion de feluri. Cei mai mulți oameni stăteau la adăpostul micilor lor colțuri de univers. Un polițist le vedea pe toate.

– Deci ce planuri ai pentru Crăciun? întrebă el.

– Mă duc acasă la părinți. Fratele meu Frankie e și el aici.

– Cel care este în marină, nu?

– Da. De fiecare dată când apare, toată familia trebuie să facă sluj și să-l venereze.

– Aoleu. Un strop de rivalitate frățească?

– Nu, competiția asta am pierdut-o demult. Frankie e campionul nostru. Dar tu ce faci de Crăciun?

Ridică din umeri.

– Nu știu.

Era o rugăminte nerostită în acest răspuns. „Salvează-mă de un Crăciun în singurătate. Salvează-mă de propria viață de rahat." Însă ea nu-l putea salva. Nu se putea salva nici măcar pe ea.

– Am câteva posibilități, adăugă el repede, prea mândru să lase tăcerea să se prelungească. Poate am să mă duc în Florida la sora mea.

– Sună bine.

Rizzoli oftă, scoțând aburi în aerul înghețat.

– Bine, eu trebuie să ajung acasă să trag un pui de somn.

– Dacă mai vrei să ne vedem și altădată, ai numărul meu de telefon, nu?

– Da, îl am. Un Crăciun excelent.

Se îndreptă spre mașină.

– Ăă, Rizzoli?

– Da?

– Știu că încă ții la Dean. Îmi pare rău că am spus toate lucrurile acelea despre el. Asta doar pentru că știu că meriți mai mult de atât.

Rizzoli râse.

– De parcă bărbații ar sta la coadă la ușa mea.

– Păi, răspunse el, fixând strada, evitând dintr-odată s-o privească, ar fi unul.

Rizzoli nu zise nimic, gândindu-se: „Te rog, nu-mi face asta. Te rog, nu mă face să te rănesc".

Până să îngaime totuși ceva, el se întoarse brusc și se îndreptă spre mașină. În timp ce deschidea portiera și se suia înăuntru îi trimise o fluturare de mână care mima nepăsarea. Ea rămase pe loc privindu-l cum demarează, cu cauciucurile lăsând în urmă un nor de zăpadă scânteietoare.

UNSPREZECE

Trecuse de ora șapte când Maura sosi în sfârșit acasă. Ajungând în fața garajului, văzu lumini strălucind în casă. Nu strălucirea chioară a câtorva becuri aprinse de alarma automată, ci incandescența veselă a mai multor veioze anunțând-o că cineva o aștepta. Iar prin perdelele din camera de zi zări o piramidă de beculețe multicolore.

Un brad de Crăciun.

Ăsta era ultimul lucru pe care se aștepta să-l vadă și rămase puțin locului uitându-se la culorile care clipeau și-i aduceau aminte de Crăciunurile în care împodobise bradul pentru Victor, când scosese din cutii globuri fragile și le atârnase pe ramurile care-i parfumau degetele cu miros înțepător de pin. Își aminti de Crăciunurile de dinainte, de pe vremea când era copil, iar tatăl ei o sălta pe umeri să pună steaua de argint în vârful bradului. Ai ei nu renunțaseră niciodată la această tradiție veselă și, cu toate astea, cât de repede o lăsase ea să dispară din viața ei. Prea se făcea mizerie, prea multă muncă. Să târăști bradul înăuntru, apoi afară, și atunci să descoperi că nu e decât o uscăciune maronie inutilă, care așteaptă la colțul străzii să fie ridicată de mașina de gunoi. Se lăsase descurajată de aspectele mai puțin plăcute. Uitase de bucurie.

Intră din garajul rece în casă, unde fu întâmpinată de aroma fripturii de pui cu usturoi și rozmarin. Ce bine era să fii întâmpinată cu cina aburindă, să aibă cine să te aștepte. Auzi televizorul deschis în living și se luă după sunet, scoțându-și haina în timp ce străbătea holul spre sufragerie.

Victor ședea cu picioarele încrucișate pe podea lângă brad, încercând să descurce un ghem de beteală. O văzu și izbucni într-un râs resemnat.

– Nu mă pricep mai bine la asta decât pe vremea când eram căsătoriți.

– Nu mă așteptam la toate astea, spuse ea, arătând spre beculețe.

– Păi, uite, m-am gândit că-i optsprezece decembrie și tu nici măcar n-ai brad.

– N-am avut timp să-l fac.

– Întotdeauna se găsește timp pentru Crăciun, Maura.

– Iată o schimbare majoră. În general tu erai cel prea ocupat de sărbători.

Își ridică privirea spre ea din ghemul de beteală.

– Și ai să mi-o reproșezi toată viața, nu-i așa?

Căzu pe gânduri, regretând ultimul ei comentariu. Nu era un mod plăcut să-și înceapă seara, să scoată la lumină vechi resentimente. Se întoarse și-și puse haina în dulap. Cu spatele la el, îi strigă:

– Vrei ceva de băut?

– Ce bei și tu.

– Chiar dacă-i o băutură pentru fete?

– Am fost eu vreodată sexist cu cocktailurile mele?

Râse și intră în bucătărie. Scoase din frigider lămâi verzi și sirop de merișor. Luă o măsură de Triplu Sec și Absolut Citron și le puse în shaker. În fața chiuvetei, amestecă băutura cu gheață, simțind cum recipientul de metal se răcește. Agită,

agită, agită, ca sunetul zarurilor într-un pahar. Totul e un pariu, mai ales dragostea. „Ultima dată când am pariat am pierdut, gândi. Iar acum pe ce pariez? O șansă să fac să meargă lucrurile între noi? Sau o nouă șansă de a ieși cu inima frântă?"

Turnă lichidul rece ca gheața în două pahare de martini și se pregătea să le ducă în living, când observă că recipientul pentru gunoi era plin cu o grămadă de cutii goale de mâncare cu sigla unui restaurant. Nu-și putu reprima un zâmbet. Se vede treaba că Victor nu se transformase în mod miraculos într-un bucătar. Cina lor din această seară era posibilă prin bunăvoința celor de la New Market Deli.

Când intră în living, Victor terminase cu beteala și strângea cutiile de ornamente goale.

– Te-ai străduit foarte mult, îi spuse, punând paharele de martini pe măsuța de cafea. Globurile, beculețele și tot restul.

– N-am găsit nici un ornament de Crăciun la tine în garaj.

– Am lăsat tot în San Francisco.

– Și nu ți-ai mai cumpărat nimic?

– N-am mai făcut brad.

– Au trecut trei ani, Maura.

Maura se așeză pe canapea și luă calmă o înghițitură de băutură.

– Și când a fost ultima oară când ai folosit *tu* cutia aia de globuri?

– Nici eu nu prea am fost în dispoziție de sărbătoare.

Televizorul era încă deschis, e drept cu sonorul dat la minimum, însă pe ecran se succedau imagini care distrăgeau atenția. Victor luă telecomanda și apăsă pe butonul de închidere. Apoi se așeză pe canapea la o distanță considerabilă de Maura, fără s-o atingă, și totuși suficient de aproape pentru a rămâne deschis oricăror eventualități.

Se uită la paharul de martini pe care i-l adusese ea.

– E roz, spuse, oarecum surprins.

– E un Cosmopolitan. Te-am avertizat că este o băutură pentru fete.

Sorbi o dată din el.

– Are un gust care face orice femeie să-l dorească și pe al doilea.

Câteva momente nu mai ziseră nimic, sorbindu-și băuturile, cu beculețele de Crăciun pâlpâind lângă ei. O scenă domestică și tihnită, dar Maura numai relaxată nu era. Nu știa ce să aștepte de la această seară și nici nu-și dădea seama ce anume aștepta *el*. Totul la el era tulburător de familiar. Mirosul, felul în care lumina veiozei i se răsfrângea în păr. Și micile detalii, pe care ea întotdeauna le îndrăgise pentru că ele reflectau lipsa lui de pretenții: cămașa purtată, blugii decolorați. Același Timex vechi pe care-l purta și pe vremea când se cunoscuseră. „Nu mă pot duce într-o țară din Lumea a Treia și să le spun că am venit să-i ajut cu un Rolex la încheietură, explica el." Victor, bărbatul din La Mancha, luptându-se cu morile de vânt ale sărăciei. Ea ostenise demult în acea încleștare, dar el purta încă sabia și coiful.

Și pentru asta nu se putea abține să nu-l admire.

El puse jos paharul de martini.

– Am mai văzut ceva despre călugărițe azi. La știri.

– Ce spun?

– Poliția a dragat un iaz din spatele mânăstirii. Care-i treaba?

Maura se lăsă pe canapea, simțind cum alcoolul o ajută să se relaxeze.

– Au găsit un copil în iaz.

– Al călugăriței?

– Așteptăm testul ADN pentru confirmare.

– Dar sunteți siguri că-i al ei?

– Trebuie să fie. Altfel cazul ăsta devine incredibil de complicat.

– Deci vei putea să identifici tatăl. Dacă ai ADN-ul.

– Ne trebuie un nume, mai întâi. Și chiar dacă stabilim paternitatea, tot rămâne întrebarea dacă sexul a fost consimțit sau dacă a fost viol. Cum putem dovedi că a fost una sau alta, fără declarația lui Camille?

– Totuși, poate fi un motiv întemeiat pentru crimă.

– Absolut.

Dădu pe gât ultima înghițitură de alcool și puse paharul la loc. Fusese o greșeală să bea înainte de masă. Alcoolul și lipsa de somn unelteau să-i încețoșeze mintea. Își masă tâmplele, încercând să-și forțeze creierul să nu adoarmă.

– Ar trebui să te hrănesc, Maura. Pari a fi avut o zi grea.

Se sili să surâdă.

– Știi filmul ăla în care un copil mic spune: „Văd oameni morți"?

– *Al șaselea simț.*

– Ei bine, eu îi văd tot timpul și m-am cam săturat. Asta mi-a stricat dispoziția. Pentru că uite, e aproape Crăciunul, iar mie nici măcar nu mi-a trecut prin cap să fac un brad, pentru că în mintea mea e tot laboratorul de autopsie. Încă îi simt mirosul pe mâinile mele. Vin acasă într-o zi ca asta, după două autopsii și nu pot găti. Nici măcar nu mă pot uita la o bucată de carne fără să mă gândesc la fibre musculare. Tot ce pot face e un cocktail. Prepar băutura, miroase a alcool și, dintr-odată, iată-mă din nou în laborator. Alcool, formol, ambele au același miros înțepător.

– Nu te-am auzit niciodată vorbind așa despre munca ta.

– Niciodată nu m-am simțit atât de copleșită de ea.

– Nu vorbești ca invincibila doamnă doctor Isles.

– Știi că nu sunt.

– În schimb te prefaci destul de bine. Deșteaptă și neclintită. Îți dai seama cât de mult îți intimidai studenții la Universitatea din California? Toți îți știau de frică.

Ea scutură din cap și râse.

– Regina Morții.

– Ce?

– Polițiștii de aici așa îmi spun. Nu în față. Dar am informatorii mei.

– Cred că-mi place. Regina Morții.

– Eu o detest. Închise ochii și se lăsă pe perne. Parc-aș fi vampir. În orice caz, ceva grotesc.

Nu-l auzi când se ridică de pe canapea și se așeză în spatele ei. Astfel, fu uimită când îi simți dintr-odată mâinile pe umeri. Nu scoase un sunet, simțindu-și fiecare nerv viu și extrem de sensibil la atingerea lui.

– Relaxează-te, șopti el, în timp ce degetele îi frământau mușchii. Iată un lucru pe care nu ai reușit niciodată să-l faci.

– Victor, nu.

– Nu lași niciodată garda jos. Vrei ca nimeni să nu te vadă altfel decât perfectă.

Degetele lui se afundau adânc în umerii și ceafa ei. Sondând, invadând. Maura răspunse încordându-se și mai mult, mușchii ei trosnind în defensivă.

– Nu-i nici o mirare că ești atât de obosită, spuse el. Ești mereu cu garda ridicată. Nu te poți relaxa și bucura când cineva te atinge.

– *Lasă-mă.*

Se trase și se ridică în picioare. Întorcându-se cu fața spre el, încă își simțea pielea furnicându-i-se de la atingerea lui.

– Ce se întâmplă, Victor?

– Încercam să te ajut să te relaxezi.

– Sunt suficient de relaxată, mulțumesc.

– Ai mușchii atât de încordați, încât am senzația că sunt gata să plesnească.

– Păi, la ce te aștepți? Nu știu ce cauți aici. Nu știu ce vrei.

– Să fim din nou prieteni, ce zici despre asta?

– Mai putem?

– De ce nu?

Se uita la ea și Maura roși. „Pentru că s-au întâmplat prea multe între noi. Prea multă... *atracție*", la asta se gândea, dar se opri brusc. În loc de asta, spuse:

– Oricum nu prea știu dacă bărbații și femeile pot avea doar o relație de prietenie.

– E un fel trist de a privi lucrurile.

– Dar realist. Lucrez cu bărbați în fiecare zi. Știu că îi intimidez și asta și vreau. Vreau să mă vadă ca pe o persoană autoritară. Un creier și un halat alb. Pentru că odată ce încep să mă perceapă ca pe o femeie, mereu intervine dorința.

Victor pufni.

– Și asta ar murdări totul.

– Da, chiar așa.

– Nu contează ce fel de autoritate le fluturi prin fața ochilor. Bărbații se vor uita la tine și vor vedea o femeie atrăgătoare. Dacă nu-ți acoperi fața cu o pungă, așa vor sta lucrurile. Dorința va fi mereu prezentă. Nu o poți încuia.

– De aceea nu putem fi doar prieteni.

Luă paharele goale și se duse la bucătărie.

Se opri lângă chiuvetă și se uită absentă la pahare, cu gustul de lămâie verde și de votcă încă în gură, cu parfumul lui încă o amintire proaspătă. Da, dorința era într-adevăr acolo, jucându-și neastâmpărul, ademenind-o cu imagini pe care încerca în van să le îndepărteze. Se gândi la noaptea în care veniseră târziu de la film și începuseră să-și smulgă hainele unul altuia exact în momentul în care păsiseră în casă. Cum

făcuseră dragoste pătimaș, aproape brutal, chiar pe lemnul tare al dușumelei, penetrând-o atât de adânc, încât se simțise posedată ca o târfă. Și-i plăcuse.

Apucă marginea chiuvetei, cu respirația accelerată și simți cum trupul își ia propria decizie, răzvrătindu-se împotriva rațiunii care o îndemnase la abstinență în toate aceste luni.

„Dorința e mereu prezentă."

Ușa de la intrare se închise cu o bufnitură surdă.

Se răsuci, înmărmurită. Fugi în grabă în living. Bradul luminat era acolo, dar nici urmă de Victor. Privind afară pe fereastră, îl văzu suindu-se în mașină și auzi zgomotul motorului pornit.

Alergă la ușa de la intrare și se grăbi spre mașina lui, cu pantofii alunecând pe gheața de pe alee.

– Victor!

Motorul se opri brusc și farurile se stinseră. Ieși din mașină și se uită la ea, capul lui doar un contur vag deasupra capotei. Vântul se înteți și ea clipi să alunge acele înțepătoare de zăpadă.

– De ce pleci? întrebă ea.

– Du-te înăuntru, Maura. Ai să îngheți.

– Dar de ce pleci?

Chiar și prin întuneric, îi văzu aburul înghețat al respirației.

– E limpede că nu mă vrei aici.

– Vino înapoi. Vreau să rămâi.

Înconjură mașina și ajunse în fața lui. Vântul îi pătrundea prin bluza subțire.

– O să ne luăm iar la harță. Cum am făcut mereu.

Victor dădu să intre iar în mașină.

Îl apucă de geacă și-l trase spre ea. În acel moment, când se întoarse s-o privească, știu ce avea să se întâmple în

continuare. Nesăbuită sau nu, în acel moment voia ca acel lucru să se întâmple.

Nu fu nevoie s-o tragă la piept. Deja era acolo, cuibărindu-se în căldura lui, gura ei căutând-o pe a lui. Gust familiar, miros familiar. Corpurile lor se încleștau, ca odinioară. Ea tremura, de frig și excitație. O cuprinse cu brațele, iar trupul lui deveni pavăză împotriva vântului pe aleea care-i aducea, îmbrățișați și sărutându-se, înapoi în casă. Aduseră un vălătuc de zăpadă înăuntru, stropii strălucitori alunecând pe podea în timp ce Victor își dezbrăca haina.

Nu mai ajunseră în dormitor.

Chiar acolo, în holul de la intrare, bâjbâi după nasturii cămășii lui, scoțându-i-o febril din pantaloni. Îi simțea pielea întărindu-i-se sub degetele ei amorțite de frig. Îl dezbrăcă de tot, tânjind după căldura lui, înnebunită s-o simtă în propria carne. Când ajunseră în living, bluza îi era și ea desfăcută, iar pantalonii aveau fermoarul deschis. Îl primi înapoi în trupul ei. În viața ei.

Beculețele bradului clipeau ca niște steluțe multicolore când Maura se lungi pe podea sub Victor. Închise ochii, cu toate că și așa putea vedea luminițele făcându-i cu ochiul într-un firmament al culorilor. Trupurile lor vibrau la unison într-un dans priceput, grațios, fără stângăciile celor care se iubesc pentru prima oară. Îi cunoștea atingerea, mișcările, iar când extazul o învălui și începu să țipe, nu simți nici un fel de stânjeneală. Trei ani de despărțire se năruiau în acest singur act, și după ce el luă sfârșit, iar ei zăceau înlănțuiți peste mormanul de haine lepădate, îmbrățișarea lui îi părea la fel de familiară ca o pătură îndelung folosită.

Când deschise ochii din nou îl văzu pe Victor privind-o.

– Ești cel mai frumos cadou pe care l-am desfăcut sub un brad de Crăciun, spuse el.

Maura se uită în sus la un fir strălucitor de beteală care atârna pe o ramură.

– Așa mă și simt, șopti. Dezgolită. Expusă.

– Vorbești de parcă n-ar fi un lucru bun.

– Depinde de ce se va întâmpla în continuare.

– Ce se va întâmpla în continuare?

Maura oftă.

– Nu știu.

– Tu ce vrei să se întâmple?

– Nu vreau să mai sufăr.

– Ți-e teamă că te voi face să suferi.

Îl privi.

– Asta ai făcut atunci.

– Ne-am rănit reciproc, Maura. În multe feluri. Cei care se iubesc fac mereu asta, fără să vrea.

– Tu ai avut aventura aia. Eu cu ce-am greșit?

– Asta nu duce nicăieri.

– Vreau să știu, spuse ea. Cum te-am rănit eu *pe tine?*

Se răsuci să fie aproape de ea, fără s-o atingă, cu privirea ațintită undeva pe tavan.

– Îți amintești ziua în care a trebuit să plec la Abidjan?

– Da, răspunse ea, amintindu-și cât de mâhnită fusese atunci.

– Recunosc, nu era cel mai bun moment să te las singură, dar trebuia să plec. Eram singurul care putea să medieze negocierile. Trebuia să fiu acolo.

– A doua zi după înmormântarea tatei? Îl privi în ochi. Aveam *nevoie* de tine. Aveam nevoie să fii acasă cu mine.

– Și fundația avea nevoie de mine. Am fi putut pierde tot containerul ăla cu medicamente. Nu puteam amâna.

– Păi, am acceptat, nu-i așa?

– Exact ăsta-i cuvântul. *Ai acceptat.* Dar eu ți-am simțit iritarea.

– Pentru că nu era prima oară. Zile de naștere, funeralii – nimic nu te ținea acasă. Am fost mereu pe planul al doilea.

– Și la asta s-a redus, nu-i așa? A trebuit să aleg între tine și fundație. Nu voiam să aleg. Nu înțelegeam de ce trebuie să fac o astfel de alegere. Nu cu o astfel de miză.

– Nu poți salva lumea de unul singur.

– Pot să fac al naibii de mult bine. Odată credeai și tu asta.

– Dar toată lumea obosește la un moment dat. De ani de zile ești obsedat de oamenii care mor în alte colțuri ale lumii. Și apoi, într-o bună zi, te dai jos din pat și pur și simplu vrei să te ocupi, pentru variație, și de viața ta personală. Sau să ai propriii copii. Dar nici pentru *asta* nu ai avut timp.

Răsuflă adânc și fu gata să izbucnească în plâns, gândindu-se la copiii pe care și-i dorea, dar pe care probabil nu-i va avea niciodată. Gândindu-se, de asemenea, la Jane Rizzoli, a cărei sarcină îi adusese aminte cu durere de propria copilărie.

– Obosisem să fiu nevasta unui sfânt. Voiam un soț.

Se așternu un moment de tăcere, beculețele de Crăciun de deasupra ei pălind într-o lumină murdară.

O luă de mână.

– Se pare că eu sunt cel care a dat greș, spuse.

Maura își înghiți lacrimile și culorile își recăpătară din nou strălucirea, clipind pe sârma de care erau agățate.

– Amândoi suntem de vină.

Nu-i dădu drumul la mână, ci i-o strânse într-a lui, parcă temându-se că, dacă îi va da drumul, nu va mai exista o a doua șansă s-o atingă.

– Putem să vorbim la nesfârșit, continuă ea, dar nu văd să se fi schimbat ceva între noi.

– Știm ce n-a mers.

– Asta nu înseamnă că acum va fi altfel.

Victor răspunse încetișor:

– Nu trebuie să facem nimic, Maura. Putem să fim pur și simplu împreună. Nu e suficient pentru moment?

„Să fim pur și simplu împreună." Ce simplu părea. Lungită lângă el, cu mâna într-a lui, gândi: „Da, pot s-o fac. Pot să mă detașez suficient încât să mă culc cu tine fără să te las să mă rănești". Sex fără dragoste – un bărbat nici n-ar sta pe gânduri. Ea de ce să nu poată?

„Și poate de data asta, îi șopti insidios o voce slabă, cel care va sfârși cu inima frântă va fi el."

DOISPREZECE

Drumul până la Hyannisport ar fi trebuit să le ia numai două ore, spre sud pe Route 3 și apoi pe Route 6 până la Cape Cod, dar Rizzoli avusese nevoie de două opriri, astfel că ajunseră la Sagamore Bridge abia pe la trei după-amiază. După ce traversară podul se treziră dintr-odată în lumea stațiunilor turistice, drumul trecând printr-o serie de orășele ca un șirag de mărgele colorate prinse în jurul lui Cape Cod. Călătoriile de dinainte ale lui Rizzoli la Hyannisport fuseseră făcute numai pe timpul verii, când drumurile mișunau de mașini și șiruri de oameni în tricouri și pantaloni scurți șerpuiau din magazinele unde se vindea înghețată. Nu fusese niciodată aici într-o zi friguroasă de iarnă ca aceasta, când jumătate din restaurante erau închise și numai câteva suflete curajoase se aflau pe trotuare, cu hainele închise până-n gât din cauza gerului.

Frost o luă pe Ocean Street și mormăi uluit:

– Mamă. Ia te uită ce mari sunt casele astea.

– Vrei să te muți aici? întrebă Rizzoli.

– Poate, când voi face primele zece milioane.

– Să-i spui lui Alice să se miște repede cu primul milion, că tu sigur n-ai să-l poți face din salariu.

Adresa pe care o aveau îi conduse printre doi stâlpi de granit și o alee largă spre o casă arătoasă de lângă malul apei. Rizzoli ieși din mașină și se opri, tremurând din cauza vântului, să admire țiglele argintate de nisip și cele trei foișoare cu vedere spre mare.

– Poți crede că a lăsat toate astea să devină călugăriță? spuse.

– Când auzi chemarea lui Dumnezeu, bănuiesc că trebuie să te duci.

Rizzoli scutură din cap.

– Eu? Eu l-aș fi lăsat să strige în deșert.

Urcară treptele verandei și Frost trase de clopoțelul de la intrare.

Le răspunse o femeie micuță cu părul închis la culoare, crăpând doar o idee ușa pentru a-i putea vedea.

– Suntem de la Poliția din Boston, spuse Rizzoli. Am sunat mai devreme. Am venit să vorbim cu doamna Maginnes.

Femeia dădu din cap și se dădu la o parte pentru a-i lăsa să treacă.

– E în Camera Mării. Vă conduc acolo.

Păși pe dușumele de tec lustruit, pe lângă pereți cu tablouri înfățișând corăbii și furtuni pe mare. Rizzoli și-o imagină pe Camille mică, crescând în această casă, alergând pe acest parchet lucios. Oare alergase? Sau avea voie doar să meargă la pas, încet și demn, când rătăcea printre obiecte vechi de artă?

Femeia îi conduse într-o cameră spațioasă cu ferestre mari cât peretele, cu vedere la mare. Priveliștea apei cenușii, cu valurile înspumate de vânt era atât de dramatică, încât captă imediat privirea lui Rizzoli, care nu-și putu lua ceva timp ochii de la ea. Dar, chiar și concentrându-și atenția la apă, nu putu să nu remarce mirosul acru din încăpere. Miros de urină.

Se întoarse spre sursa mirosului: un bărbat care zăcea pe un pat de spital lângă fereastră, expus ca o antichitate vie. Lângă el, într-un scaun, ședea o femeie cu părul castaniu, care se ridică să-și întâmpine vizitatorii. Rizzoli nu recunoscu nici o trăsătură a lui Camille pe chipul acestei femei. Frumusețea lui Camille era delicată, aproape eterică. Această femeie era numai luciu și rafinament, cu părul tuns „castron", cu sprâncenele arcuite în forma unor aripi de pescăruș.

– Sunt Lauren Maginnes, mama vitregă a lui Camille, spuse femeia strângând mâna oferită de Frost.

Sunt unele femei care le ignoră pe cele de același sex cu ele și se concentrează numai asupra bărbaților din încăpere, iar doamna Maginnes se număra printre ele, îndreptându-și întreaga atenție spre Barry Frost.

Rizzoli rupse tăcerea, spunând:

– Bună ziua, am vorbit la telefon. Sunt detectiv Rizzoli și acesta este domnul detectiv Frost. Amândurora ne pare foarte rău de pierderea suferită.

Abia atunci catadicsi Lauren s-o privească pe Rizzoli.

– Mulțumesc, fu tot ce răspunse. Aruncă o privire spre femeia brunetă care le deschisese. Maria, le poți spune băieților să coboare și să ni se alăture? Cei de la poliție sunt aici. Întoarse spatele musafirilor și făcu semn spre o canapea. Vă rog să luați loc.

Rizzoli se trezi stând foarte aproape de patul de spital. Se uită la mâna bărbatului, chircită ca o gheară, și la fața lui, întoarsă într-o parte, și-și aduse aminte de ultimele luni de viață ale bunicului ei. Cum zăcea în patul lui de bolnav de acasă, pe de-a-ntregul conștient și furios, închis într-un trup care nu-i mai asculta comenzile. Același lucru îl văzu și în ochii acestui om. Se uita fix la ea, la acest musafir pe care nu-l cunoștea, și Rizzoli citi în ochii lui disperare și rușine.

Neputința unui bărbat privat de demnitate. Nu putea să aibă mai mult de cincizeci de ani și, cu toate acestea, fusese deja trădat de propriul trup. O dâră de salivă îi străluci pe bărbie și se prelinse pe pernă. Pe o masă din apropiere se afla tot dichisul de care era nevoie pentru a avea confortul necesar: cutii de lapte cu cacao, mănuși de cauciuc și șervețele. O cutie cu scutece pentru adulți. O viață întreagă redusă la o masă plină de produse igienice.

– Asistenta întârzie puțin, așa că sper să nu vă deranjeze să stați aici în timp ce eu mai arunc un ochi spre Randall, spuse Lauren. L-am mutat în camera asta pentru că de când îl știu a iubit marea. Acum o poate privi tot timpul.

Luă un șervețel și-i tamponă ușor gura, curățându-l de salivă.

– Așa. Gata.

Se întoarse și se uită la cei doi inspectori.

– Vă dați seama de ce nu am dorit să vin tocmai până la Boston. Nu-mi place să-l las prea mult în grija asistentelor. Devine nervos. Nu poate vorbi, dar știu că-mi simte lipsa când sunt plecată. Se așează la loc în fotoliu și-și concentră privirea asupra lui Frost. Ați făcut ceva progrese cu ancheta?

Din nou Rizzoli fu cea care răspunse, hotărâtă să capteze atenția acestei femei și iritată de faptul că-i tot scăpa printre degete.

– Avem niște piste, răspunse.

– Dar nu ați bătut atâta drum până la Hyannis doar să-mi spuneți asta.

– Nu. Am venit să discutăm despre niște lucruri despre care ne-am gândit că e mai bine să vi le comunicăm personal.

– Și ați dorit să vedeți și ce fel de părinți suntem, bănuiesc.

– Am vrut să vedem în ce loc a crescut Camille. Și ce fel de familie a avut.

– Ei bine, iată-ne. Lauren făcu un gest larg cu mâna. Aceasta este casa în care a crescut. E greu de închipuit, nu-i așa? De ce ar părăsi un astfel de loc să se ducă la mănăstire. Randall i-a oferit tot ce-și putea dori o fată. Un BMW nounouț de ziua ei. Un ponei. Un dulap plin de rochii pe care abia dacă le purta. În loc de asta, a ales să poarte negru pentru tot restul vieții. A ales... Scutură din cap. Nici acum nu pricepem.

– Nici unul din dumneavoastră nu a fost de acord cu decizia ei?

– A, eu mă resemnasem. Una peste alta, era viața ei. Dar Randall n-a acceptat niciodată. A sperat mereu ca ea să se răzgândească totuși. Că se va sătura să fie călugăriță și într-un sfârșit se va întoarce acasă. Aruncă o privire spre soțul ei, care zăcea mut în pat. Cred că din cauza asta a făcut atacul cerebral. Era singurul lui copil și nu putea crede că l-a părăsit.

– Ce ne puteți spune despre mama naturală a lui Camille, doamna Maginnes? La telefon ne-ați spus că a murit.

– Camille avea numai opt ani când s-a întâmplat.

– Când s-a întâmplat ce anume?

– Păi, ei au numit-o supradoză accidentală, dar în realitate există vreuna întâmplătoare? Randall era văduv de câțiva ani când l-am cunoscut eu. Cred că ne puteți numi o familie refăcută. Eu am doi fii din prima căsătorie, iar Randall o avea pe Camille.

– De cât timp sunteți căsătorită cu Randall?

– Facem șapte ani. Își privi bărbatul și adăugă, cu o umbră de resemnare: La bine și la greu.

– Ați fost apropiată de fiica dumneavoastră vitregă? Vă făcea confidențe?

– Camille? Lauren scutură din cap. Am să fiu foarte sinceră. Între noi nu prea a fost o legătură puternică, dacă asta

vreți să știți. Avea deja treisprezece ani când l-am cunoscut pe Randall și știți cum sunt copiii la vârsta asta. Nu vor să aibă nimic de-a face cu adulții. Nu că m-ar fi tratat ca pe o mamă mașteră sau ceva de genul. Nu prea ne... cum să zic... *intuiam*, părerea mea. Eu am încercat, chiar am încercat, dar ea era mereu așa de... Se opri dintr-odată, de parcă i-ar fi fost teamă să nu spună ceva ce n-ar fi trebuit.

– Care este cuvântul pe care îl căutați, doamnă Maginnes?

Lauren chibzui câteva momente.

– Ciudată, spuse în sfârșit. Camille era ciudată. Se uită spre bărbatul ei, care o privea insistent și adăugă repede: Îmi pare rău, Randall. Știu că este mizerabil din partea mea să spun asta, dar dumnealor sunt de la poliție. Vor să știe adevărul.

– Ce vreți să spuneți prin ciudată? întrebă Frost.

– Știți, când mergeți la o petrecere, nu vi se întâmplă câteodată să zăriți pe cineva care stă mereu singur? răspuse Lauren. Cineva care nu v-ar privi în ochi? Mereu stătea singură prin vreun colț sau se ascundea în camera ei. Niciodată n-am știut ce făcea acolo. Se ruga! Se așeza în genunchi și se ruga. Citea cărțile alea pe care le avea de la o fată catolică de la școală. Noi nici măcar nu suntem catolici, suntem prezbiterieni. Dar ea asta făcea, încuiată în cameră. Se biciuia cu o curea, vă vine să credeți? Ca să se purifice. De unde le vin ideile astea?

Afară, vântul pulveriza apă sărată în ferestre. Randall Maginnes gemu ușor. Rizzoli observă că se uita fix la ea. Îl privi și ea, întrebându-se cât înțelesese din această discuție. „Să înțeleagă totul ar fi cel mai mare blestem, gândi ea. Să știi tot ce se petrece în jurul tău. Să știi că fiica ta, singurul tău copil, e moartă. Să știi că nevasta ta poartă povara grijii tale.

Să știi că mirosul oribil pe care ești obligat să-l inspiri este propriul tău miros."

Auzi pași și, când se întoarse, văzu doi bărbați tineri intrând în încăpere. Bineînțeles, erau fiii lui Lauren, cu același păr castaniu cu reflexe roșietice, cu aceleași trăsături frumoase. Cu toate că amândoi erau îmbrăcați lejer, în blugi și pulovere de lână pe gât, reușeau, la fel ca mama lor, să emane o siguranță de sine plină de eleganță.

„Creștere aleasă", gândi Rizzoli.

Le strânse mâinile. O făcu ferm, impunându-și autoritatea.

– Sunt detectiv Rizzoli, spuse.

– Fiii mei, Blake și Justin, îi prezentă Lauren. Au venit de la colegiu pentru vacanța de Crăciun.

„Fiii mei, spusese. Nu fiii noștri." În această familie, refacerea nu contopise de tot frontierele iubirii. Chiar și după șapte ani de căsnicie, fiii ei erau în continuare ai ei, și fata lui Randall, a lui.

– Ei sunt cei doi avocați în devenire ai familiei, anunță Lauren. Cu certurile pe care le au la masă, au destul antrenament pentru sala de judecată.

– Discuții, mamă, spuse Blake. Noi le spunem discuții.

– Câteodată nu văd nici o diferență.

Băieții luară loc cu ușurința grațioasă a atleților și se uitară la Rizzoli, de parcă așteptau începerea unui spectacol.

– La colegiu, deci? spuse ea. Ce colegiu?

– Eu sunt la Amherst, răspunse Blake. Iar Justin e la Bowdoin.

Amândoi la mică distanță de Boston.

– Și vreți să fiți avocați? Amândoi?

– Eu deja am aplicat pentru Drept, răspunse Blake. Aș vrea să mă specializez în consultanță în domeniul showbizului.

Să profesez în California. Am o specializare secundară în critica de film, așa că mă gândesc că baza o cam am.

– Da, și mai vrea și să cunoască actrițe drăguțe, spuse Justin.

Pentru observația asta primi în joacă un pumn în coaste.

– Dacă ăsta-i adevărul!

Rizzoli se gândi la cei doi frați care se puteau tachina fără probleme, în timp ce sora lor vitregă zăcea, moartă în urmă cu atât de puțin timp, la morgă.

Îi întrebă:

– Când ați văzut-o ultima oară pe sora voastră?

Blake și Justin se uitară unul la altul și răspunseră, aproape la unison:

– La înmormântarea bunicii.

– Asta a fost în martie? întrebă Rizzoli uitându-se la Lauren. Atunci când a venit Camille în vizită acasă?

Lauren dădu din cap.

– A trebuit să facem o cerere la mănăstire s-o lase să asiste la funeralii. E ca și cum ai cere eliberarea temporară a unui deținut. Nu mi-a venit să cred când n-au lăsat-o să vină acasă din nou în aprilie, când Randall a avut atacul. Propriul ei tată! Iar ea n-a făcut nici mai mult nici mai puțin decât să se resemneze. A făcut exact ce i s-a cerut. Te face să te întrebi oare ce se petrece în spatele zidurilor acestor mânăstiri, de se tem atât de mult să le lase afară. Ce abuzuri ascund. Însă probabil de-asta îi plăcea să stea acolo.

– De ce credeți asta?

– Pentru că după asta tânjea. Pedeapsă. Durere.

– Camille?

– V-am spus, era ciudată. Odată, când avea șaisprezece ani, și-a scos pantofii și s-a plimbat în picioarele goale. În ianuarie. Erau zero grade afară! Fata în casă a găsit-o stând în zăpadă. Bineînțeles, vecinii au aflat și ei episodul ăsta.

A trebuit s-o internăm pentru degerături. I-a spus doctorului că a făcut-o pentru că sfinții suferiseră și că voise și ea să experimenteze durerea. Credea că asta o va duce mai aproape de Dumnezeu. Clătină din cap. Ce-i de făcut cu o astfel de fată?

„S-o iubești, gândi Rizzoli. Să încerci s-o înțelegi."

– Am vrut s-o vadă un psihiatru, dar Randall nici n-a vrut s-audă. Nu a recunoscut niciodată, dar niciodată că fata lui era... Se opri.

– Zi-i pe nume, mamă, zise Blake. Era nebună. Asta credeam cu toții.

Tatăl lui Camille scoase un geamăt slab.

Lauren se duse să-i șteargă o nouă dâră de salivă din colțul gurii.

– Și asistenta aia pe unde-o fi umblând? Trebuia să fie aici la trei.

– Când a venit acasă în martie, cât timp a stat? întrebă Frost.

Lauren se uită la el, distrasă.

– Cam o săptămână. Ar fi putut să stea mai mult, dar a preferat să se întoarcă la mănăstire mai devreme.

– De ce?

– Bănuiesc că nu-i făcea plăcere să stea printre atâția oameni. Multe dintre rudele mele au venit din Newport să asiste la înmormântare.

– Ne-ați spus că era retrasă.

– Retrasă e un cuvânt prea blând.

Rizzoli întrebă:

– Domnișoara Maginnes avea mulți prieteni?

– N-aș putea să spun, n-a adus pe nimeni acasă să îi cunoaștem și noi.

– Dar la școală?

Rizzoli privi spre cei doi băieți, care se uitară unul la altul.

Justin spuse, cu un dispreț deplasat:

– Numai rataţi.

– Mă refeream la iubiți.

Lauren izbucni în râs.

– Iubiți? Când ea visa numai la cum să ajungă mireasa lui Hristos?

– Era o tânără atrăgătoare, spuse Rizzoli. Poate dumneavoastră n-ați observat, dat sunt sigură că unii băieți au remarcat-o. Băieți care erau interesați de ea.

Îi întrebă din priviri pe băieții lui Lauren.

– Nimeni nu voia să iasă cu ea, spuse Justin. S-ar fi râs pe seama lor.

– Și când a venit acasă, în martie? A petrecut timp cu prietenii? Vreun bărbat care părea în mod deosebit interesat de ea?

– De ce tot întrebați despre iubiți? observă Lauren.

Rizzoli știu că n-avea cum să ascundă adevărul.

– Îmi pare rău că trebuie să vă spun asta, dar cu puțin timp înainte să fie omorâtă, Camille a dat naștere unui copil. Un copil care a murit la naștere.

Se uită la cei doi frați.

Ei se uitară înapoi la ea cu expresii similare de surprindere.

Preț de câteva momente, singurul sunet care se auzi fu cel al vântului biciuind valurile și zăngănind ferestrele.

Apoi Lauren spuse:

– N-ați citit ziarele? Toate acele lucruri înfiorătoare pe care le-au tot făcut preoții? A fost într-o mănăstire în ultimii doi ani! A fost sub supravegherea *lor*, sub autoritatea *lor*. Ar trebui să-i întrebați pe *ei*.

– Am stat deja de vorbă cu singurul preot care are acces la mănăstire. Ne-a dat de bunăvoie probă de ADN. Așteptăm rezultatele testului.

– Deci nici nu știți încă dacă el e tatăl sau nu. De ce ne deranjați cu întrebările astea?

– Copilul a fost conceput în martie, doamnă Maginnes. În luna în care a venit acasă pentru înmormântare.

– Și credeți că acel lucru s-a întâmplat *aici?*

– Ați avut o casă plină de oaspeți.

– Ce-mi cereți? Să-i sun pe toți bărbații care au fost prezenți atunci? „A, și să nu uit, v-ați culcat cumva cu fiica mea vitregă?"

– Avem ADN-ul pruncului. Cu ajutorul dumneavoatră, am putea reuși să identificăm tatăl.

Lauren se ridică brusc în picioare.

– Aș vrea să plecați acum.

– Fiica dumneavoastră vitregă e moartă. Nu vreți să-i găsim ucigașul?

– Nu-l căutați unde trebuie. Merse până la ușă și începu să strige: Maria! Îi conduci pe acești polițiști, te rog?

– Testul ADN ne va oferi răspunsul, doamnă Maginnes. Numai cu câteva tampoane de salivă, putem înlătura orice suspiciune.

Lauren se întoarse și o privi drept în față.

– Atunci începeți cu preoții. Și lăsați-mi familia în pace.

Rizzoli se strecură în mașină și trase portiera. În timp ce Frost încălzea motorul, ea se uită la casă și-și aminti cât de impresionată fusese când o zărise prima oară. Înainte să-i cunoască locatarii.

– Acum știu de ce Camille a plecat de acasă, spuse. Gândește-te cum ar fi să crești într-un astfel de cămin. Cu asemenea frați. Cu o asemenea mamă vitregă.

– Păreau să-i deranjeze mai mult întrebările noastre decât moartea bietei fete.

Trecând printre stâlpii de granit, Rizzoli aruncă o ultimă privire peste umăr casei. Își închipui o fată tânără, lunecând ca o fantomă prin camerele spațioase. O fată luată în zeflemea de frații vitregi, ignorată de mama vitregă. O fată ale cărei speranțe și vise sunt luate în derâdere de cei care ar trebui s-o iubească. Fiecare nouă zi în această casă aduce drept pedeapsă o nouă lovitură pentru suflet, mai dureroasă decât înțepăturile degerăturilor, când umbli în picioarele goale prin zăpadă. Vrei să fii mai aproape de Dumnezeu, să cunoști căldura necondiționată a iubirii Lui. Pentru acest lucru, ei râd de tine, sau le e milă, sau îți spun că te califici cu brio pentru canapeaua medicului psihiatru.

Nu-i de mirare că zidurile mânăstirii au părut atât de ademenitoare.

Rizzoli oftă și privi în direcția drumului care se întindea drept în față.

– Hai acasă, spuse.

– Diagnosticul ăsta m-a pus în încurcătură, zise Maura.

Aranjă pe masa de conferință o serie de fotografii. Cei patru colegi ai ei nu tresăriră la vederea lor, pentru că toți văzuseră și priveliști mai rele în laboratorul de autopsie decât aceste imagini cu piele mușcată de șobolani și noduli inflamați. Păreau mult mai interesați de cutia cu brioșe proaspete cu afine pe care le adusese în acea dimineață Louise drept protocol la studiul cazului, ofrandă pe care doctorii o devorau fericiți, chiar dacă în același timp se uitau la fotografii care întorceau stomacul pe dos. Cei care lucrează cu cadavre învață să nu lase prilejurile și mirosurile muncii lor să le distrugă apetitul, și printre medicii legiști care ședeau acum în jurul mesei se afla unul despre care se știa că era un mare amator de *foie gras*, plăcere neștirbită de faptul că făcea zilnic

disecție pe ficat uman. Judecând după abdomenul pronunțat, nimic nu distrugea apetitul domnului doctor Abe Bristol, care plescăia fericit cea de-a treia brioșă, când Maura le arătă ultimele imagini.

– Asta e Jane Doe a ta? întrebă doctorul Costas.

Maura încuviință din cap.

– Femeie, vârsta între treizeci și patruzeci și cinci de ani, cu o rană de glonț în piept. A fost găsită la aproape treizeci și șase de ore de la deces, într-o clădire abandonată. Excizie post-mortem a feței și amputare a mâinilor și picioarelor.

– Brr! Avem un băiat bolnav.

– Leziunile acestea de pe piele mă nedumeresc, spuse Maura, arătând spre seria de fotografii. Rozătoarele au făcut ceva stricăciuni, însă a mai rămas destulă piele intactă unde se poate observa erupția masivă a acestor leziuni subcutanate.

Doctorul Costas luă una dintre fotografii.

– Nu sunt de specialitate, spuse solemn, dar aș numi asta un caz clasic de bubițe roșii.

Toată lumea râse. Medicii, confuzi în ceea ce privește leziunile pielii, se rezumau adesea numai la descrierea aspectului pielii, fără a-i cunoaște cauza. Bubițele roșii pot fi cauzate de orice, de la o infecție virală la o boală autoimună și doar câteva leziuni ale pielii sunt îndeajuns de singulare încât să determine un diagnostic imediat.

Doctorul Bristol încetă să-și clefăie brioșa suficient cât să arate spre una dintre fotografii și să spună:

– Ai ceva ulcerații aici.

– Da, câțiva dintre noduli au ulcerații superficiale cu formare de cruste. Și unii au cojile argintii pe care le vezi în psoriazis.

– Culturile bacteriene ce spun?

– Nu crește nimic neobișnuit. Doar *stafilococi epidermidis.*

Aceasta era o bacterie obișnuită și Bristol ridică ușor din umeri.

– Contaminant.

– Și biopsiile pielii? se interesă Costas.

– M-am uitat la microscop ieri, răspunse Maura. Există modificări acute de ordin inflamator. Edem, infiltrări cu granulocite. Câteva microabcese. Există de asemenea modificări de ordin inflamator la nivelul vaselor de sânge.

– Și nu se dezvoltă nici un tip de bacterie?

– Toate rezultatele sunt negative la testul bacteriologic. Aceste abcese sunt sterile.

– Deja știi cauza morții, nu? întrebă Bristol, cu firimituri de brioșă prinse în barba închisă la culoare. Chiar mai are importanță ce-i cu nodulii ăștia?

– Ar fi îngrozitor să nu-mi dau seama de o chestie evidentă aici. Nu am putut identifica în nici un fel victima. Nu știm nimic despre ea, cu excepția cauzei decesului și a faptului că era plină de leziuni de tipul acesta.

– Ei bine, *tu* ce diagnostic i-ai pune?

Maura își coborî privirea la buboaiele urâte, înșiruite ca un lanț muntos de-a lungul pielii victimei.

– *Erythema nodosum*[1], răspunse ea.

– Cauza?

Maura ridică din umeri.

– Idiopatică.

Adică, mai pe șleau, cauză necunoscută.

Costas râse.

– Ăsta-i un diagnostic bun de aruncat la coșul de gunoi.

– Nu știu cum să-i spun altfel.

– Nici noi, răspunse Bristol. Mie îmi convine *Erythema Nodosum*.

---

[1] Eritem nodos, o inflamație acută a hipodermei, stratul profund al pielii (n.tr.)

Când se întoarse la masa ei de lucru, Maura reciti raportul bătut la mașină al autopsiei în cazul Doamnei Șobolanilor și îl iscăli fără pic de satisfacție. Cunoștea ora aproximativă a morții victimei, precum și cauza. Știa că femeia era cel mai probabil săracă și că aspectul ei exterior îi produsese multă suferință și umilință.

Se uită la cutia cu lamelele de la biopsie, etichetate cu numele Jane Doe și numărul cazului. Extrase una dintre lamele și o strecură sub lentila microscopului. Vârtejuri de roz și purpuriu îi apărură în fața ochilor. Era o lamelă colorată cu hematoxilină și eozină cu țesut al pielii. Văzu punctele întunecate ale unui proces inflamatoriu acut, inelul fibros al unui vas de sânge plin de leucocite, semne că organismul lupta, trimițându-și soldații celulelor imune la atac împotriva... a ce?

Unde era inamicul?

Se lăsă înapoi pe scaun, gândindu-se la ce văzuse la autopsie. O femeie fără mâini și față, mutilată de un ucigaș care secera, pe lângă vieți, și identități.

Dar de ce picioarele? De ce îi luase picioarele?

„Iată un ucigaș care pare să opereze cu o logică rece, gândi ea, nu din perversiune dementă. Împușcă pentru a ucide, folosind un glonț cu eficiență letală. Își taie victima, dar nu o violează. Îi amputează mâinile și labele picioarelor, și-i jupoaie fața. Apoi părăsește cadavrul într-un loc unde pielea îi va fi rapid mâncată de necrofagi."

Se gândi din nou la picioare. Amputarea labelor picioarelor nu era un lucru logic.

Desfăcu plicul cu radiografiile Doamnei Șobolanilor și strecură planșele cu încheieturile sub lumina ecranului. Din nou linia abruptă de demarcație a cărnii tăiate îi provocă un șoc, dar nu văzu nimic nou, nici un indiciu care să explice motivul pentru care ucigașul îi amputase picioarele.

Scoase planșele și le înlocui cu cele ale craniului, vedere frontală și laterală. Se uită îndelung la oasele feței Doamnei Șobolanilor și încercă să-și imagineze cum arătase acea față. „Nu ai mai mult de patruzeci și cinci de ani, gândi, și deja ți-ai pierdut dinții de sus. Deja ai obrazul unei femei în vârstă, oasele feței tale putrezesc pe dinăuntru, nasul ți se năruie într-un crater din ce în ce mai adânc. Și, împrăștiați pe trunchi și membre, ai noduli hidoși. Numai o privire în oglindă declanșează un calvar, darămite când ieși în lume, sub privirile oamenilor..."

Se uită la oase, care luceau pe ecran, și-și spuse: „Știu de ce ucigașul i-a luat picioarele".

Mai erau două zile până la Crăciun, când Maura păși în campusul de la Harvard, pe care-l găsi aproape pustiu, curtea o largă întindere albă, abia întinată de câteva urme de pași. Hoinări pe alee, cu mapa și un plic mare de radiografii, simțind în aer zumzetul metalic al zăpezii care urma să cadă. Câteva frunze moarte atârnau, tremurând, de ramurile copacilor dezgoliți. Unii ar putea privi această scenă ca pe o ilustrată de vacanță însoțită de urări de „Sărbători fericite", însă ea vedea numai nuanțele monotone de gri ale iernii, un anotimp de care era deja sătulă.

Înainte să ajungă la Muzeul de Arheologie Peabody, șosetele îi erau fleașcă și tivul pantalonilor îmbibat cu apă rece. Păși apăsat pe zăpadă până ajunse în clădirea cu miros de istorie. Treptele de lemn trosniră când coborî scările la subsol.

Primul lucru pe care îl observă când intră în biroul slab luminat al doamnei doctor Julie Cawley fură craniile umane – cel puțin o duzină, aliniate pe rafturi. O fereastră singuratică tăiată în partea de sus a peretelui era pe jumătate acoperită de zăpadă, iar lumina care reușea să se strecoare înăuntru cădea

fix pe capul lui Julie Cawley. Era o femeie frumoasă, cu părul cărunt, frumos, sclipind coafat în lumina hibernală.

Își dădură mâna, un salut curios de masculin între două femei.

– Vă mulțumesc că ați acceptat să ne vedem, spuse Maura.

– Mai degrabă sunt nerăbdătoare să văd ce aveți să-mi arătați.

Doamna doctor Cawley aprinse o veioză. În lumina ei gălbuie, încăperea păru dintr-odată mai caldă. Mai primitoare.

– Îmi place să lucrez în întuneric, spuse, arătând spre licărul laptopului de pe birou. Mă ține concentrată. Dar ochilor ăstora bătrâni le vine greu.

Maura își deschise mapa, de unde scoase un dosar.

– Acestea sunt fotografiile pe care le-am făcut decedatei. Mă tem că nu sunt foarte plăcute la vedere.

Julie Cawley deschise dosarul și amuți, uitându-se la fotografia cu fața mutilată a Doamnei Șobolanilor.

– A trecut ceva timp de când am asistat la o autopsie. În mod clar nu e ceva care să-mi fi făcut plăcere. Se așează și respiră adânc. Oasele arată mult mai curate. Cumva mai impersonale. Ceea ce-ți întoarce stomacul pe dos e vederea cărnii.

– Am adus și radiografiile ei, dacă vreți să vă uiți pe ele mai întâi.

– Nu, n-am nevoie să mă uit la ele. Trebuie să văd pielea. Trecu încet la următoarea fotografie. Se opri și privi cu groază. Doamne Dumnezeule, murmură. Ce s-a întâmplat cu mâinile ei?

– I-au fost tăiate.

Cawley îi aruncă o privire înspăimântată.

– De către cine?

– De către cel care a ucis-o, bănuim. Ambele mâini i-au fost amputate. Același lucru s-a întâmplat și cu labele de la picioare.

– Fața, mâinile, picioarele – sunt primele la care mă uit când pun un diagnostic.

– Ceea ce ar putea constitui motivul pentru care le-a tăiat. Dar mai sunt aici niște fotografii care v-ar putea ajuta. Leziunile de pe piele.

Cawley luă următorul set de imagini.

– Da, murmură, uitându-se la fiecare. Sigur mă pot...

Maura își îndreptă privirea spre craniile de pe rafturi, întrebându-se cum de putea Cawley să lucreze în acest birou, cu toate găvanele acelea holbându-se la ea. Se gândi la propriul birou, cu ghivecele de plante și tablourile cu flori – nimic pe pereți care să-i amintească de moarte.

Însă Cawley se hotărâse să se înconjoare cu evidența propriei mortalități. Profesor de istorie a medicinii, era deopotrivă medic și istoric, o femeie care putea citi o viață întreagă de suferințe în oasele unui om mort. Se putea uita la craniile de pe raft văzând, în fiecare dintre ele, un istoric personal al durerii. O fractură veche, o măsea de minte încarnată sau un maxilar năpădit de tumoare. Mult timp după ce carnea se topește, oasele încă-și spun povestea. Și judecând după numeroasele fotografii făcute de Julie Cawley la situri arheologice din lumea întreagă, săpase după aceste povestiri ani buni de zile.

Cawley ridică privirea de pe o fotografie care înfățișa una dintre leziunile de pe piele.

– Unele dintre ele chiar seamănă cu psoriazisul. Înțeleg de ce a fost unul dintre diagnosticele pe care le-ați luat în considerație. Pot fi de asemenea infiltrări leucemice. Oricum e

vorba despre ceva care ne poate păcăli. Bănuiesc că ați făcut biopsii de piele.

– Da, am căutat inclusiv bacili acidorezistenți.

– Și?

– N-am găsit nici unul.

Cawley ridică din umeri.

– Poate a primit tratament. În acest caz nu se mai găsesc bacili la biopsie.

– De aceea am venit la dumneavoastră. Fără o boală activă, fără bacili de identificat, nu reușesc să pun un diagnostic.

– Arătați-mi radiografiile.

Maura îi întinse plicul voluminos cu radiografii. Cawley le duse la ecranul montat pe perete. În acel birou în care zăceau alandala vestigii din trecut – cranii, cărți vechi și cele mai importante instantanee ale ultimilor zeci de ani –, ecranul luminos părea un ciudat element de modernitate. Cawley frunzări teancul de radiografii și în cele din urmă strecură una sub cleme.

Era o radiografie craniană, cu vedere din față. Sub țesuturile moi sfâșiate, structurile osoase ale feței rămăseseră intacte, lucind ca un cap de mort pe un fundal negru. Cawley studie imaginea un moment, apoi o scoase și o înlocui cu una cu vedere laterală, luată craniului din profil.

– A, am găsit, murmură.

– Ce?

– Vedeți aici? Unde ar trebui să fie piramida nazală?

Cawley urmări cu degetul conturul a ceea ce ar fi trebuit să fie osul nazal.

– S-a petrecut o atrofie avansată a oaselor. De fapt, e vorba despre o distrugere aproape completă a piramidei nazale.

Se duse la raftul cu cranii și se întoarse cu unul dintre ele.

– Iată, să vă arăt un exemplu. Acest craniu neobișnuit a fost exhumat dintr-un cimitir medieval din Danemarca. Era îngropat într-un loc lăsat în paragină, mult în afara cimitirului. Uitați aici, schimbările inflamatorii au distrus așa de mult țesutul osos, că a rămas doar o gaură căscată acolo unde ar fi trebuit să fie nasul. Dacă am fi îndepărtat prin fierbere țesuturile moi de pe fața victimei dumneavoastră, aici – arătă spre radiografie –, craniul ei ar arăta cam ca ăsta.

– Nu e vătămare post-mortem? N-ar fi putut piramida nazală să se rupă când i-a jupuit fața?

– N-ar putea explica severitatea schimbărilor pe care le văd pe această radiografie. Și mai e ceva. Cawley lăsă jos craniul și arătă spre radiografie. Are atrofie a maxilarului și recesiune a gingiei, și e așa de severă, încât i-au căzut dinții de sus din față.

– Mă gândisem că este din cauza lipsei de tratament stomatologic.

– Poate să fi contribuit și asta. Dar este vorba de altceva. E mult mai mult decât o boală avansată a gingiilor. O privi pe Maura. Ați făcut și radiografiile pe care vi le-am sugerat?

– Sunt în plic. I-am făcut și radiografii retroalveolare periapicale, care să scoată în relief particularitățile maxilarului.

Cawley se uită în plic și scoase radiografiile. Fixă sub cleme una periapicală înfățișând baza cavității nazale. Un moment nu spuse nimic, cu licărul alb al osului perforându-i privirea.

– N-am văzut un caz asemănător de ani de zile, șopti uluită.

– Deci radiografiile oferă diagnosticul?

Doamna doctor Cawley păru să se scuture dintr-o transă. Se întoarse și ridică craniul de pe birou.

– Uitați aici, spuse, întorcând craniul invers ca să-i arate bolta palatină. Vedeți cum s-a tocit și s-a atrofiat procesul alveolar al maxilarului? Inflamația a mâncat osul. Gingiile s-au retras atât de tare, că dinții din față au căzut. Însă atrofia nu s-a oprit aici. Procesul inflamator a continuat să rontăie din os, distrugând nu doar palatul, ci și cornetele nazale. Fața i-a fost literalmente mâncată dinăuntru, până ce palatul dur s-a perforat și s-a năruit.

– Și cât de desfigurată trebuie să fi fost această femeie?

Cawley se întoarse și se uită la radiografia Doamnei Șobolanilor.

– Dacă am fi fost în Evul Mediu, ar fi fost supusă oprobriului public.

– Deci aveți suficiente date să puneți un diagnostic?

Cawley dădu din cap.

– Această femeie a suferit aproape fără nici o îndoială de boala Hansen.

TREISPREZECE

Numele suna destul de inofensiv pentru cei care nu-i cunoșteau însemnătatea. Dar boala mai avea un nume, un nume care trezea vechi ecouri ale ororii: lepră. Numele învia imagini medievale ale unor amărâți înfofoliți în zdrențe care-și ascundeau fața și pe care nu trebuia să-i atingi, ale celui ocolit și demn de milă, cerșind pomană. Ale clopoțeilor leprosului care îl avertizau pe cel neavizat de apropierea unui monstru.

Astfel de monștri nu erau altceva decât victimele unui invadator microscopic: *Mycobacterium leprae,* un bacil cu dezvoltare lentă care desfigurează pe măsură ce se multiplică, vălurind pielea cu noduli urâți. Distruge nervii mâinilor și ai picioarelor, astfel încât victima nu mai simte durere, nu se mai zvârcolește din cauza leziunilor, și-i lasă membrele vulnerabile la arsuri, traume și infecții. Cu trecerea anilor, mutilarea continuă. Nodulii se îngroașă, rădăcina nasului se prăbușește. Degetele de la mâini și picioare, lezate în mod repetat, încep să dispară. Iar când în cele din urmă leprosul moare, nu este îngropat în cimitir, ci este surghiunit departe de zidurile lui.

Chiar și în moarte, leprosul era ocolit.

– Existența unui pacient într-un stadiu atât de avansat nu are precedent în Statele Unite, spuse Cawley. Îngrijirea medicală modernă pune capăt bolii mult înainte să provoace o astfel de desfigurare. Terapia cu trei medicamente poate vindeca chiar și cele mai grave cazuri de lepră lepromatoasă[1].

– Presupun că această femeie *a fost* tratată, spuse Maura. N-am găsit nici un bacil activ la biopsia de piele.

– Da, însă în mod evident a fost tratată mult prea târziu. Uitați-vă la cât de desfigurată era. Pierderea dinților și prăbușirea oaselor feței. Era infectată de ceva timp – posibil de zeci de ani – înainte de a primi vreo îngrijire.

– Chiar și cel mai sărac pacient din țara asta ar fi primit tratament.

– Așa ar fi normal, pentru că boala Hansen e o problemă de sănătate publică. Cawley dădu din cap. Încă mai poate fi întâlnită în câteva comunități rurale de pe glob. Majoritatea bolnavilor se află în doar cinci țări.

– Care?

– Brazilia și Bangladesh. Indonezia și Myanmar. Și, bineînțeles, India.

Cawley așeză craniul înapoi pe raft, apoi strânse fotografiile de pe birou și le amestecă. Însă Maura abia dacă simțea mișcările celeilalte femei. Se uita fix la radiografiile Doamnei Șobolanilor și se gândi la altă victimă, altă scenă a crimei. Sânge împământat, în vecinătatea unui crucifix.

„India, gândi. Sora Ursula a lucrat în India."

Abația Graystones părea mai friguroasă și mai pustie ca niciodată când Maura păși în curtea ei în acea după-amiază. Bătrâna soră Isabel o conduse prin curte, cu bocancii

[1] Cea mai severă formă de lepră, foarte contagioasă (n.tr.)

L.L. Bean ițindu-se caraghios de sub tivul veșmântului ei negru. Când iarna se înăsprește, până și călugărițele profită de confortul Gore-Tex-ului[1].

Sora Isabel o conduse pe Maura în biroul gol al stareței, apoi dispăru pe holul întunecos, târșâindu-și ghetele într-un ecou din ce în ce mai slab.

Maura atinse caloriferul din fontă de lângă ea; era rece. Nu-și scoase haina.

Timpul trecea fără ca nimeni să vină și începu să se întrebe dacă nu cumva bătrâna soră Isabel uitase de ea, cu fiecare pas târșâit pe care-l făcuse. Ascultând scârțâiturile clădirii, rafalele de vânt izbind în fereastră, Maura își imagină cum ar fi să-și petreacă întreaga viață sub acest acoperiș. Anii de tăcere și rugăciune, de ritualuri neschimbate. „Ar fi și alinare", gândi ea. Tihna de a ști, la fiecare revărsat al zorilor, cum va decurge ziua. Fără surprize, fără neliniște. Te ridici din pat, îmbraci aceleași haine, îngenunchezi pentru aceleași rugăciuni, mergi pe aceleași coridoare slab luminate pentru a-ți lua micul dejun. Dincolo de ziduri, fustele femeilor se pot scurta sau lungi, mașinile își pot schimba forma și culoarea și o galaxie schimbătoare de staruri de cinema va apărea și apoi se va stinge de pe ecran. Însă între aceste ziduri, ritualurile vor continua să rămână aceleași, chiar și când trupul îți devine infirm, mâinile nesigure, lumea din ce în ce mai tăcută, pe măsură ce auzul îți slăbește.

„Alinare, gândi Maura. Mulțumire sufletească." Da, erau motive întemeiate pentru a te retrage din lume, motive pe care ea le înțelegea.

Nu auzi pașii stareței și fu uimită s-o vadă pe Mary Clement stând în ușă și privind-o.

---

[1] Material impermeabil (n.tr.)

– Maică stareță.

– Înțeleg că mai aveți întrebări?

– Cu privire la sora Ursula.

Mary Clement alunecă ușor în încăpere și se așeză la birou. În această zi afurisit de rece nici măcar ea nu era imună la frigul iernii; sub veșmântul monahal, purta un pulover de lână cenușie, brodat cu pisici albe. Își împreună mâinile pe birou și o fixă pe Maura cu o privire dură. Nu mai avea expresia aceea prietenoasă cu care o întâmpinase pe Maura în prima dimineață.

– Ați făcut tot ce se putea ca să ne tulburați viețile. Ca să distrugeți memoria sorei Camille. Iar acum vreți s-o luați de la capăt cu sora Ursula?

– Ea ar vrea ca noi să-i găsim agresorul.

– Și ce secrete teribile credeți că avea? După ce păcate pescuiți acum, doamnă doctor Isles?

– Nu-s neapărat păcate.

– Acum câteva zile, vă concentrați exclusiv pe Camille.

– Ceea ce ne-a împiedicat probabil să examinăm mai în profunzime viața sorei Ursula.

– Nu veți găsi nici o faptă rușinoasă.

– Nu caut bârfe. Caut motivul agresorului.

– Ca să ucidă o călugăriță de optzeci de ani? Mary Clement scutură din cap. Nu-mi pot închipui nici o rațiune logică.

– Ne-ați spus că sora Ursula a lucrat pentru o misiune în afara țării. În India.

Shimbarea bruscă a subiectului păru s-o contrarieze pe stareță. Se lăsă pe spate în scaun.

– Ce relevanță are acest lucru?

– Spuneți-mi mai multe despre timpul petrecut de ea în India.

– Nu prea știu ce doriți să aflați.

– Era instruită să fie infirmieră?

– Da. Lucra într-un mic sat aflat în apropierea orașului Hyderabad. A stat acolo cam cinci ani.

– Și s-a întors la Graystones acum un an?

– În ianuarie.

– Obișnuia să povestească despre munca ei acolo?

– Nu.

– A lucrat acolo timp de cinci ani și n-a vorbit niciodată despre experiența ei?

– Noi prețuim aici tăcerea. Nu vorbăria nelalocul ei.

– Mi-ar fi greu să consider povestea misiunii ei din străinătate drept o vorbărie inutilă.

– Ați trăit vreodată în străinătate, doamnă doctor Isles? Nu mă refer la un hotel turistic drăguț, unde cameristele schimbă cearșafurile în fiecare zi. Mă refer la sate unde murdăria este deversată pe străzi, unde copiii mor de holeră. Experiența ei de acolo nu a fost tocmai un subiect agreabil de dezbătut.

– Ne-ați spus că au fost violențe în India. Că satul în care a lucrat a fost atacat.

Privirea stareței coborî către mâinile cu piele crăpată și roșie împreunate în poală.

– Maică stareță? întrebă Maura.

– Nu cunosc toată istoria. Nu mi-a vorbit niciodată despre asta. Puținul pe care îl știu, l-am auzit de la părintele Doolin.

– Cine este?

– Oficiază la arhidioceza din Hyderabad. A sunat din India, imediat după cele petrecute, să-mi spună că sora Ursula se întoarce la Graystones. Că dorește să-și reia viața la mănăstire. Am primit-o înapoi cu brațele deschise, bineînțeles. Asta era casa ei. Bineînțeles, aici a venit să caute mângâiere, după...

– După ce, maică stareță?

– După masacru. În satul Bara.

Fereastra zăngăni dintr-odată, lovită de o rafală de vânt. În spatele geamului, ziua-și pierduse orice culoare. Un zid cenușiu, cu un cer cenușiu în vârf.

– Ăsta-i satul în care a lucrat? întrebă Maura.

Mary Clement dădu din cap.

– Un sat atât de sărac, încât n-avea nici telefon, nici curent electric. Aproape o sută de oameni trăiau acolo, dar puțini erau străinii care îndrăzneau să se apropie. Asta a fost viața pe care a ales-o sora noastră, să lucreze pentru cei mai năpăstuiți oameni de pe planetă.

Maura se gândi la necropsia Doamnei Șobolanilor. La craniul ei, deformat de boală.

– Era un sat de leproși, rosti încetișor.

Mary Clement dădu din cap.

– În India sunt considerați cei mai impuri. Disprețuiți și temuți. Alungați de familiile lor. Trăiesc în sate speciale, unde se pot retrage din societate, unde nu trebuie să-și ascundă fețele. Unde ceilalți sunt la fel de desfigurați ca și ei. Se uită la Maura. Nici măcar asta nu i-a protejat împotriva atacului. Satul Bara nu mai există.

– Spuneați că a avut loc un masacru.

– Așa l-a numit părintele Doolin. Ucidere în masă.

– Cine au fost autorii?

– Poliția nu i-a identificat nici până acum. Se poate să fi fost un masacru de castă. Sau fundamentaliștii hinduși, furioși că o călugăriță catolică trăiește printre ei. Sau se poate să fi fost tamilii, sau oricare dintre cele șase facțiuni separatiste aflate în conflict acolo. Au omorât pe toată lumea, doctore Isles. Femei, copii. Și pe două dintre infirmierele de la clinică.

– Dar sora Ursula a supraviețuit.

– Pentru că nu era în Bara în acea noapte. Plecase cu o zi înainte să aducă provizii de medicamente de la Hyderabad. Când s-a întors a doua zi dimineață, a găsit satul cenușă. Muncitori de la fabrica din apropiere erau deja acolo, căutând supraviețuitori, dar n-au găsit nici unul. Până și animalele – puii, caprele – fuseseră ucise, iar leșurile arse. Sora Ursula a leșinat la vederea cadavrelor și un doctor de la fabrică a trebuit s-o țină la clinica lui până la sosirea părintelui Doolin. A fost singura din Bara care a supraviețuit, doctore Isles. A fost cea norocoasă.

„Cea norocoasă, gândi Maura. Cruțată din măcel, doar pentru a se întoarce acasă la abația Graystones și să afle că moartea nu o uitase. Că nici aici nu poate scăpa de tăișul coasei ei."

Privirea maicii starețe o întâlni pe a Maurei.

– Nu veți găsi nimic rușinos în trecutul ei. Doar o viață întreagă petrecută în slujba Domnului. Lăsați în pace memoria sorei noastre, doctore Isles. Lăsați-o să se odihnească în tihnă.

Maura și Rizzoli stăteau pe trotuarul din fața a ceea ce fusese odată restaurantul Mama Cortina și vântul răzbătea ca o lamă de gheață prin hainele lor. Era pentru prima oară când Maura privea această scenă la lumina zilei și văzu o stradă cu imobile abandonate și ferestre care se căscau în jos ca niște orbite goale.

– În ce cartier select m-ai adus, spuse Rizzoli. Își ridică ochii spre reclama ștearsă a Mamei Cortina. Jane Doe a ta a fost găsită înăuntru?

– În toaleta bărbaților. Era moartă cam de treizeci și șase de ore când am examinat-o.

– Și nu ai nici o pistă care să ducă la identificarea ei?

Maura scutură din cap.

– Luând în considerație stadiul ei avansat de lepră, există o șansă mare să fi fost un proaspăt imigrant. Posibil fără acte.

Rizzoli își strânse haina și mai tare pe corp.

– *Ben-Hur,* șopti. La asta mă face să mă gândesc. Valea Leproșilor.

– *Ben-Hur* a fost doar un film.

– Dar boala este adevărată. Ce face fetei, mâinilor...

– Poate fi extrem de mutilantă. Asta îi înspăimânta pe cei din vechime. Așa se explică de ce vederea unui lepros îi făcea pe oameni s-o ia la goană strigând îngroziți.

– Doamne! Și când te gândești c-o avem aici în Boston.

Rizzoli se cutremură.

– Mor de frig. Hai înăuntru.

Intrară pe alee, cu ghetele scârțâind pe gheața care se formase de la urmele pașilor atâtor oameni ai legii. Aici găsiră protecție împotriva vântului, dar umbra dintre clădiri dădea impresia de frig și mai mușcător, într-un aer amenințător de static. Bandă galbenă atârna de-a lungul pragului ușii restaurantului.

Maura scoase cheia și o introduse în lacăt, care însă nu se deschise. Se așeză pe vine, zgâlțâind cheia în lacătul înghețat.

– De ce le cad degetele? întrebă Rizzoli.

– Ce?

– Când ai lepră. De ce-ți pierzi degetele? Atacă pielea, ca bacteria care se hrănește cu carne?

– Nu, vătămarea se produce altfel. Bacilul leprei atacă nervii periferici, astfel încât degetele de la mâini și picioare amorțesc. Nu simți nici un pic de durere. Durerea este sistemul nostru de alarmă, parte din mecanismul nostru de apărare împotriva rănilor. Fără ea, îți poți din întâmplare vârî degetele în apă clocotită și să nu simți că ți se arde pielea. Sau nu

simți băşica de pe talpă. Te poți răni iarăşi şi iarăşi, ceea ce duce la infecții secundare. Cangrenă.

Maura se opri, enervată de încăpățânarea lacătului.

– Stai aşa. Lasă-mă pe mine.

Se dădu la o parte şi-şi băgă cu recunoştință mâinile înmănuşate în buzunare, în timp ce Rizzoli învârtea de zor cheia.

– În țările mai slab dezvoltate, spuse Maura, şobolanii sunt cei responsabili de vătămarea mâinilor şi picioarelor.

Rizzoli o privi încruntându-se.

– Şobolanii?

– Noaptea, în timpul somnului. Se târăsc în pat şi rontăie degetele de la mâini şi picioare.

– Vorbeşti serios?

– Şi nu simți nimic, pentru că lepra ți-a amorțit pielea. Când te trezeşti a doua zi dimineață, constați că buricele degetelor ți-au dispărut. Că tot ce ți-a rămas sunt niște afurisite de cioturi.

Rizzoli se uită la ea, apoi răsuci brusc cheia.

Lacătul cedă cu zgomot. Uşa se întredeschise, scoțând la iveală umbre cenuşii pălind în întuneric.

– Bine ai venit la Mama Cortina, spuse Maura.

Rizzoli se opri în prag, cercetând încăperea cu lanterna.

– Ceva se mişcă înăuntru, şopti.

– Şobolani.

– Hai să nu mai vorbim despre şobolani.

Maura îşi aprinse şi ea lanterna şi o urmă pe Rizzoli într-o beznă care mirosea a grăsime râncedă.

– A dus-o prin camera asta în sala de mese, spuse Maura, plimbând lumina lanternei pe podea.

– S-au găsit niște urme de târâre, lăsate probabil de tocurile pantofilor ei. Cel mai probabil a ridicat-o de subsuori și a târât-o de-a-ndăratelea.

– Și când te gândești că n-ar fi fost de dorit nici s-o atingă măcar.

– Bănuiesc că purta mănuși, pentru că nu a lăsat nici o urmă.

– Orișicât, s-a frecat de hainele ei. S-a expus infecției.

– Te raportezi la lepră în felul celor din vechime. De parcă un singur contact cu un lepros te transformă într-un monstru. Nu e atât de transmisibilă pe cât crezi.

– Dar o *poți* lua. Te *poți* infecta.

– Da.

– Și următorul lucru e că nasul și degetele-ți cad.

– E tratabilă. Există antibiotice.

– Mă doare-n cot că e tratabilă, spuse Rizzoli, mișcându-se cu atenție prin bucătărie. Doar vorbim despre lepră. Ceva care vine direct din Biblie.

Intrară prin ușa glisantă în sala de mese. Lanterna lui Rizzoli descrise un cerc și scaune puse unele peste altele luciră pe margine. Cu toate că nu vedeau invazia, puteau auzi fojgăitul slab. Întunericul era viu.

– Încotro? întrebă Rizzoli. Vocea îi era acum o șoaptă, ca și cum pășiseră pe teritoriu inamic.

– Mergi înainte. E un hol pe dreapta, în fundul încăperii.

Lanternele lor brăzdau podeaua. Urmele de târâre a cadavrului fuseseră șterse de polițiști, care se tot fâțâise pe acolo în ultimul timp. În noaptea în care Maura venise aici, fusese flancată de detectivii Crowe și Sleeper și știa că o întreagă armată de tehnicieni criminaliști fuseseră deja acolo cu aparate optice și foto, și pudra pentru amprente. În acea noapte nu-i fusese frică.

Acum descoperi că răsufla greoi. Se trezi că merge imediat în urma lui Rizzoli, extrem de conștientă de faptul că nu avea pe nimeni care să-i asigure spatele. Simți cum părul de pe ceafă i se zburlește, atenția concentrându-i-se la orice sunet, la orice semn de mișcare venind din urma lor.

Rizzoli se opri, lumina lanternei cotind spre dreapta.

– Ăsta este holul?

– Toaleta e în capătul lui.

Rizzoli merse înainte, mutând fasciculul de pe un perete pe altul. La ultima ușă se opri, parcă știind că ceea ce avea să urmeze va fi tulburător. Trimise lumina lanternei în încăpere și privi cu atenție la petele de sânge de pe gresia de pe jos. Fasciculul de lumină alunecă repede pe pereți, de-a lungul cabinei de toaletă, a pisoarelor de porțelan și a chiuvetelor cu urme de rugină. Apoi se întoarse, ca atrasă de o forță magnetică, la podeaua pe care zăcuse cadavrul.

Locul în care a murit un om are o forță a lui proprie. Mult timp după ce cadavrul este luat și sângele spălat, un astfel de loc încă păstrează amintirea a ceea ce s-a întâmplat acolo. Păstrează ecouri ale strigătelor, mirosul persistent al fricii. Și, ca o gaură neagră, aspiră în vârtejul lui atenția concentrată a celui în viață, care nu-și poate întoarce privirea, nu poate rezista să nu arunce un ochi în iad.

Rizzoli se ghemui să cerceteze gresia pătată cu sânge.

– S-a tras un singur glonț, direct în inimă, spuse Maura, așezându-se pe vine lângă ea. Tamponadă pericardică, care a dus la stop cardiac rapid. De aceea e așa de puțin sânge pe podea. Nu-i mai bătea inima, sângele nu-i mai circula. Când a făcut amputările, ucigașul transa un cadavru.

Căzură pe gânduri, cu privirile la petele maronii. În această toaletă nu existau ferestre. O lumină strălucind în această încăpere n-ar fi vizibilă din stradă. Cel care a

mânuit cuțitul a putut-o face în liniște, adăstând netulburat lângă subiectul măcelului. Nu exista nici vreun țipăt de înăbușit, nici amenințarea că ar putea fi descoperit. Putea tăia în tihnă, prin piele și articulație, recoltându-și trofeele de carne.

Și când terminase, abandonase cadavrul în acest loc unde tronau necrofagii, unde șobolanii și gândacii aveau să se înfrupte, distrugând eventualele urme de carne rămase.

Maura se ridică în picioare, respirând anevoie. Cu toate că în cameră era foarte frig, mâinile îi transpiraseră în mănuși și-și simțea inima bătând să-i spargă pieptul.

– Putem pleca acum? întrebă ea.

– Stai un pic. Lasă-mă să mă mai uit puțin.

– Nu mai e nimic de văzut.

– Abia am ajuns, doctore.

Maura aruncă o privire spre holul întunecos și se înfioră. Simți un curent ciudat în aer, o respirație rece care-i ridică părul pe ceafă. „Ușa, gândi imediat. Am lăsat ușa din spate deschisă."

Rizzoli stătea încă în genunchi privind petele, inspectând încet podeaua cu lumina lanternei, cu atenția concentrată exclusiv pe urmele de sânge.

„Ea nu și-a pierdut capul, gândi Maura. Eu de ce aș face-o? Vino-ți în fire, vino-ți în fire."

Se îndreptă spre ușă. Mânui lanterna ca pe un paloș, retezând rapid la întâmplare bucăți de întuneric.

Nu văzu nimic.

– Rizzoli, șopti. Putem să plecăm de aici acum?

Abia atunci simți Rizzoli tensiunea din vocea Maurei. Întrebă, la fel de încetișor:

– Ce e?

– Vreau să plec.

– De ce?

Maura privi holul întunecat.

– Simt că nu e în ordine ceva.

– Ai auzit ceva?

– Hai doar să plecăm de aici, bine?

Rizzoli se ridică în picioare și spuse cu voce scăzută:

– În regulă.

Trecu pe lângă Maura în hol. Aici se opri, adulmecând parcă aerul după vreun semn de amenințare. „Rizzoli cea fără frică, mereu la cârmă", gândi Maura, urmând-o înapoi prin hol și sala de mese.

Păși în bucătărie, cu lanternele aprinse. „Ținte perfecte, observă ea. Și iată-ne, făcând să scârțâie podelele, cu fasciculele lanternelor ca doi ochi de taur."

Simți un șuier de aer rece și rămase cu ochii ațintiți asupra siluetei unui bărbat care stătea în pragul ușii deschise. Înțepeni, observator împietrit, în explozia bruscă de voci din penumbră.

Rizzoli, deja în poziție de tragere, strigă:

– Nu mișca!

– Aruncă arma!

– Am spus *nu mișca,* nenorocitule! comandă Rizzoli.

– Poliția Boston! Sunt de la Poliția din Boston!

– Cine naiba...

Lanterna lui Rizzoli lumină brusc fața intrusului, care-și puse mâna la ochi pentru a se proteja de lumină, mijindu-și ochii. Urmă o lungă tăcere.

Rizzoli pufni dezgustată:

– Rahat!

– Da, și mie-mi pare bine să te văd, spuse detectivul Crowe. Se pare că aici e miezul acțiunii.

– Aș fi putut să-ți zbor amărâții ăia de creieri, zise Rizzoli. Ar fi trebuit să ne anunți că vii aici...

Vocea i se înecă. Rămase tăcută la vederea unei noi siluete. Un bărbat înalt păși cu grație felină pe lângă Crowe, ajungând în cercul fasciculului lanternei lui Rizzoli. Lanterna îi deveni dintr-odată șovăitoare, mâna îi tremura prea tare ca s-o poată ține dreaptă.

– Salut, Jane, spuse Gabriel Dean.

Întunericul părea că nu face altceva dècât să amplifice prelungirea tăcerii.

Când, în cele din urmă, Rizzoli reuși să răspundă, tonul îi era ciudat de categoric. Tonul unui profesionist.

– Nu știam că ești în oraș.

– Am aterizat azi-dimineață.

Își puse pistolul la loc în toc. Își îndreptă ținuta.

– Ce cauți aici?

– Același lucru ca și tine. Detectivul Crowe îmi arată locul crimei.

– FBI-ul își vâră coada? De ce?

Dean își plimbă privirea prin cotloanele întunecate.

– Ar fi mai bine să vorbim despre asta în altă parte. Undeva unde să fie cald, măcar. Mi-ar plăcea să aflu cum se intersectează cazul tău cu ăsta, Jane.

– Dacă tot vorbim, informația ar trebui să fie reciprocă, răspunse Rizzoli.

– Bineînțeles.

– Cu toate cărțile pe față.

Dean dădu din cap.

– Vei ști tot ce știu și eu.

– Atenție aici, spuse Crowe, așteptați să-i arăt agentului Dean ce e de arătat pe aici. Ne vedem cu toții în sala de conferințe. Cel puțin acolo vom avea destulă lumină să

ne putem vedea unii pe alții. Și nu vom mai tremura ca niște rahați.

Rizzoli dădu din cap.

– Sala de conferințe, ora două. Ne vedem acolo.

PAISPREZECE

Rizzoli scotoci după cheile de la mașină și le scăpă în zăpadă. Înjură, aplecându-se după ele.

– Ești în regulă? întrebă Maura.

– M-a luat prin surprindere. Nu mă așteptam... Se ridică și scoase un nor de aburi. Doamne, ce caută aici? Ce *naiba* caută aici?

– Își face meseria, îmi imaginez.

– Nu sunt pregătită pentru asta. Nu sunt pregătită să lucrez din nou cu el.

– Se pare că nu prea ai de ales.

– Știu. Și asta mă scoate cel mai tare din sărite, că nu am de ales.

Rizzoli descuie mașina și amândouă se strecurară înăuntru, pe scaunele reci ca gheața.

– Ai de gând să-i spui? întrebă Maura.

Neînduplecata Rizzoli porni motorul.

– Nu.

– Ar vrea să știe.

– Nu-s așa sigură. Am senzația că nici un bărbat nu ar vrea să știe.

– Deci anulezi orice posibilitate a unui final fericit? Nu-i dai nici măcar o șansă?

Rizzoli oftă.

– Poate, dacă am fi fost alți oameni, ar fi existat o șansă.

– Dar nu li s-a întâmplat altor oameni. Vi s-a întâmplat vouă.

– Așa e. Ce surpriză, nu?

– De ce?

Câteva secunde Rizzoli nu zise nimic, ațintindu-și privirea pe drumul care se deschidea în față.

– Știi cum îmi ziceau cei doi frați ai mei când eram mică? întrebă apoi încetișor. Broasca. Spuneau că nici un prinț nu va dori să sărute o broască. Și cu atât mai puțin să se însoare cu ea.

– Frații pot fi cruzi.

– Și câteodată îți spun în față crudul adevăr.

– Când se uită la tine, agentul Dean nu cred că vede o broască.

Rizzoli ridică din umeri.

– Cine știe ce vede?

– O femeie inteligentă?

– Daa, ce sexy e asta.

– Pentru anumiți bărbați, este.

– Sau așa pretind. Dar știi ce? Tare-mi vine greu s-o cred. Dacă e s-aleagă, bărbații merg întotdeauna după țâțe și cur.

Rizzoli se concentră furioasă la drum, parcurgând străzi unde zăpada murdară înghețase pe trotuar, iar geamurile mașinilor parcate erau acoperite de un strat alb de nea.

– A văzut el *ceva* la tine, Jane. Destul să-i trezească dorința.

– E vorba de cazul la care lucram. Nebunia pe care ți-o dă vânătoarea. Te face să simți că trăiești, știi? Când începi să-i dai de cap, adrenalina începe să pulseze și totul pare altfel, se simte altfel. Lucrezi cu cineva non-stop, atât de aproape de el că ajungi să-i cunoști mirosul. Știi cum își bea cafeaua și cum își leagă cravata. Apoi cazul se complică, vă înfuriați amândoi

și amândurora vi se face frică. Și curând începe să arate a dragoste. Dar nu este. Sunt doar doi oameni care muncesc atât de febril, încât nu mai fac diferența între dorință și excitația provocată de caz. Asta cred eu că s-a întâmplat. Ne-am cunoscut în preajma câtorva cadavre. Și, după o vreme, a început să i se pară că până și eu arăt bine.

– Asta-i tot ce a fost pentru tine? Cineva care a început să arate bine?

– Ei, rahat. El *chiar* arată bine.

– Pentru că dacă nu-l iubești – dacă nici măcar nu-ți pasă de el – atunci faptul că-l vezi acum n-ar trebui să fie atât de dureros. Sau mă înșel?

– Nu știu! fu răspunsul exasperat al lui Rizzoli. Nu știu ce simt pentru el!

– Depinde dacă el te iubește sau nu?

– Cu siguranță n-am să-l întreb acest lucru.

– Așa ai căpăta un răspuns cinstit.

– Cum e zicala aia veche? Dacă nu vrei să știi răspunsul, n-ai decât să nu pui întrebarea!

– Nu se știe niciodată. Răspunsul te-ar putea surprinde.

La Schroeder Plaza opriră la bufet să cumpere cafea și merseră cu ea sus, în sala de conferințe. Așteptând să apară Crowe și Dean, Maura o urmări cu privirea pe Rizzoli care răscolea hârtii și căuta prin dosare, de parcă acestea ar fi conținut cine știe ce secret pe care ea dorea cu disperare să-l descopere. La două și jumătate, auziră în sfârșit târâitul slab al clopoțelului liftului și apoi râsul lui Crowe pe coridor. Rizzoli adoptă o atitudine țeapănă. În timp ce vocile bărbaților se auzeau din ce în ce mai distinct, privirea ei rămase fixată pe dosare. Când Dean apăru în cadrul ușii, nu-și ridică imediat privirea, ca și cum ar fi refuzat să recunoască puterea pe care o avea asupra ei.

Maura îl cunoscuse pe agentul special Gabriel Dean la sfârșitul lunii august, când acesta se alăturase echipei care ancheta uciderea unor cupluri bogate în zona Boston. Bărbat cu o statură impozantă și inteligență discretă, ajunsese repede să conducă echipa, iar conflictul lui cu Rizzoli, care era anchetator-șef, nu mira pe nimeni de la bun început. Maura fusese prima care asistă la transformarea acestui conflict în atracție. Observase primele scântei ale aventurii lor și le văzuse privirile întâlnindu-se pe deasupra cadavrelor victimelor. Remarcase felul în care se îmbujora Rizzoli, nesiguranța ei. Primele stadii ale iubirii erau întotdeauna însoțite de o stare de confuzie.

La fel și ultimele stadii ale iubirii.

Dean intră în încăpere și privirea lui o căută imediat pe Rizzoli. Purta costum și cravată și înfățișarea lui scrobită contrasta cu bluza boțită și părul în dezordine al lui Rizzoli. Când în sfârșit se uită la el, o făcu cu un aer aproape sfidător. „Sunt aici. Accepți sau pleci."

Crowe făcu pe grozavul așezându-se în capul mesei.

– Bun, toată lumea-i aici. E timpul să înceapă spectacolul.

Se uită la Rizzoli.

– Hai să auzim de la FBI mai întâi, spuse ea.

Dean deschise servieta pe care o adusese cu el. Scoase un dosar și-l împinse pe masă până la Rizzoli.

– Fotografia a fost făcută acum zece zile, în Providence, Rhode Island, zise.

Rizzoli deschise dosarul. Maura, care stătea lângă ea, vedea și ea foarte bine fotografia, care înfățișa o scenă a crimei, cu un bărbat ghemuit în poziție fetală în portbagajul unei mașini. O carpetă cu desene cu cerbi era plină de sânge. Fața victimei arăta surprinzător de intactă, cu ochii deschiși și pielea lividă.

– Numele victimei este Howard Redfield, vârsta cincizeci și unu, un bărbat alb, divorțat, din Cincinnati, spuse Dean. Cauza morții a fost rana provocată de un singur glonț, care a pătruns prin osul temporal stâng. În plus, avea fracturi multiple ale ambelor rotule, făcute cu o armă boantă, posibil un ciocan. Mai avea arsuri severe la ambele mâini, care erau legate cu bandă adezivă la spate.

– A fost torturat, spuse Rizzoli.

– Da. Îndelung.

Rizzoli se lăsă înapoi în scaun, palidă. Maura era singura persoană din încăpere care cunoștea motivul acestei palori și o observa cu îngrijorare. Văzu încordarea care i se citea pe față, văzu încercarea ei disperată de a-și stăpâni greața.

– A fost găsit mort în portbagajul propriei mașini, continuă Dean. Mașina era parcată cam la două străzi de stația de autobuz din Providence. Asta-i la numai o oră, o oră și jumătate cu mașina de aici.

– Dar într-o altă jurisdicție, spuse Crowe.

Dean dădu din cap.

– De aceea nu ați auzit de această crimă. Ucigașul putea foarte bine să conducă până la Providence cu victima în portbagaj, să lase mașina acolo și să se întoarcă cu autobuzul înapoi în Boston.

– *Înapoi* în Boston? Ce te face să crezi că de aici a pornit? întrebă Maura.

– E numai o presupunere. Nu știm unde a avut de fapt loc crima. Nu putem fi siguri nici măcar de deplasările domnului Redfield din ultimele săptămâni. Domiciliul lui e în Cincinnati, dar e găsit mort în New England. Nu a plătit pe nicăieri cu cartea de credit, nu se știe unde a dormit. Știm doar că acum o lună a scos din cont o sumă mare de bani. Apoi a plecat de acasă.

– Se pare că fugea de ceva și nu voia să i se dea de urmă, spuse Maura. Sau se temea de ceva.

Dean se uită la fotografie.

– În mod clar, avea dreptate să se teamă.

– Spune-ne mai multe despre victimă, îi ceru Rizzoli.

Era din nou stăpână pe ea, capabilă să privească fotografia fără să se înfioare.

– Domnul Redfield a fost cândva prim-vicepreședinte la Octagon Chimicals, responsabil cu operațiunile pe piețe externe, zise Dean. Acum două luni a demisionat de la companie, aparent din motive personale.

– Octagon? se miră Maura. Am văzut la știri. Nu sunt în prezent sub ancheta Comisiei de Valori Mobiliare?

Dean dădu din cap.

– Departamentul de Control al Comisiei de Valori Mobiliare a chemat Octagon în fața instanțelor civile, acuzând-o de multiple încălcări ale legii prin tranzacții frauduloase de miliarde de dolari.

– Miliarde? repetă Rizzoli. Văleu!

– Octagon este o companie multinațională uriașă, cu vânzări anuale de douăzeci de miliarde de dolari. Vorbim despre un pește foarte mare.

Rizzoli se uită la fotografia care înfățișa scena crimei.

– Și această victimă înota în apele lui. Îi cunoștea secretele. Crezi că era o problemă pentru Octagon?

– Acum trei săptămâni, răspunse Dean, domnul Redfield a cerut o întâlnire cu oficiali de la Departamentul de Justiție.

– Mda, spuse Crowe râzând. Chiar era o problemă.

– A cerut să se întâlnească aici, în Boston, cu reprezentanți ai Departamentului de Justiție.

– De ce nu în Washington? întrebă Rizzoli.

– Le-a spus că mai sunt și alte părți implicate care ar dori să facă declarații. Că trebuia să se facă aici. Ceea ce nu știm este de ce a contactat Departamentul de Justiție, în loc să meargă direct la Comisia de Valori Mobiliare, din moment ce se presupune că declarația lui avea legătură cu ancheta în curs.

– Dar nu știi cu siguranță asta.

– Nu. Pentru că întâlnirea n-a mai avut loc. Deja murise.

Crowe vorbi și el:

– Hei, dacă arată ca o crimă la comandă și miroase a crimă la comandă...

– Și ce legătură au toate astea cu Doamna Șobolanilor? întrebă Rizzoli.

– Ajung și acolo, răspunse Dean. Se uită la Maura. Tu ai făcut autopsia. Care a fost cauza morții ei?

– O rană de pistol în piept. Fragmente de glonț i-au intrat în inimă și a avut loc o sângerare masivă în sacul pericardic, ceea ce a împiedicat inima să pompeze. Se numește tamponadă pericardică.

– Și ce tip de glonț s-a folosit?

Maura își aminti radiografiile toracice ale Doamnei Șobolanilor. Difuzarea fragmentelor de metal, ca o galaxie de stele împăștiate în ambii plămâni.

– O cămașă de cupru conținând biluțe de metal. E conceput să se fragmenteze în interiorul corpului, cu puține șanse de a ieși pe partea cealaltă. Se opri, apoi adăugă: E un proiectil cu efecte devastatoare.

Dean dădu din cap privind fotografia lui Howard Redfield zăcând în poziție fetală și plin de sânge în portbagajul propriei mașini.

– Domnul Redfield a fost omorât cu un Glaser cu vârf albastru. Un glonț tras din același pistol care a omorât-o și pe Jane Doe a ta.

Urmă un moment de tăcere. Apoi Rizzoli spuse, neîncrezătoare:

– Însă tocmai ai pus moartea lui pe seama unui ucigaș plătit. Maniera în care Octagon se descotorosește de un turnător. Cealaltă victimă, Doamna Șobolanilor...

– Rizzoli are dreptate, interveni Maura. Doamna Șobolanilor e ultima țintă a unui ucigaș plătit de o corporație pe care aș putea să mi-o imaginez.

– Cu toate acestea, răspunse Dean, glonțul care a ucis-o a fost tras din aceeași armă cu care a fost omorât Howard Redfield.

Crowe zise și el:

– Așa a intrat în acțiune agentul Dean. Am cerut o analiză DRUGFIRE[1] a glonțului pe care l-ai scos din pieptul ei.

Similar cu baza de date a FBI-ului pentru amprente, AFIS, DRUGFIRE era o bază de date centralizată despre armele de foc. Urme și striații de pe gloanțe găsite la locuri ale crimei erau stocate ca informații digitale, care puteau ulterior fi cercetate pentru asemănări cu altele, punând cap la cap crimele înfăptuite prin folosirea aceleiași arme de foc.

– DRUGFIRE a găsit perechea, spuse Dean.

Rizzoli scutură din cap uluită.

– De ce aceste două victime? Nu văd legătura.

– Tocmai asta face moartea lui Jane Doe atât de interesantă, explică Dean.

Maura nu agrea folosirea acestui cuvânt, *interesantă*. Se insinua că unele morți n-ar fi interesante, n-ar fi demne de atenție specială. Însă cei care le-au căzut victime, cu siguranță, n-ar fi de acord.

---

[1] Sistem de date multimedia care compară automat tipuri de gloanțe după tip și calibru (n.tr.)

Se concentră la fotografie, o pată urâtă de sânge zăcând pe masa de conferințe.

– Jane Doe a noastră nu-i din acest film, spuse.

– Doamnă doctor Isles?

– Există un motiv rațional pentru care a fost ucis Howard Redfield. Se pare că era un turnător. Mărturiile torturii ne spun că moartea lui n-a fost doar un caz de tâlhărie scăpată de sub control. Ucigașul voia ceva de la el. Bani, poate. Sau informații. Dar cum se leagă Jane Doe a noastră – mai mult ca sigur o imigrantă ilegală – de firul acestei povești?

– Asta-i întrebarea, nu?

Dean se uită la Rizzoli.

– Înțeleg că te ocupi de un caz care ar putea și el avea legătură cu toate astea.

Privirea lui păru s-o tulbure. Scutură din cap nervoasă.

– E un alt caz, din câte se pare fără nici o legătură.

– Detectivul Crowe mi-a spus că două călugărițe au fost atacate în mănăstirea lor, zise Dean. În Jamaica Plain.

– Dar criminalul nu a folosit o armă de foc. Călugărițele au fost omorâte în bătaie, credem noi cu un ciocan. Pare-se un atac de furie. Vreun dement care urăște femeile.

– Poate asta a vrut el să vă facă să credeți. Să ascundă orice alte trimiteri la celelalte două omucideri.

– În cazul ăsta, a funcționat. Asta până să vină Maura cu diagnosticul de lepră al lui Jane Doe. Din câte se pare, una din călugărițele care au fost atacate, sora Ursula, a lucrat într-un sat de leproși din India.

– Un sat care nu mai există, precizează Maura.

Dean se uită la ea.

– Cum?

– Se pare că a fost un masacru religios. Aproape o sută de oameni au fost măcelăriți, iar satul ars din temelii. Se opri, apoi zise: Sora Ursula a fost singura supraviețuitoare.

Nu-l văzuse niciodată pe Gabriel Dean atât de înmărmurit. De obicei, Dean era cel care deținea secretele și împărțea revelațiile. Această nouă informație îl amuți total preț de câteva momente.

– Cred că Jane Doe a noastră vine din același sat din India.

– Mai devreme mi-ai spus că era hispanică, zise Crowe.

– Era doar o presupunere, bazată pe pigmentul pielii.

– Și acum îți schimbi părerea, după cum bate vântul?

– Nu, mi-o schimb în baza a ceea ce am găsit la autopsie. Mai ții minte firul galben care-i atârna de încheietură?

– Mda. La analize au zis că-i bumbac. Probabil doar o bucată de ață.

– Dacă porți un fir de ață în jurul încheieturii se presupune că alungi duhurile rele. E un obicei hindus.

– Din nou India, spuse Dean.

Maura dădu din cap.

– Orice facem, ne întoarcem la India.

– O călugăriță și o imigrantă ilegală cu lepră? spuse Crowe. Cum le legăm de suprimarea unui turnător? Scuturâ din cap. Ucigașii profesioniști nu sunt angajați decât dacă cineva are o grămadă de câștigat din asta.

– Sau de pierdut, adăugă Maura.

– Dacă toate aceste crime sunt comandate, spuse Dean, putem fi siguri de un lucru. Anume că progresul anchetelor voastre va fi urmărit cu foarte mare atenție. Trebuie să țineți pentru voi orice informație cu privire la aceste cazuri, pentru că cineva e la curent cu tot ce întreprinde poliția din Boston.

„Și cu ce fac eu", gândi Maura, înfiorându-se. Se expusese atât de mult. La locul crimei, la știri. Mergând spre mașină.

Era obișnuită să fie în atenția mass-media, dar acum se gândea și la ceilalți ochi care puteau să o privească. S-o urmărească. Își aminti ce simțise în întunericul de la Mama Cortina: sentimentul de groază al prăzii când își dă seama dintr-odată că este urmărită de vânător.

– Trebuie să văd și cealaltă scenă a crimei, spuse Dean. Mănăstirea unde au fost atacate călugărițele. Se uită spre Rizzoli. Mi-o poți arăta tu?

Rizzoli nu răspunse imediat. Stătea neclintită, cu privirea țintă la fotografia lui Howard Redfield, ghemuit în portbagajul propriei mașini.

– Jane?

Trase aer adânc în piept și-și îndreptă spatele, ca și cum dintr-odată ar fi găsit o nouă sursă de curaj. De tărie.

– Să mergem, răspunse și se ridică imediat în picioare. Se uită la Dean. Se pare că suntem din nou o echipă.

CINCISPREZECE

„Mă pot descurca. Mă pot descurca eu cu el."

Rizzoli merse pe Jamaica Plain cu ochii la drum, dar cu gândul la Gabriel Dean. Fără nici un avertisment, intrase din nou în viața ei, iar ea era încă prea uluită ca să-și dea seama exact ce simte. Stomacul îi era strâns, mâinile amorțite. Cu numai o zi în urmă, crezuse că depășise pragul cel important, anume că nu-i mai simțea lipsa, că odată cu trecerea timpului și preocupându-se de alte lucruri va putea să uite relația lor. Ochii care nu se văd se uită.

Acum îl va vedea din plin, nici vorbă să-l poată uita.

Ajunse prima la abația Graystones. Parcă mașina și rămase înăuntru să-l aștepte, cu fiecare nerv întins la maximum, cu neliniștea transformându-i-se în greață.

„Adună-te, ce naiba! Concentrează-te la ceea ce ai de făcut."

Îi văzu mașina închiriată parcată în spatele ei.

Ieși numaidecât și simți vântul mușcător înțepându-i fața. Cu cât era mai frig, cu atât mai bine, să-i bage mințile-n cap. Îl privi coborând din mașină și-l salută cu o înclinare scurtă din cap, cum se salută un coleg polițist.

Apoi se întoarse și apăsă clopoțelul de la intrare. Nici răgaz de conversație, nici bâjbâire după cuvinte. Direct la

treabă, singura modalitate prin care înțelegea să facă față acestei reîntâlniri. Simți o mare ușurare când o călugăriță ieși repede din clădire și începu să înoate prin zăpadă, venind spre poartă.

– E sora Isabel, spuse Rizzoli. O să-ți vină greu să crezi, dar e una dintre cele tinere.

Isabel îi cercetă din spatele porții, cu privirea ațintită asupra însoțitorului lui Rizzoli.

– El este agentul Gabriel Dean de la FBI, spuse ea. Am venit să-i arăt capela. Nu vă vom deranja.

Isabel le deschise și-i lăsă înăuntru. Poarta se închise în urma lor cu un zăngănit neînduplecat. Sunetul rece al recluziunii. Sora Isabel intră repede înapoi în clădire, lăsându-i pe cei doi vizitatori în curte. Singuri unul cu celălalt.

Rizzoli rupse imediat tăcerea și se lansă într-un raport despre caz.

– Încă nu suntem siguri cu privire la locul pe unde a intrat, spuse. Zăpada a acoperit eventualele urme și n-am găsit iederă ruptă, care să indice că atacatorul ar fi intrat pe fereastră. Poarta din față este mereu închisă, așa că, dacă făptașul a intrat pe acolo, i-a fost deschisă cu siguranță de către cineva din abație. Asta înseamnă o încălcare a regulilor mânăstirii. Dacă așa s-a întâmplat, trebuie să fi fost noaptea, când nimeni nu-i vedea.

– Nu aveți nici un martor?

– Nici unul. La început am crezut că sora cea tânără, Camille, a fost cea care a deschis poarta.

– De ce ea?

– Din cauza a ce s-a găsit la autopsie, spuse Rizzoli, mutându-și privirea pe zid, evitându-i ochii – cu puțin timp în urmă născuse. I-am găsit pruncul mort într-un iaz din spatele abației.

– Și tatăl?

– Evident este primul suspect, oricine ar fi el. Nu l-am identificat încă. Așteptăm rezultatele testului ADN. Dar acum, după ce am aflat de la tine, se pare că de la bun început am bătut la ușa la care nu trebuia.

Privi la zidurile care îi înconjurau, la poarta care ținea lumea în afara ei și un alt scenariu începu să i se înșire dinaintea ochilor, un scenariu întru totul diferit de cel pe care și-l imaginase când văzuse pentru prima oară locul crimei.

„Dacă aceea care deschisese poarta nu fusese Camille..."

– Deci cine i-a dat drumul ucigașului în abație? întrebă Dean, citindu-i în mod bizar gândurile.

Rizzoli se încruntă uitându-se la poartă, gândindu-se la vântul care spulbera zăpada pe dalele de piatră. Apoi spuse:

– Ursula avea haină și ghete...

Se întoarse și se uită spre clădire. Și-o închipui în bezna de dinainte de revărsatul zorilor, cu ferestrele întunecate și călugărițele dormind în camerele lor. Curtea tăcută, auzindu-se numai șuierul vântului.

– Ningea deja când a ieșit, spuse. Era înfofolită. A traversat curtea spre poartă, unde o aștepta cineva.

– Cineva pe care îl cunoștea, zise și Dean. Cineva pe care îl aștepta.

Rizzoli dădu din cap. Se întoarse spre capelă și începu să meargă, cu ghetele afundându-i-se în zăpadă. Dean o urma îndeaproape, dar ea nu se mai gândea la el; refăcea traseul unei femei sortite pieirii.

„O noapte în care cade prima zăpadă din an. Dalele sunt alunecoase sub picioarele tale. Mergi cu băgare de seamă pentru că nu vrei ca măicuțele să știe că te întâlnești cu cineva. Cineva pentru care ești pregătită să încalci regulile.

Dar este întuneric și nu există nici un felinar care să lumineze poarta. Astfel că nu-i poți vedea fața. Nu poți fi sigură că el este vizitatorul pe care-l aștepți în noaptea asta..."

La fântână se opri brusc și privi în sus la șirul de ferestre care dădeau în curte.

– Ce e? întrebă Dean.

– Camera lui Camille, răspunse ea, arătându-i-o. E chiar acolo.

Dean își ridică privirea spre locul indicat. Vântul înțepător îi înroșise fața și-i zburlise părul. Era o greșeală să-l privească, pentru că în momentul imediat următor tânji atât de tare după atingerea lui, încât fu nevoită să se întoarcă repede cu spatele, trebui să-și apese pumnul pe abdomen pentru a umple golul pe care-l simțea acolo.

– Se prea poate să fi văzut ceva, de sus, din cameră, spuse Dean.

– Lumina din capelă. Era aprinsă când au fost găsite cadavrele.

Rizzoli privi spre fereastra lui Camille și-și aminti așternuturile pătate de sânge.

„Se trezește și constată că trebuie să-și schimbe tamponul. Se dă jos din pat și se duce la baie. Iar când se întoarce în cameră, observă lumina, strălucind prin fereastra cu vitraliu. O lumină care n-ar trebui să fie aprinsă."

Rizzoli se întoarse spre capelă, atrasă de imaginea spectrală pe care o vedea acum, cea a lui Camille ieșind din clădirea principală. Tremurând în timp ce mergea pe aleea plină de zăpadă, regretând probabil că nu-și trăsese pe ea o haină care s-o apere de frig pe drumul scurt dintre cele două clădiri.

Rizzoli urmă fantoma în capelă.

Iat-o în întuneric. Luminile erau stinse, iar stranele nu erau decât niște fantomatice stinghii orizontale.

Dean stătea tăcut lângă ea, fantomă și el, și prin fața ochilor i se derulă ultima secvență a scenariului.

Camille pășind înăuntru, o mână de femeie, cu fața albă ca varul.

„Privește în jos cu groază. Sora Ursula zace la picioarele ei și dalele sunt împroșcate cu sânge."

E posibil ca sora Camille să nu fi înțeles imediat ce se întâmplase și să se fi gândit într-o primă instanță că Ursula doar alunecase și se lovise la cap. Sau poate deja știa, văzând cea dintâi lucire a sângelui, că răul pătrunsese înăuntru. Că acum era lângă ea, aproape de ușă. Urmărind-o.

Că venea spre ea.

„Prima lovitură o face să se clatine. Așa, năucită, încă se zbate să scape. Merge în singura direcție care se deschide în față: culoarul dintre strane. Spre altar, unde se poticnește. Unde cade în genunchi, așteptând lovitura finală.

Și când totul s-a terminat, iar tânăra Camille zace moartă, ucigașul se întoarce către prima victimă. Către Ursula.

Dar nu-și termină treaba. O lasă în viață. De ce?"

Se uită la dale, în locul unde căzuse Ursula. Și-l imagină pe agresor, aplecându-se pentru a vedea dacă era moartă.

Rămase un timp așa, amintindu-și ce-i spusese Maura.

– Ucigașul n-a simțit nici un puls, spuse.

– Ce?

– Sora Ursula nu are puls carotidian pe partea dreaptă a gâtului. Se uită la Dean. A crezut că murise.

Merseră pe culoar, printre șirurile de strane, reconstituind ultimii pași ai lui Camille. Ajunseră la locul din apropierea altarului unde aceasta se prăbușise. Rămaseră tăcuți, cu privirea

țintuită pe podea. Cu toate că nu le puteau vedea prin întuneric, existau fără îndoială urme de sânge printre crăpăturile dintre dale.

Tremurând, Rizzoli își ridică privirea și văzu că Dean se uita la ea.

– Ai văzut tot ce era de văzut aici, zise. Sau poate vrei să vorbești cu maicile.

– Vreau să vorbesc cu tine.

– Sunt aici.

– Nu, nu ești. Aici e detectivul Rizzoli. Eu vreau să vorbesc cu Jane.

Rizzoli râse. Un sacrilegiu în acea capelă.

– Vorbești de parcă aș avea dublă personalitate sau cam așa ceva.

– Nu ești prea departe de adevăr. Te străduiești atât de tare să faci pe polițistul, încât uiți să fii femeie. Eu am venit să văd femeia.

– Ai așteptat ceva timp.

– De ce ești furioasă pe mine?

– Nu sunt.

– Ai un fel ciudat de a saluta venirea mea în Boston.

– Poate pentru că nici nu te-ai deranjat să mă anunți că vii.

Dean oftă și aburul unei năluci îi ieși pe nări.

– Nu putem să stăm amândoi un pic de vorbă?

Rizzoli merse la stranele din față și se lăsă pe una dintre băncile de lemn. El se așeză lângă ea și Rizzoli se uită drept în față, temându-se să-i întâlnească privirea. Temându-se de senzațiile pe care le trezea în ea. Era dureros până și să-i simtă parfumul, din cauza dorinței pe care i-o trezea. Acesta era bărbatul cu care-și împărțise patul, a cărui atingere, și gust, și râset încă îi mai bântuiau visele. Rodul uniunii lor îi creștea în

pântec și-și apăsă burta cu mâna ca să-și potolească durerea bruscă pe care o simți acolo.

– Cum o mai duci, Jane?

– Bine. Cu munca.

– Și plasturele de pe cap? Ce s-a întâmplat?

– A, ăsta. Își atinse fruntea și ridică din umeri. Un mic accident la morgă. Am alunecat și am căzut.

– Pari obosită.

– Nu prea te întreci în complimente, așa-i?

– E doar o remarcă.

– Ei bine, da, sunt obosită. Evident că sunt. A fost una dintre acele săptămâni pline. Și se apropie Crăciunul, iar eu nici n-am cumpărat cadouri pentru ai mei.

O privi un moment și ea-și feri privirea, deloc dornică să-i întâlnească ochii.

– Nu te bucuri că lucrezi din nou cu mine, nu-i așa?

Nu răspunse nimic. Nu negă.

– De ce nu-mi spui odată ce naiba nu e în regulă? îi aruncă el brusc.

Iritarea din vocea lui o făcu să tresară. Dean nu era genul de bărbat care spune des ce simte. Pe vremuri asta o înfuriase, pentru că o făcea să simtă că *ea* era cea care-și pierdea controlul, cea care amenința în permanență să-și iasă din pepeni. Legătura lor începuse pentru că ea făcuse prima mișcare, nu el. Își asumase toate riscurile și-și pusese mândria la bătaie și unde o duseseră toate astea? Îndrăgostită de un bărbat care era încă un mister pentru ea. Un bărbat a cărui singură izbucnire emoțională era mânia pe care i-o simțea acum în glas.

Asta o înfurie și pe ea.

– Nu are nici un rost să vorbim despre trecut, spuse. Trebuie să lucrăm împreună. Nu avem de ales. Însă în ceea ce privește restul – nu pot să discut despre asta acum.

– Despre ce anume? Despre faptul că ne-am culcat împreună?

– Da.

– La vremea respectivă nu părea să te deranjeze.

– S-a întâmplat, asta-i tot. Sunt sigură că și pentru tine a însemnat același lucru ca și pentru mine.

El nu zise nimic.

„Atins? se întrebă ea. Rănit?" Nu credea că era posibil să rănești un bărbat care nu are sentimente.

Rămase uimită când el izbucni brusc în râs.

– Mănânci așa de mult rahat, Jane, spuse.

Se întoarse și-l privi – adică îl *privi* – și fu înmărmurită să vadă aceleași lucruri care o atrăseseră la el pe vremuri. Maxilarul puternic, ochii de un cenușiu metalic. Aerul dominator. Putea să-l insulte mult și bine, tot el era stăpân pe situație.

– De ce ți-e teamă? întrebă el.

– Nu știu la ce te referi.

– Că te voi face să suferi? Că te voi părăsi?

– Oricum nu ai fost niciodată lângă mine.

– În regulă, ai dreptate. Nu puteam. Nu cu slujbele pe care le avem.

– Și totul se reduce la asta, nu-i așa? Se ridică de pe bancă și sângele începu să circule din nou în picioarele ei amorțite. Tu ești în Washington, eu aici. Ai slujba ta, la care nu vei renunța. Eu o am pe-a mea. Fără compromisuri.

– Sună ca o declarație de război.

– Nu, dar e logic. Încerc să fiu pragmatică.

Îi întoarse spatele și se îndreptă înapoi spre ușă.

– Și să te protejezi.

– N-ar trebui? răspunse ea, privindu-l peste umăr.

– Nu toată lumea s-a vorbit să te rănească, Jane.

– Pentru că nu-i permit eu.

Părăsiră capela. Merseră înapoi prin curte și ieșiră pe poartă, care se închise în urma lor cu zgomot răsunător.

– Ei bine, nu văd nici un rost să încerc să-ți găuresc armura, spuse el. Aș parcurge drum lung până la tine. Dar trebuie să-mi ieși și tu în întâmpinare la jumătate. Trebuie să dai și tu.

Se întoarse cu spatele și se îndreptă spre mașină.

– Gabriel? zise ea.

Se opri și se uită la ea.

– Ce te-ai gândit că se va întâmpla între noi de data asta?

– Nu știu. Am sperat ca măcar să te bucuri că mă vezi.

– Și altceva?

– Să ne-o tragem iepurește, ca pe vremuri.

La auzul acestor vorbe, Rizzoli izbucni în râs și clătină din cap.

„Nu mă ispiti. Nu-mi aduce aminte de ceea ce-mi lipsește atât de mult."

O privi pe deasupra capotei.

– M-aș mulțumi și cu prima chestie, Jane, spuse.

Apoi se strecură înăuntru și închise portiera.

Ea îl privi cum se îndepărtează, gândindu-se: „Pentru că ne-am tras-o iepurește am ajuns în beleaua în care sunt".

Privi în sus spre cer, tremurând toată. Era doar patru după-amiaza și deja părea că se lasă noaptea, furând ultima rază cenușie de lumină a zilei. Nu avea mănușile la ea și vântul era atât de mușcător, încât îi pișcă degetele în timp ce deschidea cu cheia portiera. După ce urcă în mașină, bâjbâi să bage cheia în contact, dar mâinile îi erau neîndemânatice și de-abia își simțea degetele.

Se liniști un moment, cu cheia în contact. Brusc îi veniră în minte mâinile leproșilor, cioturi cu degetele mâncate și-și aminti, vag, o întrebare despre mâinile unei femei.

O vorbă spusă la întâmplare, căreia nu-i dăduse importanță la vremea respectivă.

„A spus că sunt prost-crescută pentru că am întrebat de ce doamna aceea nu avea deloc degete."

Se dădu jos din mașină și merse înapoi în fața porții. Trase de clopoțel de nenumărate ori.

Într-un final apăru sora Isabel. Fața îmbătrânită care o privea printre drugii de fier nu părea bucuroasă c-o vede.

– Trebuie să vorbesc cu fata, spuse Rizzoli. Fiica doamnei Otis.

O găsi pe Noni stând singură într-o sală de clasă veche aflată la capătul coridorului, cu picioarele ei voinice bălăbănindu-se pe scaun și un curcubeu de creioane colorate împăștiate pe pupitrul uzat din fața ei. Era mai cald în bucătăria abației, unde doamna Otis pregătea cina pentru călugărițe și aroma fursecurilor cu ciocolată proaspăt scoase din cuptor ajungea până și în această aripă întunecoasă a clădirii. Cu toate astea, Noni preferase să se ascundă în această cameră friguroasă, departe de limba ascuțită și de privirile dezaprobatoare ale mamei ei. Fata nici nu părea să simtă frigul. Ținea stângace în mână un creion verde și scoase limba într-o concentrare febrilă în timp ce mâna desena scântei care ieșeau din capul unui bărbat.

– Mai are puțin și explodează, spuse Noni. Razele mortale îi prăjesc creierul. Asta îl face să sară în aer. Ca atunci când gătești chestii la cuptorul cu microunde și ele explodează, exact la fel.

– Razele mortale sunt verzi? întrebă Rizzoli.

Noni își ridică privirea spre ea.

– Ar trebui să fie de altă culoare?

– Nu știu. Mereu am crezut că razele mortale sunt, ăă, argintii.

– Nu am creion argintiu. Conrad mi l-a luat la școală și nu mi l-a mai dat înapoi.

– Cred totuși că merge să faci razele morții și verzi.

Astfel liniștită, Noni se întoarse la desenul ei. Luă un creion albastru și adăugă țepușe la raze, ca să arate a ploaie de săgeți care se abate asupra victimei nefericite. Erau multe victime nefericite pe pupitru. Teancul de desene înfățișa nave spațiale care deschideau focul și extratereștri albaștri care scurtau oameni de capete. Nici vorbă de vreun E.T. prietenos. Fata care-i desena îi păru și ea lui Rizzoli o creatură extraterestră, un vârcolac în miniatură cu ochi căprui de țigăncușă, care se ascundea într-o cameră unde știa că nu va fi deranjat de nimeni.

Alesese un adăpost deprimant. Clasa nu mai părea folosită de mult timp și avea pereții golași mânjiți de nenumărate urme de degete și scotch galben. Pupitre vechi zăceau unele peste altele într-un colț, lăsând liber parchetul zgâriat de lemn. Singura sursă de lumină venea de la ferestre și învăluia totul în nuanțe de un cenușiu glacial.

Noni își începuse următorul desen din seria dedicată atrocităților extraterestre. Victima razelor verzi mortale avea acum o gaură căscată în cap, de unde ieșeau stropi purpurii. Deasupra lui apărea o bulă cu răcnetul lui de agonie.

„AUUUUUUU!"

– Noni, ți-aduci aminte de seara în care am stat de vorbă?

Cârlionții castanii se mișcară afirmativ.

– N-ai mai venit să mă vezi.

– Păi, da, pentru că am cam alergat în ultimele zile.

– Ar trebui să te oprești din alergat. Ar trebui să înveți să stai jos și să te relaxezi.

Se simțeau ecourile unei voci adulte în acea formulare.

„Încetează să tot alergi pe aici, Noni!"

– Și n-ar trebui să fii așa de tristă, adăugă Noni, alegând un nou creion.

Rizzoli privi în tăcere cum fata desena pete de un roșu aprins ieșind din capul care exploda. „Dumnezeule, gândi. Fata asta vede lucruri. Vârcolacul ăsta care nu știe ce-i frica vede mai multe decât oricine altcineva."

– Ai niște ochi foarte ageri, spuse. Vezi o grămadă de lucruri, nu?

– Am văzut odată un cartof explodând. În cuptorul cu microunde.

– Data trecută ne-ai spus niște lucruri despre sora Ursula. Ai spus că te-a dojenit.

– Păi da.

– A spus că ești prost-crescută, pentru că ai întrebat despre mâinile unei femei. Îți aduci aminte?

Noni își ridică privirea, privind-o pe furiș cu un ochi întunecat de sub un vălătuc de cârlionți.

– Am crezut că vrei să știi doar despre sora Camille.

– Și despre Ursula. Și despre femeia care avea ceva în neregulă cu mâinile. Ce ai vrut să spui cu asta?

– Nu avea deloc degete.

Luă un creion negru și desenă o pasăre deasupra bărbatului care exploda. O pasăre de pradă, cu aripi negre, uriașe.

– Vulturi, spuse. Te mănâncă atunci când ești mort.

„Ia uite-mă, gândi Rizzoli, contând pe vorbele unei copile care desenează extratereștri și raze mortale."

Se aplecă spre fată și întrebă încetișor:

– Unde ai văzut-o pe această femeie, Noni?

Fata puse jos creionul și scoase un oftat plictisit.

– Bine. De vreme ce *trebuie* să știi.

Sări din scaun.

– Unde pleci?

– Să-ți arăt. Unde era femeia.

Geaca îi era așa mare, încât Noni arăta ca un pui de lele înotând prin zăpadă. Rizzoli călcă în urmele de pași lăsate de cizmele de cauciuc ale fetiței, simțindu-se ca un soldat umil mergând în pas de marș în urma unui general hotărât. Fata o conduse prin curtea mânăstirii și trecură de fântâna unde zăpada adunată semăna cu straturile unui tort de nuntă. La poartă se opri și arătă cu degetul.

– Acolo.

– De partea cealaltă a porții?

– Îhî. Avea o eșarfă mare în jurul feței. De parcă ar fi fost o jefuitoare de bănci.

– Deci nu i-ai văzut fața?

Fata clătină din cap, agitându-și cârlionții castanii.

– Și doamna asta a vorbit cu tine?

– Nu, doar bărbatul.

Rizzoli rămase cu ochii pironiți la ea.

– Era și un bărbat cu ea?

– M-a rugat să-i las să intre, pentru că aveau nevoie să discute cu sora Ursula. Dar e împotriva regulamentului și asta i-am și spus. Dacă o soră încalcă regulile, o dau afară. Mami spune că ele nu au unde să se ducă, așa că nu încalcă regulile *niciodată,* pentru că le e frică să iasă afară. Se opri un moment, se uită în sus și adăugă cu o doză de mândrie în glas. Dar eu ies afară mereu.

„Asta pentru că nu ți-e teamă de nimic, își zise Rizzoli. Ești neînfricată."

Noni începu să traseze o linie dreaptă în zăpadă, cizmulițele ei roz mărșăluind cu precizie soldățească. Merse până în

fund, apoi se întoarse ca la comandă și mărșălui înapoi, descriind o linie paralelă cu prima.

„Crede că-i invincibilă, gândi Rizzoli. Dar e așa de mică și de vulnerabilă. O fărâmă de copilă într-o geacă umflată cu pene."

– Ce s-a întâmplat apoi, Noni?

Fata veni înapoi călcând cu zgomot și se opri brusc, privindu-și cizmele pline de zăpadă.

– Doamna a strecurat o scrisoare prin poartă. Noni se aplecă spre Rizzoli și șopti: Și am văzut că nu avea deloc degete.

– I-ai dat scrisoarea sorei Ursula?

Fata dădu din cap afirmativ, ceea ce făcu ca buclele să-i salte ca niște arcuri.

– Și a ieșit afară. *Imediat.*

– A vorbit cu oamenii aceia?

Un clătinat din cap.

– De ce nu?

– Pentru că atunci când a ajuns la poartă, ei plecaseră deja.

Rizzoli se întoarse și se uită la trotuarul unde stătuseră cei doi vizitatori, implorând un copil recalcitrant să-i lase înăuntru.

Părul de pe ceafă i se zburli dintr-odată.

„Doamna Șobolanilor. A fost aici."

ŞAISPREZECE

Rizzoli ieși din liftul spitalului, trecu în grabă de semnul care anunța că „TOȚI VIZITATORII TREBUIE SĂ SE ÎNREGISTREZE" și intră în viteză prin ușile batante la Terapie intensivă. Era ora unu noaptea și secția era slab luminată pentru a permite pacienților să doarmă. Venind direct din holul luminat, intră într-o sală unde infirmierele nu erau decât siluete fără chip. Salonul unui singur bolnav era puternic luminat și ea se îndreptă spre el, ca spre un far călăuzitor.

Polițista de culoare care stătea la intrarea în rezervă o salută pe Rizzoli.

– Bună seara. Ai ajuns repede.

– A spus ceva?

– Nu poate. Încă mai are tubul ăla respirator în gât. Dar sigur e trează. Are ochii deschiși și am auzit-o pe infirmieră spunând că răspunde la comenzi. Toată lumea e surprinsă, nu credeau că se va mai trezi.

Zgomotul alarmei ventilatorului o făcu pe Rizzoli să arunce un ochi prin ușa salonului la personalul medical adunat în jurul patului. Îl recunoscu pe neurochirurg, doctorul Yuen, și pe internist, doctorul Sutcliffe, cu coada lui blondă, stranie notă discordantă în acea întrunire de profesioniști îndârjiți.

– Ce se petrece acolo?

– Habar n-am. Ceva în legătură cu tensiunea arterială. Domnul doctor Sutcliffe a ajuns aici exact în momentul în care lucrurile începuseră s-o ia razna. Apoi a apărut și doctorul Yuen și de atunci se tot agită în jurul ei.

Polițista scutură din cap.

– Nu cred că e în regulă. Aparatele astea țiuie de ceva timp ca nebunele.

– Doamne, nu-mi spune că o s-o pierdem tocmai acum când s-a trezit.

Se strecură în rezervă, unde lumina strălucea cu o intensitate dureroasă pentru ochii ei obosiți. Nu o putea vedea pe sora Ursula, ascunsă de cercul înghesuit de halate albe, în schimb vedea monitoarele de deasupra patului, cu ritmul cardiac mișcându-se într-un zigzag rapid, ca o șopârlă pe apă.

– Încearcă să-și scoată tubul endotraheal! anunță o asistentă.

– Leagă-i mâna aia mai strâns!

– ... Ursula, liniștește-te. Încearcă să te liniștești.

– Suflul sistolic a coborât la optzeci...

– De ce e așa de roșie? întrebă Yuen. Uită-te la fața ei.

Aruncă o privire la ventilatorul care emisese un semnal de alarmă.

– Prea multă rezistență respiratorie, răspunse o asistentă. Respinge ventilatorul.

– Tensiunea e în continuă scădere, doctore Yuen. Optzeci sistolică.

– Administrați-i dopamină. Acum.

O asistentă o observă dintr-odată pe Rizzoli stând în ușă.

– Doamnă, va trebui să ieșiți afară.

– E conștientă? întrebă Rizzoli.

– Ieșiți *afară* din salon.

– Mă ocup eu de asta, spuse Sutcliffe.

O luă pe Rizzoli de braț și, apucând-o strâns, o scoase din salon, apoi trase draperia, împiedicând astfel orice încercare de a privi pacienta. Simțea, stând în întuneric, ochii altor asistente, urmărind-o din celelalte rezerve ale secției de Terapie intensivă.

– Doamnă detectiv Rizzoli, spuse Sutcliffe, trebuie să ne lași să ne facem treaba.

– Și eu încerc să mi-o fac pe a mea. E singurul nostru martor.

– Care se află într-o stare critică. Trebuie s-o ajutăm să iasă din această criză înainte ca oricine să poată sta de vorbă cu ea.

– Măcar e conștientă?

– Da.

– Înțelege ce se întâmplă?

Doctorul tăcu preț de câteva clipe. În lumina slabă de la Terapie intensivă, Rizzoli nu-i vedea fața. Tot ce putea vedea era conturul umerilor lui largi și reflexia ochilor lui, lucind verde pe cel mai apropiat monitor.

– Nu sunt sigur. Ca să fiu sincer, nu m-am așteptat deloc să-și recapete cunoștința.

– De ce-i scade tensiunea? S-a întâmplat ceva ce eu nu știu?

– Acum ceva timp, a început să se panicheze, probabil din cauza tubului endotraheal. E o senzație înfiorătoare, să simți un tub pe gâtlej, dar trebuia să rămână acolo s-o ajute să respire. I-am dat niște Valium când i-a crescut tensiunea. Apoi dintr-odată a început să scadă foarte repede.

O asistentă trase draperia rezervei și strigă din ușă:

– Doctore Sutcliffe?

– Da?

– Tensiunea rămâne neschimbată, chiar și după dopamină.

Sutcliffe intră înapoi în rezervă.

Rizzoli asistă din prag la drama care se desfășura la numai câțiva pași de ea. Mâinile călugăriței erau făcute pumn, tendoanele brațelor erau ca niște corzi întinse, iar ea se lupta cu legăturile care-i țineau încheieturile prinse de marginile metalice ale patului. Creștetul capului îi era acoperit de bandaje, iar gura era ascunsă de tubul endotraheal introdus în gât, însă fața i se vedea bine. Era foarte umflată, cu obrajii inundați de un roșu aprins. Prinsă în acea masă mumificatoare de bandaje și tuburi, Ursula avea ochii unui animal hăituit, cu pupilele dilatate de frică și privirea mișcându-i-se înnebunită când la stânga, când la dreapta, căutând parcă o modalitate de scăpare. Stinghiile patului pârâiră ca barele unei cuști când încercă să-și smulgă legăturile. Se ridicase în fund pe pat, ceea ce făcu ca ventilatorul cardiac să sune imediat alarma.

Rizzoli se uită repede la monitor, unde linia se derula acum dreaptă.

– E în regulă, e în regulă! spuse Sutcliffe. Doar și-a deconectat unul dintre fire.

Îl puse la locul lui și ritmul reapăru pe ecran. Un tic-tic-tic rapid.

– Micșorați doza de dopamină, ordonă Yuen. Administrați-i fluide.

Rizzoli se uită cum asistenta deschide complet perfuzia și lasă să curgă acolo un șuvoi salin în vena Ursulei. Privirea călugăriței o întâlni pe cea a lui Rizzoli într-un ultim moment de conștiență. În chiar secunda dinainte ca ochii să i se împăienjenească și ca ultima scânteie de luciditate să se stingă, ceea ce văzu Rizzoli în această privire fu o frică de moarte.

– Tensiunea tot nu urcă! A coborât la șaizeci...

Mușchii de pe fața Ursulei se destinseră, iar mâinile se potoliră. Sub pleoapele moi, ochii erau acum duși. Orbi.

– Ritm cardiac neregulat, spuse asistenta. Se vede ritm cardiac neregulat!

Privirile se mutară imediat pe ecranul monitorului. Bătăile inimii, care ticăiseră repede, dar cu același ritm pe ecran, erau acum deformate de înțepături ca de pumnal.

– Tahicardie ventriculară! spuse Yuen.

– Nu mai are tensiune! Nu acceptă perfuzia.

– Dați jos balustrada patului. Haideți, grăbiți-vă, să începem compresiile toracice.

Rizzoli fu îmbrâncită în afara rezervei, când una dintre asistente alergă la ușă strigând:

– Urgență de gradul zero!

Prin fereastra salonului privi cum furtuna se abătea asupra Ursulei. Văzu capul lui Yuen apărând și dispărând în timp ce efectua resuscitarea. Văzu cum îi fu injectat medicament după medicament prin acul perfuziei și mai văzu pansamente sterile zvârlite pe dușumea.

Își ațintă privirea pe monitor. Aparatul înregistra acum o linie de zimți tăind suprafața ecranului.

– Încărcat la două sute!

Toată lumea din salon se trase înapoi în timp ce o asistentă se aplecă, având în mână padelele defibrilatorului. Rizzoli putu să vadă bine pieptul gol al Ursulei, cu pielea pătată și roșie. Îi păru ceva uluitor, ca o călugăriță să aibă niște sâni atât de generoși.

Padelele se descărcară.

Pieptul Ursulei se mișcă spasmodic, ca prins în corzi.

Polițista care stătea lângă Rizzoli spuse încetișor:

– Am un presentiment urât. Nu va reuși.

Sutcliffe mai privi o dată monitorul. Apoi privirea lui o întâlni prin fereastră pe cea a lui Rizzoli. Clătină din cap.

O oră mai târziu, Maura ajunse și ea la spital. După telefonul lui Rizzoli, sărise din pat, lăsându-l pe Victor adormit pe perna de alături și se îmbrăcase fără să mai treacă pe la duș. Luând liftul până la Secția de terapie intensivă, îi simți mirosul impregnat pe piele și tânji după orele de dragoste brută care abia se consumaseră. Venise direct la spital mirosind a sex, cu mintea încă la trupuri fierbinți, nu reci. Cu mintea la vii, nu la morți. Rezemată de peretele liftului, închise ochii și-și oferi încă puțin răgaz pentru a-și savura amintirile. Un ultim moment de rememorare a plăcerii.

Deschiderea ușii o luă prin surprindere. Tresări brusc, clipind în fața celor două asistente care așteptau să intre în lift și ieși rapid, cu obrajii în flăcări.

„Oare se observă? gândi în timp ce mergea pe coridor. Cu siguranță oricine vede pe fața mea strălucirea vinovată a satisfacției."

Rizzoli se afla în sala de așteptare de la Terapie intensivă, ghemuită pe canapea, cu un pahar de plastic cu cafea în mână. Când intră, Rizzoli îi aruncă o privire lungă, de parcă și ea ar fi detectat ceva diferit la Maura. O roșeață necuviincioasă în obraji, în această noapte când tragedia unei ființe le adusese împreună.

– Spun că a avut un atac de cord, zise Rizzoli. Nu arată bine. E ținută în viață de aparate.

– La ce oră a început criza?

– Pe la unu. S-au chinuit aproape o oră și au reușit să-i facă inima să bată din nou. Însă acum e în comă. Nu respiră singură. Pupilele sunt areactive. Clătină din cap. Nu cred că-și mai revine.

– Ce spun doctorii?

– Păi aici se contrazic. Doctorul Yuen nu e pregătit s-o scoată de la aparate. Dar hipiotul crede că e în moarte cerebrală.

– Te referi la doctorul Sutcliffe?

– Mda. Tipul bine făcut cu coadă. A programat o encefalogramă mâine-dimineață, să vadă dacă mai detectează activitate cerebrală.

– Dacă nu mai e deloc, va fi greu de argumentat menținerea ei la aparate.

Rizzoli dădu din cap.

– M-am gândit eu că vei spune asta.

– Stopul cardiorespirator a avut martori?

– Ce?

– Când i s-a oprit inima în salon era prezent personal medical?

Rizzoli părea acum enervată, deranjată de întrebările la obiect ale Maurei. Puse jos paharul cu cafea, împroșcând masa cu lichidul negru.

– O grămadă, mai exact. Și eu eram acolo.

– Ce a determinat criza?

– Au spus că tensiunea a urcat mai întâi rapid și pulsul i-a luat-o razna. Până să ajung eu acolo, tensiunea începuse să-i scadă vertiginos. Apoi i s-a oprit inima. Așa că da, martori au existat de la bun început.

Trecură câteva secunde. Televizorul era deschis, dar cu sonorul dat la minimum. Privirea lui Rizzoli ajunse din întâmplare la banda cu știri a postului CNN care se derula în partea de jos a ecranului. „Un angajat nemulțumit a împușcat patru oameni la o fabrică din Carolina de Nord... Scurgeri de chimicale toxice în Colorado odată cu deraierea unui tren... „O dare de seamă continuă a dezastrelor din toată țara, și iată-ne și pe

noi, două femei obosite, luptându-se să treacă de această noapte cu bine."

Maura se așeză pe canapea lângă Rizzoli.

– Cum îți merge, Jane? Arăți istovită.

– Mă simt ca naiba. Simt că-mi stoarce și ultima fărâmă de energie. Că nu-mi mai rămâne nimic.

Sorbi și ultima înghițitură de cafea și aruncă recipientul gol la coșul de gunoi. Nu nimeri. Rămase uitându-se pur și simplu la el, prea obosită să se ridice și să-l ia de pe podea.

– Fata l-a identificat, spuse.

– Ce?

– Noni.

Se opri.

– Gabriel a fost minunat cu ea. M-a cam luat prin surprindere. Într-un fel nu mă așteptam să fie așa de bun cu copiii. Știi cum e el, așa, închis. Rigid. Dar s-a așezat lângă ea și a cucerit-o din prima... Rămase pe gânduri, apoi se scutură și spuse: L-a recunoscut pe Howard Redfield din fotografie.

– El e bărbatul care a venit la Graystones? Însoțitorul lui Jane Doe?

Rizzoli dădu din cap.

– Erau amândoi la poartă. Încercau să intre, s-o vadă.

Maura scutură din cap.

– Nu pricep. Care naiba putea fi legătura dintre acești trei oameni?

– Asta-i o întrebare la care numai Ursula ar fi putut răspunde.

Rizzoli se ridică și-și trase haina. Se îndreptă spre ușă, apoi se opri. Se întoarse spre Maura.

– Era conștientă, știi.

– Sora Ursula?

– Chiar înainte de atacul de inimă, a deschis ochii.

– Crezi că era într-adevăr conștientă? Că-și dădea seama ce se petrece?

– A strâns mâna asistentei. Răspundea la comenzi. Dar n-am reușit să-i vorbesc. Stăteam chiar acolo și ea *s-a uitat* la mine, chiar înainte să... Rizzoli se opri, tulburată parcă de propriile gânduri. Sunt ultima persoană pe care a văzut-o.

Maura intră la Terapie intensivă, trecând de monitoarele cu înregistrări verzi ale bătăilor unor inimi, de asistentele care șușoteau lângă rezervele bolnavilor cu draperiile trase. Ca intern de gardă la urgențe, vizitele ei nocturne la Terapie intensivă fuseseră mereu prilejuri de neliniște – un pacient pe moarte, o urgență care cerea decizia ei rapidă. Chiar și după atâția ani, pătrunderea la o astfel de oră într-o secție de Terapie intensivă îi accelera pulsul. Însă în această noapte n-o aștepta nici o urgență medicală; era aici pentru a examina consecințele.

Îl găsi pe doctorul Sutcliffe lângă patul Ursulei, scriind în fișă. Ritmul peniței încetini ușor și vârful rămase pe hârtie, ca și cum ar fi avut dificultăți în formularea următoarei propoziții.

– Doctor Sutcliffe? rupse ea tăcerea.

Se uită la ea, cu fața bronzată cutată de noi riduri de oboseală.

– Doamna detectiv Rizzoli m-a rugat să vin. Mi-a spus că aveți de gând să o scoateți de la aparate.

– Din nou vă pripiți un pic, răspunse el. Doctorul Yuen a hotărât s-o mai ținem o zi sau două. Vrea mai întâi să vadă o encefalogramă.

Își coborî din nou privirea la însemnările din fișă.

– Ce ironie, nu? Pagini și pagini dedicate ultimelor ei zile pe acest pământ. Însă toată viața ei încape într-un singur paragraf. E ceva în neregulă cu acest lucru. Ceva deprimant.

– Măcar dumneata apuci să-ți cunoști pacienții cât timp încă respiră. Eu nu am acest privilegiu.

– Nu cred că mi-ar plăcea slujba dumneavoastră, doamnă doctor Isles.

– Sunt zile în care-mi displace și mie.

– Atunci de ce o faceți? De ce preferați morții viilor?

– Merită atenția noastră. Și-ar dori ca noi să știm de ce au murit.

Se uită la Ursula.

– Dacă vă întrebați ce s-a întâmplat cu ea, sunt în măsura să vă răspund. Nu ne-am mișcat suficient de repede. Am rămas în preajmă uitându-ne cum se panichează, când ar fi trebui s-o sedăm. Dacă am fi calmat-o mai devreme...

– Vreți să-mi spuneți că a făcut stop cardiac din cauza panicii?

– Așa a început. Mai întâi o zvâcnire a tensiunii și a pulsului. Apoi tensiunea pur și simplu s-a prăbușit și au început aritmiile. Am avut nevoie de douăzeci de minute ca să-i stabilizăm iar ritmul.

– Ce arată EKG-ul ei?

– Infarct miocardic acut. Acum e în comă profundă. Nu are reacții pupilare. Nu răspunde la stimuli dureroși. Mai mult ca sigur a suferit leziuni ireversibile ale creierului.

– E un pic cam devreme să spuneți asta, nu-i așa?

– Sunt realist. Doctorul Yuen speră s-o poată ajuta, dar el e chirurg. Vrea să aibă statistici bune. Cât timp pacientul nu îi moare la operație, îl poate trece printre succesele lui. Chiar dacă acesta rămâne o legumă.

Maura se duse lângă pat și se încruntă privind-o pe Ursula.

– De ce este atât de edematoasă?

– I-am administrat fluide în timpul stopului cardiac, să încercăm să-i creștem tensiunea. De aceea fața îi e umflată.

Maura se uită la brațele călugăriței și văzu niște bubițe roșii pe piele.

– Arată a urticarie în fază de vindecare. Ce medicamente i s-au dat?

– Obișnuitul cocktail care se dă la urgențe de acest tip. Antiaritmice. Dopamină.

– Cred că e nevoie de un examen toxicologic al substanțelor medicamentoase.

– Cum?

– Acesta a fost un stop cardiac cu etiologie necunoscută. Și urticaria asta indică o reacție la un medicament.

– Nu avem obiceiul să facem examene toxicologice doar pentru că un pacient suferă un stop cardiac.

– De data asta ar trebui.

– De ce? Credeți că am făcut o greșeală? I-am administrat ceva ce nu trebuia?

Părea defensiv acum, oboseala i se transforma în mânie.

– E martor într-o crimă, punctă Maura. Singurul martor.

– Tocmai ne-am petrecut ultima oră încercând să-i salvăm viața. Iar acum insinuați că nu aveți încredere în noi.

– Ascultați, încerc doar să nu omit nimic.

– Bine. Închise zgomotos dosarul cu fișa. De dragul dumneavoastră, o să mă asigur că se rezolvă cu examenul toxicologic, spuse și părăsi încăperea.

Maura rămase în salon, uitându-se la Ursula, scăldată în lumina catifelată și sepulcrală a veiozei de lângă pat. Nu văzu nimic din dezordinea care rămâne după o RCP[1]. Seringile, fiolele cu medicamente și pansamentele sterile care rămâneau întotdeauna în urma eforturilor de resuscitare fuseseră

[1] Resuscitare cardiopulmonară (n.tr.)

măturate. Pieptul pacientei se ridica și cobora numai datorită aerului pompat în plămânii ei cu ajutorul ventilatorului.

Maura scoase o lanternă subțire și-i îndreptă lumina în ochii Ursulei.

Nici o pupilă nu răspunse stimulului luminos. În timp ce-și îndrepta umerii simți că cineva o urmărea. Se întoarse și fu uimită să-l vadă pe părintele Brophy stând în ușă.

– Asistentele m-au chemat, zise el. S-au gândit că poate a venit timpul.

Avea cearcăne negre în jurul ochilor și o barbă nerasă îi întuneca obrajii. Ca de obicei, purta veșmânt clerical, însă la acea oră târzie avea cămașa șifonată. Și-l imagină abia trezit din somn, rostogolindu-se din pat și îmbrăcându-se pe bâj-bâite. Luându-și în pripă cămașa aceea și părăsind căldura dormitorului.

– Vreți să plec? o întrebă. Aș putea veni mai târziu.

– Nu, vă rog, intrați, părinte Brophy. Tocmai aveam de gând să mă uit din nou peste fișa ei.

Părintele încuviință și intră în rezervă. Spațiul deveni dintr-odată prea strâmt, prea intim.

Maura luă fișa pe care Sutcliffe o lăsase când ieșise. Așezându-se pe un scăunel de lângă pat fu brusc conștientă, o dată în plus, de propriul miros și se întrebă dacă Brophy îl simțea și el. Mirosul lui Victor. Miros de sex. Cum Brophy începu să murmure o rugăciune, se sili să se concentreze la însemnările asistentei.

00.15: Semne vitale: T.A. urcă la 130/90, puls 80. Deschide ochii. Face mișcări conștiente. Strânge mâna dreaptă la comandă. Dr. Yuen și dr. Sutcliffe vorbesc de schimbări ale statusului mental al pacientei.

00.43: T.A. urcă la 180/100, puls 120. Dr. Sutcliffe prezent. Pacienta e agitată și încearcă să-și scoată tubul endotraheal.

00.50: Tensiunea sistolică scade la 110. Prezintă eritem și este foarte agitată. Dr. Yuen prezent.

00.55: Sistolic 85, puls 180. Se mărește doza de intravenos...

Pe măsură ce tensiunea scădea, observațiile deveneau mai lapidare, scrisul mai grăbit, până ajunse o mâzgăleală greu lizibilă. Își putea închipui evenimentele, așa cum se derulaseră ele în salon. Disperarea de a găsi pungile de perfuzie și seringile. Asistenta, alergând din salon la dulapul de medicamente și înapoi. Bandaje sterile folosite, fiole goale, doze corecte, calculate frenetic. Toate acestea în timp ce tensiunea arterială a pacientei se prăbușește.

„01.00: Se declanșează urgența de gradul 0."

Un scris diferit, acum. O altă asistentă, intrând în salon pentru a înregistra evenimentele. Noile însemnări în foaia de observație erau laconice și sistematice, rezultatul muncii unei asistente a cărei sarcină în timpul crizei fusese doar aceea de a observa și de a înregistra.

Fibrilație ventriculară. Cardioversiune electrică la 300 juli. Perfuzie cu lidocaină mărită la 4 mg/min.

Cardioversiune repetată, 400 juli. Încă în fibrilație ventriculară.

Pupile dilatate, dar încă reactivă la lumină...

„Încă nu e totul pierdut, gândi Maura. Nu atâta timp cât pupilele reacționează. Nu atâta timp cât mai există o șansă."

Își aminti prima urgență de gradul zero pe care o coordonase pe vremea când era intern și cât se încăpățânase să nu se recunoască învinsă, chiar și atunci când era evident că pacientul nu mai putea fi salvat. Dar familia omului stătuse și așteptase nu departe de salon – soția și cei doi fii adolescenți –, și Maura avusese mereu în fața ochilor chipurile băieților în

timp ce încărca padelele defibrilatorului, iarăși și iarăși. Amândoi băieții erau suficient de înalți să poată fi considerați bărbați, cu picioare uriașe și fețe acneice, dar plângeau ca niște copii, iar ea continuase încercările de resuscitare mult după ce totul se vădise inutil, spunându-și: „Mai fă o ultimă încercare. Numai una".

Își dădu seama că părintele Brophy nu mai zicea nimic. Ridicându-și privirea spre el, îl văzu uitându-se la ea atât de intens, încât se simți invadată.

Și, în același timp, în mod bizar, excitată.

Închise dosarul cu foaia de observații cu un gest profesional, încercând să-și mascheze confuzia. Abia se desprinsese din îmbrățișarea lui Victor, cu toate acestea iat-o atrasă, dintre toți, de acest bărbat. Știa că pisicile în călduri puteau atrage masculii prin miros. Oare ăsta era semnalul pe care-l transmisese, mirosul unei femele receptive? O femeie care nu făcuse atât de mult timp sex, încât acum nu se mai putea sătura?

Se ridică și-și luă haina.

El păși spre ea pentru a o ajuta să se îmbrace. Stătu în spatele ei, ținând haina pentru ca ea să-și strecoare brațele pe mâneci. Îi simți mâna atingându-i ușor părul. Fusese o atingere întâmplătoare, nimic mai mult, care însă declanșă un fior alarmant. Se dădu mai încolo, încheindu-se cu grabă.

– Înainte să plecați, spuse el, vreau să vă arăt ceva. Veniți cu mine?

– Unde?

– La etajul patru.

Îl urmă în lift, nemaiștiind ce să creadă. Păși în ascensor și, pentru a doua oară, împărțeau un spațiu îngust care părea din cale-afară de viciat. Ea stătea cu ambele mâini vârâte în buzunarele hainei și privea stoic cum se schimbau numerele

etajelor, întrebându-se: „Este oare un păcat să găsești un preot atrăgător?“

Dacă nu un păcat, atunci, cu siguranță, o nebunie.

Ușa liftului se deschise în sfârșit și ea îl urmă pe coridor printr-o pereche de uși glisante până ajunseră la Secția de cardiologie. Ca și Secția de terapie intensivă, această unitate era și ea slab luminată pentru noapte și părintele o conduse prin întuneric spre locul unde erau monitorizate electrocardiogramele.

Asistenta trupeșă care stătea în fața monitoarelor își ridică privirea de la multiplele înregistrări cardiace și zâmbi, arătându-și semiluna dinților.

– Părinte Brophy. Faceți gărzi de noapte?

Atinse umărul asistentei, un gest ușor, familiar, care vădea o prietenie profundă. Asta-i aduse aminte Maurei de prima oară când îl văzuse pe părintele Brophy, traversând curtea înzăpezită pe sub fereastra lui Camille. Cum își așezase o mână în semn de consolare pe umărul călugăriței în vârstă care venise să-i deschidă. Acesta era un bărbat căruia nu-i era teamă să-și ofere căldura.

– Bună seara, Kathleen, spuse el și ușorul accent de irlandez din Boston îi ritmă imediat vocea. Ai avut deci o noapte liniștită?

– Până acum da, să batem în lemn. V-au sunat cumva asistentele să veniți să vedeți pe cineva?

– Nu pe unul dintre pacienții tăi. Am fost sus, la Terapie intensivă. Am adus-o pe doamna doctor Isles aici, pentru o vizită.

– La ora două? Kathleen râse și se uită la Maura. O să vă epuizeze. Omul ăsta nu ia niciodată pauză.

– Pauză? spuse Brophy. Ce-i aia?

– E chestia aia pe care o facem noi, muritorii de rând.

Brophy se uită la monitor.

– Și cum îi merge dragului nostru domn DeMarco?

– A, pacientul nostru special. Mâine îl transferă într-un salon nemonitorizat. Așa că aș îndrăzni să spun că-i merge de minune.

Brophy arătă spre linia electrocardiogramei patului numărul șase, care se derula normal de-a lungul ecranului.

– Uitați, spuse, atingând brațul Maurei, și-i șopti lângă ureche: Asta am vrut să vă arăt.

– De ce? întrebă Maura.

– Domnul DeMarco este bărbatul pe care l-am salvat, atunci, pe trotuar. Se uită la ea. Bărbatul căruia nu i-ați dat nici o șansă de supraviețuire. Ăsta-i miracolul nostru. Al dumneavoastră și al meu.

– Nu-i neapărat un miracol. Lumea mă știe că mai greșesc.

– Nu sunteți deloc surprinsă că acest om va ieși teafăr din spital?

Se uită la el în intimitatea blândă a întunericului.

– Nu prea mă mai surprind multe lucruri, regret s-o spun.

Nu voia să pară cinică, dar așa îi ieși și se întrebă dacă nu cumva îl dezamăgise. Părea important pentru el ca ea să exprime un sentiment de mirare, pe când tot ce-i oferise ea fusese echivalentul verbal al unei ridicări din umeri.

Coborând cu liftul la parter, Maura spuse:

– Mi-ar plăcea să cred în miracole, părinte. Chiar mi-ar plăcea. Dar mi-e teamă că nu puteți schimba părerea unei sceptice.

El îi răspunse printr-un zâmbet.

– V-a fost dată o minte excepțională și bineînțeles că trebuia s-o folosiți. Să vă puneți întrebări și să aflați răspunsuri la ele.

– Sunt sigură că și dumneavoastră vă puneți aceleași întrebări ca și mine.

– În fiecare zi.

– Cu toate acestea acceptați conceptul de divin. Nu aveți niciodată îndoieli în ceea ce privește credința?

Un moment de tăcere.

– În ceea ce privește credința, nu, niciodată. Pe ea pot conta.

Maura detectă o notă vagă de nesiguranță în vocea lui și-l țintui cu privirea.

– Atunci ce puneți la îndoială?

Îi întâlni privirea, o privire care părea să pătrundă direct în mintea ei, să-i citească exact acele gânduri pe care ea nu voia să le împărtășească.

– Forțele mele, răspunse el încetișor. Câteodată îmi pun la îndoială propriile forțe.

Afară, singură în parcarea spitalului, se autopedepsi trăgând adânc în piept câteva guri de aer rece. Cerul era limpede, stelele străluceau. Se urcă în mașină și așteptă câteva clipe să se încălzească motorul, încercând să înțeleagă ceea ce tocmai se întâmplase între ea și părintele Brophy. Nimic, propriu-zis, dar se simțea vinovată ca și cum ceva *se* întâmplase. Vinovată și bucuroasă în același timp.

Merse spre casă pe străzi lucind de la gheață, gândindu-se la părintele Brophy și la Victor. Plecase obosită de acasă; acum era vioaie și plină de vitalitate. De luni de zile nu se mai simțise așa de vie.

Băgă mașina în garaj și începu să-și scoată paltonul de pe ea. Deja își desfăcea nasturii bluzei când pătrunse în dormitor. Victor dormea buștean, nebănuind că ea se afla chiar lângă el, lepădându-și hainele. Pe parcursul ultimelor zile, el petrecuse mai mult timp la ea acasă decât în camera lui de hotel, încât acum părea că locul lui era acolo. În viața ei. Tremurând, se

strecură sub pătură, unde era minunat de cald, și atingerea trupului ei înfrigurat îl făcu să se miște.

Câteva atingeri, câteva sărutări și se trezi de-a binelea, complet excitat.

Îl primi în ea, stimulându-l și, cu toate că stătea dedesubt, nu o făcea în chip de supunere. Își lua propria plăcere, după cum și el și-o lua pe a lui, și-și însoți orgasmul cu un mic strigăt de victorie. Însă în timp ce închidea ochii simțindu-l cum atinge apogeul înăuntrul ei, ceea ce îi veni în minte nu fu numai chipul lui Victor, ci și cel al părintelui Brophy. O imagine schimbătoare, care nu voia deloc să se fixeze, ci șovăia de la unul la altul, până când nu mai știu al cărui chip era.

Al amândurora. Și al nici unuia din ei.

ŞAPTESPREZECE

Iarna, zilele cele mai senine sunt și cele mai friguroase. Maura se trezi cu soarele strălucind pe zăpada albă și, cu toate că era bucuroasă să mai vadă și un cer limpede, vântul era tăios, iar rododendronul din curte se strânsese ca un om bătrân, cu frunzele aplecate și împăturite împotriva frigului.

Își bău cafeaua în mașină, mergând spre serviciu, clipind des din pricina soarelui, deși ceea ce-și dorea era să vireze și să se întoarcă acasă. Să se strecoare înapoi în pat alături de Victor și să-și petreacă întrega zi cu el, oferindu-și unul altuia căldură sub cuvertură. Seara trecută cântaseră colinde de Crăciun – el, cu voce puternică de bariton, ea falsând cu vocea ei subțire. Sunau îngrozitor împreună și au sfârșit mai mult râzând decât cântând.

Și iat-o din nou în această dimineață cântând, fals ca de obicei, trecând de felinare stradale de care atârnau coronițe, de vitrinele magazinelor pe a căror manechine străluceau veșminte de sărbătoare. Brusc, aluziile la Crăciun păreau să fie peste tot. Coronițele și ghirlandele fuseseră agățate în urmă cu săptămâni, bineînțeles, dar ea nu le remarcase până acum. Când mai arătase orașul atât de festiv? Când mai strălucise soarele așa de puternic în zăpadă?

„Domn, domn, să-nălțăm, domn, domn, să-nălțăm!“

Intră în morga de pe Albany Street unde se afla un afiș mare cu „PACE PE PĂMÂNT".

Louise ridică privirea spre ea și-i zâmbi.

– Pari fericită azi.

– Sunt doar bucuroasă că văd din nou soarele.

– Bucură-te cât mai ai timp. Am auzit că ninge iarăși mâine-noapte.

– N-am nimic împotrivă să ningă în seara Crăciunului.

Scoase câteva bezele cu ciocolată din bolul pentru bomboane de pe biroul lui Louise.

– Cum arată programul pe ziua de azi?

– Nu s-a întâmplat nimic azi-noapte. Bănuiesc că nimeni nu dorește să moară chiar înainte de Crăciun. Doctorul Bristol trebuie să fie la tribunal la zece și apoi vrea să se ducă direct acasă, dacă-i preiei tu urgențele.

– Dacă nu se întâmplă nimic, cred că am să plec și eu mai devreme.

Louise ridică surprinsă din sprâncene.

– Pentru ceva agreabil, sper.

– Evident, răspunse Maura cu un râset. Mă duc la cumpărături.

Intră în birou, unde nici măcar teancul gros de rapoarte care așteptau să fie revăzute nu-i ruinară dispoziția. Stând la birou, se delectă bucuroasă cu ciocolată, preferând să lucreze și în pauza de masă, în speranța că va putea pleca în jurul orei trei direct spre Saks Fifth Avenue, la cumpărături.

O vizită din partea lui Gabriel Dean era ultimul lucru la care se aștepta. Când acesta intră în biroul ei la ora două și jumătate în acea după-amiază, nu avea nici o bănuială despre cât de mult îi va schimba vizita lui ziua. Ca de obicei, i se păru greu de citit și fu izbită încă o dată de existența unei

legături între temperamentala Rizzoli și acest bărbat controlat și enigmatic.

– Mă întorc la Washington în această după-amiază, spuse el, punându-și jos servieta. Vreau părerea ta într-o problemă înainte de a pleca.

– Desigur.

– Mai întâi, pot să văd rămășițele lui Jane Doe?

– Totul e descris în raportul meu.

– Cu toate acestea cred c-ar trebui s-o văd cu ochii mei.

Maura se ridică de pe scaun.

– E de datoria mea să te avertizez că va fi o priveliște destul de neplăcută.

Congelarea poate doar încetini, nu și stopa procesul de descompunere. Când deschise sacul în care era băgat cadavrul își făcu puțin curaj să îndure mirosul. Îl avertizase deja pe Dean în legătură cu ce va vedea, iar el nici nu clipi când plasticul fu dat la o parte, scoțând la iveală carne vie acolo unde ar fi trebuit să fie fața.

– A fost complet jupuită, spuse Maura. Pielea tăiată de-a lungul liniei părului, deasupra frunții, apoi rulată în jos. Scoasă de tot cu ajutorul altei incizii sub bărbie. Cum smulgi o mască.

– Și a luat pielea cu el?

– Nu e singurul lucru pe care l-a luat.

Maura desfăcu restul sacului de plastic, lăsând să iasă o duhoare atât de puternică, încât își dori să-și fi pus mască și apărătoare. Însă Dean ceruse doar o examinare superficială, nu una completă, și nu-și puseseră decât mănuși.

– Mâinile, zise el.

– Ambele au fost tăiate, la fel și părți din labele picioarelor. La început, am crezut că avem de-a face cu un colecționar. Părți ale corpului drept trofee. Cealaltă supoziție a fost

că încerca să-i facă dificilă identificarea. Nu tu amprente, nu tu față. Ar fi fost un motiv logic pentru tăierea membrelor.

– Cu excepția celor inferioare.

– Tocmai acest lucru nu avea nici o logică. Atunci mi-am dat seama că ar putea avea un alt motiv pentru amputări. Nu era ca să-i ascundă identitatea, ci diagnosticul de lepră.

– Și toate leziunile de pe piele? Sunt și ele semne ale bolii Hansen?

– Această erupție pe piele se numește eritem nodos lepros. E o reacție la tratamentul medicamentos. Sigur a primit antibiotice pentru lepră. De aceea n-am găsit nici o bacterie activă la biopsie.

– Deci aceste leziuni nu sunt cauzate de boala în sine?

– Nu. E un efect secundar la un tratament recent cu antibiotice. Dacă e să ne luăm după radiografii, avea lepră de ceva timp, probabil de ani buni, înainte să primească tratamentul. Își ridică privirea spre Dean. Ai văzut îndeajuns?

Bărbatul dădu din cap afirmativ.

– Acum vreau să-ți arăt și eu ceva.

Ajunși înapoi în biroul Maurei, deschise servieta, de unde scoase un dosar.

– Ieri, după întâlnirea noastră, am contactat Interpolul și am cerut informații despre masacrul din Bara. Iată ce am primit prin fax de la Biroul Central de Investigații din India, Brigada Specială de Omucideri. De asemenea, mi-au trimis pe e-mail câteva fotografii digitale la care vreau să te uiți.

Maura deschise dosarul și văzu prima pagină.

– E un dosar de poliție.

– Din statul indian Andhra Pradesh, unde se afla satul Bara.

– Care este stadiul investigației?

– Cercetările continuă. Se împlinește un an de la accident și nu au făcut cine știe ce progrese. Mă îndoiesc că acest caz

va fi vreodată rezolvat. Nici măcar nu-s sigur că e numărul unu pe lista lor de priorități.

– Aproximativ o sută de oameni au fost masacrați, agent Dean.

– Da, dar trebuie să ții cont de conjunctura în care s-a petrecut acest accident.

– Un cutremur e un accident. Un uragan e un accident. Un sat întreg de oameni măcelăriți nu e un accident. E o crimă împotriva umanității.

– Gândește-te la ce se întâmplă în sudul Asiei. În Kashmir, masacre în masă ale hindușilor și musulmanilor. În India, uciderile tamililor și sikhilor. Și apoi acolo mai sunt și omorurile de castă. Bombardamente ale guerilei maoist-leniniste.

– Maica Mary Clement crede că a fost un masacru religios. Un atac împotriva creștinilor.

– Astfel de atacuri au loc pe-acolo. Dar clinica unde lucra sora Ursula fusese fondată de o societate de caritate seculară. Celelalte două surori – cele care și-au găsit sfârșitul în masacru – nu erau afiliate la nici o biserică. Ăsta-i motivul pentru care poliția din Andhra Pradesh se îndoiește de caracterul religios al atacului. Un atac politic, posibil. Sau o crimă discriminatorie, pentru că victimele erau bolnave de lepră. Era un sat-paria.

Arătă spre dosarul pe care Maura îl ținea în mână.

– Sunt niște rapoarte ale unor autopsii peste care voiam să te uiți, plus niște fotografii de la locul crimei.

Maura întoarse pagina și se uită la prima fotografie. Șocată de ce vedea, nu putu scoate o vorbă. Nu-și putu lua ochii de la oroare.

Era o viziune a Apocalipsei.

Îngrămădite pe mormane de lemn fumegând și cenușă, se aflau leșuri arse. Fierbințeala focului contractase mușchii

flexori și cadavrele împietriseră în atitudini pugilistice. Amestecate printre rămășițele umane se aflau capre moarte, cu blana neagră, pârlită.

– Au omorât tot, spuse Dean. Oameni. Animale. Până și găinile au fost masacrate și arse.

Maurei îi trebui un efort serios de voință pentru a putea privi următoarea fotografie.

Văzu alte cadavre, complet arse, reduse la mormane de oase carbonizate.

– Atacul s-a petrecut cândva în timpul nopții, spuse Dean. Cadavrele au fost descoperite abia a doua zi dimineață. Muncitorii în tura de zi de la o fabrică din apropiere au observat fum gros ridicându-se din valea de la picioarele lor. Când au sosit să vadă despre ce era vorba, asta au găsit. Nouăzeci și șapte de oameni morți, mulți dintre ei femei și copii, precum și două infirmiere de la clinică – ambele americane.

– Aceeași clinică la care a lucrat și Ursula.

Dean dădu din cap.

– Acum urmează partea interesantă, spuse.

Maura își ridică privirea, cu atenția dintr-odată sporită de schimbarea din vocea lui.

– Da?

– Fabrica aceea de lângă sat.

– Ce-i cu ea?

– Era în proprietatea companiei Octagon Chemicals.

Îl privi cu atenție.

– Octagon? Asta nu-i compania pentru care a lucrat Howard Redfield?

Dean confirmă din cap.

– Cea aflată în ancheta Comisiei de Valori Mobiliare. Există atât de multe fire care leagă aceste trei victime, că începe să arate ca o pânză uriașă de păianjen. Știm că Howard

Redfield a fost vicepreședinte responsabil cu operațiunile pe piața externă la Octagon, care deținea fabrica de lângă satul Bara. Știm că Jane Doe suferea de boala Hansen, astfel încât se poate ca și ea să fi trăit în satul Bara.

– Totul se învârte în jurul acelui sat, spuse Maura.

– În jurul acelui masacru.

Privirea îi alunecă pe fotografii.

– Ce speri să găsesc în aceste rapoarte de autopsie?

– Spune-mi dacă au omis ceva medicii legiști indieni. Ceva care ar aduce puțină lumină în atacul acela.

Se uită la cadavrele arse și scutură din cap.

– Nu va fi ușor. Incinerarea distruge foarte mult. Oriunde e implicat focul, cauza morții poate fi imposbil de precizat, în afară de cazul în care există și alte probe. Spre exemplu, gloanțe sau fracturi.

– Un număr de cranii au fost zdrobite, potrivit acestor rapoarte post-mortem. S-a stabilit că victimele au fost cel mai probabil ciomăgite în somn. Apoi trupurile au fost târâte din colibe și trântite unele peste altele în câteva grămezi, pentru incinerare.

Maura se uită la altă fotografie. O nouă viziune a infernului.

– Câte victime, șopti ea. Și nimeni nu a reușit să fugă?

– Trebuie să se fi întâmplat foarte repede. Multe dintre victime erau probabil schilodite de boală și incapabile să fugă. Era, una peste alta, un sanctuar al bolnavilor. Satul nu avea nici o legătură cu restul lumii, izolat într-o vale unde se înfunda drumul. Un grup mare de atacatori se putea năpusti acolo, ucigând cu ușurință o sută de oameni. Și nimeni nu le-ar fi auzit țipetele.

Maura se uita acum la ultima fotografie din dosar. Înfățișa o clădire micuță văruită, cu un acoperiș de tablă și pereții

scorojiți de foc. O nouă învălmășeală de cadavre zăcea la intrare, membre contorsionate, chipuri arse, de nerecunoscut.

– Clinica aceea este singura clădire rămasă în picioare, pentru că a fost construită din bușteni solizi, spuse Dean. Rămășițele celor două infirmiere americane au fost găsite în grămada asta. Au fost identificate de un antropolog judiciar. A spus că arsurile erau atât de puternice, încât e de părere că atacatorii folosiseră un catalizator. Tu ce părere ai, doctore Isles?

Maura nu dădu nici un răspuns. Nu se mai concentra la cadavre. În schimb, se uita cu atenție la un lucru pe care-l găsea mult mai neliniștitor. Ceva care-i tăiase, pentru câteva secunde, respirația.

Deasupra ușii clinicii atârna o emblemă cu însemne distincte: un porumbel în zbor, cu aripile înfășurate în chip de protecție iubitoare în jurul unui glob albastru. Niște însemne pe care le recunoscu imediat.

Era o clinică a fundației One Earth.

– Doctore Isles? zise Dean.

Îl privi, consternată. Își dădu seama că el încă aștepta un răspuns de la ea.

– Cadavrele... nu sunt așa ușor de incinerat, răspunse. Din cauza conținutului foarte mare de apă.

– Aceste cadavre au ars până la os.

– Da. Este adevărat. Deci un catalizator – ai dreptate, a fost probabil folosit un catalizator.

– Benzină?

– Da, ar merge. Și mai e și la îndemână.

Privirea îi alunecă înapoi la fotografiile cu clinica pârjolită.

– Pe lângă asta, se pot vedea clar rămășițele unui rug, care mai târziu s-a prăbușit. Aceste crengi carbonizate...

– Are vreun sens? Să faci un rug? întrebă el.

Maura își drese glasul.

– Înălțarea victimelor de la pământ permite ca grăsimea topită să se scurgă în flăcări. Ăă... întreține arderea.

Aruncă brusc fotografiile și le puse la loc în dosar. Rămase cu mâinile fixate pe dosar, simțindu-i suprafața delicată la atingere, în timp ce conținutul îi căsca o gaură în inimă.

– Dacă nu te superi, agent Dean, am nevoie de puțin timp să mă uit peste rapoartele astea. Te contactez eu. Pot să păstrez tot dosarul?

– Bineînțeles. Se ridică de pe scaun. Voi fi în Washington.

Privirea îi era încă ațintită pe dosar și nu-l văzu îndreptându-se spre ușă. Nici nu realiză că între timp se întorsese și acum o privea.

– Doctore Isles?

Ea își ridică privirea.

– Da?

– Mă mai frământă ceva. Nu în legătură cu cazul, ceva personal. Nu știu dacă tu ești persoana potrivită la care să apelez.

– Ce este, agent Dean?

– Vorbești des cu Jane?

– Bineînțeles. La această investigație...

– Nu despre muncă. Despre ce o macină.

Maura ezită. „Aș putea să-i spun, gândi. Cineva tot ar trebui s-o facă."

– Mereu a fost ea încordată, spuse el. Dar acum a altceva la mijloc. Simt că o necăjește ceva foarte tare.

– Atacul de la abație a fost un caz dificil pentru ea.

– Nu e vorba de anchetă. Altceva o răscolește. Ceva despre care nu vrea să vorbească.

– Nu pe mine ar trebui să mă întrebi. Trebuie să vorbești cu Jane.

– Am încercat.

– Și?

– Nu vorbește decât despre caz. Știi cum poate fi, un afurisit de roboțel. Oftă, apoi rosti, încetișor: Cred că am pierdut-o.

– Spune-mi ceva, agent Dean.

– Da?

– Ții la ea?

O privi fără să clipească.

– Nu ți-aș pune această întrebare dacă n-aș ține la ea.

– Atunci trebuie să ai încredere în ce-ți spun. Nu ai pierdut-o. Dacă pare distantă, e numai pentru că-i e teamă.

– Lui Jane? Clătină din cap și râse. Ei nu-i e teamă de nimic. Cu atât mai puțin de mine.

Îl privi ieșind din birou și se gândi:

„Greșești. Ne este teamă de oricine ne-ar putea răni."

În copilărie, Rizzoli îndrăgise iarna. Aștepta toată vara primii fulgi, până în dimineața când dădea la o parte perdeaua de la fereastra dormitorului și vedea pământul acoperit cu zăpadă, cu albul încă neîntinat de urme de pași. Râdea alergând afară, să se afunde în nămeți.

Acum, luptând cu traficul de la amiază, laolaltă cu ceilalți cumpărători de cadouri de sărbători, se întrebă cine-i furase magia.

Perspectiva petrecerii Ajunului Crăciunului în familie în seara următoare nu-i părea deloc îmbucurătoare. Știa cum se va desfășura seara: toată lumea se va ghiftui cu curcan, cu gurile prea pline de mâncare ca să mai poată vorbi. Fratele ei Frankie va fi gălăgios și insuportabil din cauza lichiorului de ouă cu rom. Tatăl ei, cu telecomanda în mână, va da pe ESPN ca să zădărnicească orice conversație cu sens. Și mama ei, Angela, epuizată după ziua petrecută gătind, va ațipi în balansoar. În fiecare an, repetau același vechi ritual, dar asta

înseamnă familia, concluzionă ea. „Facem aceleași lucruri în același fel, fără să ne gândim dacă ne fac fericiți sau nu."

Cu toate că nu avea nici un chef să meargă la cumpărături, nu mai putea amâna; pur și simplu nu te poți prezenta la familia Rizzoli în Ajunul Crăciunului fără indispensabilele brațe pline cu daruri. Nu conta cât de neadecvate puteau fi ele, atâta timp cât erau frumos ambalate și fiecare primea câte unul. Anul trecut fratele ei Frankie, dobitocul, îi dăduse o broască uscată din Mexic, cu pielea transformată în portmoneu. Era o aluzie crudă la porecla cu care obișnuia să o strige. O broască pentru o broască.

Anul ăsta îi va arăta ea.

Împinse căruciorul pentru cumpărături prin mulțime la magazinul Target, în căutarea unui echivalent pentru broasca uscată. La difuzoarele magazinului se auzeau colinde de Crăciun și Moși Crăciun mecanici o întâmpinau cu hăhăitul lor, în timp ce ea se deplasa cu hotărâre îndârjită prin sectoare împodobite cu ghirlande de beteală. Pentru tatăl ei cumpără mocasini tiviți cu lână. Pentru mamă, un ceainic din Irlanda, decorat cu bobocei roz de trandafir. Pentru fratele ei mai mic, Michael, un halat de baie ecosez, și pentru noua lui prietenă, Irene, cercei lungi din cristal austriac de culoare sângerie. Cumpără cadouri până și pentru băieții lui Irene, asortând salopete de iarnă cu cămășuțe în dungi.

Dar pentru ticălosul de Frankie nu găsise nimic.

Se îndreptă spre raionul de lenjerie bărbătească. Aici avea de unde s-aleagă. Frankie, soldatul macho, în chiloți roz cu cureluțe de piele? Nu, prea dezgustător; nici măcar ea n-ar putea fi atât de josnică. Continuă să caute, trecu de chiloții cu bandă elastică și încetini ajungând la boxeri, gândindu-se dintr-odată nu la Frankie, ci la Gabriel, în costumele lui gri și cravatele plictisitoare. Un bărbat cu gusturi austere, conservatoare,

până și în privința lenjeriei intime. Un bărbat care ar putea scoate din minți o femeie, pentru că nu știai niciodată cum să te raportezi la el; nu știuse niciodată dacă sub acel costum gri bătea o inimă adevărată.

Părăsi brusc raionul și-și continuă căutarea. „Concentrează-te, ce naiba. Ceva pentru Frankie. O carte?" Îi veneau în minte câteva titluri care se potriveau. *Ghidul Doamnei Maniere despre cum să nu fii un ticălos.* Ce păcat că Doamna Maniere nu-l scrisese și pe ăsta; ar exista o piață și pentru el.

Urcă un etaj, coborî altul, tot căutând.

Apoi se opri, cu dureri în gât, cu degetele amorțite de la strânsul mânerului.

Se afla în fața raionului cu articole pentru copii. Văzu papucei de flanel brodați cu rățuște, mănuși cu un singur deget și ghetuțe de mărimea celor pentru păpuși și scufițe pufoase cu ciucur în vârf. Vrafuri de pături roz și albastre pentru înfășarea nou-născuților. Își concentră atenția la pături, amintindu-și felul în care Camille își înfășase pruncul mort în bleu, cu dragoste de mamă, cu durere de mamă.

Telefonul sună mult până să-i audă țârâitul. Îl scoase din geantă și răspunse năucită:

– Rizzoli.

– Bună. Sunt Walt DeGroot.

DeGroot lucra la secția ADN a laboratorului criminologic. De obicei Rizzoli era cea care îl suna, grăbindu-l să-i dea rezultatele testelor. Astăzi răspundea telefonului său cu un interes nu prea mare.

– Deci ce ai pentru mine? întrebă, întorcându-și privirea la păturile pentru copii.

– Am făcut testul ADN pentru a stabili identitatea mamei bebelușului găsit în iaz.

– Da?

– Victima, Camille Maginnes, este în mod sigur mama copilului.

Rizzoli scoase un oftat obosit.

– Mulțam, Walt, șopti. Exact cum ne așteptam.

– Stai puțin. Mai e ceva.

– Mai e?

– La asta nu mai cred că te așteptai. E despre tatăl copilului.

Dintr-odată atenția i se concentră în întregime la vocea lui Walt. La ce era pe punctul de a-i spune.

– Ce-i cu tatăl? întrebă ea.

– Știu cine este.

OPTSPREZECE

Rizzoli conduse până se lăsă amurgul cenușiu, uitându-se copleșită de furie la drumul care se întindea în fața ei. Cadourile pe care tocmai le achiziționase încă stăteau unele peste altele pe bancheta din spate, lângă bobine cu hârtie de împachetat și panglică argintie, dar nu mai era cu gândul la Crăciun. Se gândea la o tânără fată care umbla desculță prin zăpadă. O fată care căutase durerea degerăturilor pentru a-și putea masca o agonie mai profundă. Însă nimic nu era pe măsura chinului secret al fetei, și nici nenumăratele rugăciuni sau autoflagelări nu puteau să-i înăbușe tainicele țipete de durere.

Când în sfârșit trecu de pilonii de granit, ajungând pe aleea care ducea la casa părinților lui Camille, se făcuse aproape ora cinci și umerii îi erau anchilozați după acel drum lung. Ieși din mașină și trase adânc în plămâni un aer sărat, înțepător. Urcă scările și trase de clopoțel.

Maria, menajera cu părul închis la culoare, veni să îi deschidă.

– Îmi pare rău, doamnă detectiv, dar doamna Maginnes nu este aici. V-ați anunțat cumva vizita?

– Nu. Când va fi acasă?

– Dânsa și băieții au plecat la cumpărături. Ar trebui să se întoarcă la cină. Cam într-o oră, cred.

– Atunci am s-o aștept.

– Nu sunt sigură...

– N-am să fac altceva decât să-i țin companie domnului Maginnes. Dacă n-ai nimic împotrivă.

Vizibil nemulțumită, Maria o lăsă să intre. O femeie obișnuită cu respectul față de ceilalți doar n-o să zăvorască ușa în fața celui care venea în numele legii.

Rizzoli n-avea nevoie de Maria să-i arate drumul; merse pe același parchet lustruit, trecu de aceleași tablouri cu peisaje marine și ajunse în Camera Mării. Priveliștea spre Nantucket Sound era rău prevestitoare, valuri albe înspumate, agitate de vânt loveau țărmul. Randall Maginnes zăcea pe partea dreaptă în patul lui de spital, cu fața spre fereastră, să poată vedea dezlănțuirea furtunii. Un loc în primul rând din față la spectacolul tumultului naturii.

Asistenta medicală personală din acea tură, care stătea lângă el, o observă pe vizitatoare și se ridică de pe scaun.

– Buna ziua.

– Sunt detectiv Rizzoli, de la Poliția din Boston. O aștept pe doamna Maginnes să vină acasă. M-am gândit să trec și pe la domnul Maginnes. Să văd ce mai face.

– Păi, nimic nou.

– Care este evoluția lui după comoția cerebrală?

– Facem fizioterapie de luni bune deja. Însă sechelele sunt destul de severe.

– Sunt permanente?

Asistenta aruncă o privire spre pacient, apoi îi făcu semn lui Rizzoli s-o urmeze afară din încăpere.

Odată ajunse pe coridor, îi spuse:

– Știu că înțelege.

– Cum vă dați seama?

– Din felul în care mă privește. Sau cum reacționează la diverse chestii. Chiar dacă nu poate vorbi, mintea îi funcționează. Am pus în această după-amiază un CD cu una dintre operele lui favorite – *Boema*. Și l-am văzut cu lacrimi în ochi.

– Poate nu e muzica. Poate e doar frustrarea.

– Cu siguranță are toate motivele să fie frustrat. După opt luni, nu se vede aproape nici un progres. Ceea ce este o prognoză foarte severă. Cel mai probabil nu va mai putea niciodată să meargă. Va suferi mereu de semipareză. Cât despre capacitatea de a mai vorbi, ei bine... Clătină trist din cap. A fost un atac sever.

Rizzoli se întoarse spre Camera Mării.

– Dacă vreți puteți să luați o pauză de cafea sau ceva. Voi rămâne bucuroasă cu el câteva minute.

– Nu vă deranjează?

– Numai dacă nu are nevoie de vreo îngrijire specială.

– Nu, nu trebuie să faceți nimic. Doar să-i vorbiți. O să-i facă plăcere.

– Da. Asta o să și fac.

Intră din nou în Camera Mării și-și trase un scaun lângă pat. Se așeză astfel încât să-i poată vedea ochii. Iar el să nu-i poată evita privirea.

– Bună, Randall, zise. Îți amintești de mine? Detectiv Rizzoli. Sunt polițistul care investighează uciderea fiicei tale. Știi că fiica ta e moartă, nu-i așa?

Văzu un licăr de tristețe în ochii lui cenușii. O confirmare a faptului că înțelegea. Că jelea.

– Era frumoasă Camille, fiica ta. Dar tu știi asta, așa-i? Cum să nu știi? În fiecare zi, în această casă, o aveai în fața

ochilor. Ai văzut-o crescând și preschimbându-se într-o tânără femeie. Se opri. Și ai văzut-o prăbușindu-se.

Ochii lui încă o priveau, încă-i înregistrau fiecare cuvânt.

– Când ai început deci să i-o tragi, Randall?

Dincolo de fereastră, rafalele de vânt măturau Nantucket Sound. Chiar și în lumina slabă a apusului, coamele albe ale valurilor străluceau, puncte de turbulență în marea întunecată.

Randall Maginnes nu se mai uita la ea. Privirea căutase salvare și-i alunecase în jos, evitându-i disperată ochii.

– Are numai opt ani când se sinucide mama ei. Și, dintr-odată, Camille nu mai are pe nimeni în afară de tatăl ei. Are nevoie de tine. Are încredere în tine. Iar tu ce ai făcut? Scutură din cap a dezgust. Știai cât de fragilă era. Știai de ce umbla desculță prin zăpadă. De ce se închidea în cameră. De ce a fugit la mănăstire. Fugea *de tine.*

Se aplecă spre el, suficient de aproape să surprindă un damf de urină înmuindu-i scutecul.

– Singura dată când a venit acasă în vizită, probabil s-a gândit că n-ai s-o atingi. Că de data asta ai s-o lași în pace. Aveai o casă plină de rude venite pentru înmormântare. Dar asta nu te-a oprit. N-am dreptate?

Ochii lui încă o evitau, privind încă spre podea. Rizzoli se ghemui lângă pat. Se trase atât de aproape de el, încât oriunde ar fi privit, ea era acolo, în privirea lui.

– Era fiul tău, Randall, zise. Nici n-am avut nevoie de o probă de-a ta de ADN ca s-o dovedim. Codul genetic al bebelușului prea e similar cu cel al mamei. E scris aici, în ADN-ul copilului. Un rod al incestului. Știai că ai lăsat-o gravidă? Știai că ți-ai distrus propria fiică?

Rămase tăcută în scaun câteva momente, privindu-l. În liniștea încăperii, îi putea auzi răsuflarea accelerându-i-se,

gâfâitul zgomotos al unui bărbat care vrea cu toată disperarea să fugă, dar nu poate.

– Știi, Randall, eu nu prea cred în Dumnezeu. Dar tu mă faci să cred că poate m-am înșelat în această privință. Pentru că uite ce ți s-a întâmplat *ție*. În martie, i-o tragi fetei tale. În aprilie, faci o comoție cerebrală. Nu vei mai putea merge niciodată. Nici vorbi. Ești doar un creier într-un trup mort, Randall. Dacă asta nu este justiție divină, nu știu cum altfel să-i zic.

Bărbatul scâncea acum, chinuindu-se să-și miște membrele inerte.

Rizzoli se aplecă și-i șopti la ureche:

– Simți cum putrezești? În timp ce tu zaci aici, făcând pipi în scutec, ce crezi că face soția ta Lauren? Probabil se distrează de minune. Probabil găsește pe altcineva să-i țină companie. Gândește-te la asta. Nu-i musai să mori ca să ajungi în iad. Se ridică în picioare, cu un oftat de satisfacție. Să ai o viață frumoasă, Randall, spuse, și ieși din cameră.

Îndreptându-se spre ușa de la intrare, o auzi pe Maria strigându-i:

– Deja plecați, doamnă detectiv?

– Da. Am hotărât să n-o mai aștept pe doamna Maginnes.

– Ce să-i transmit?

– Doar că am trecut pe aici. Privi peste umăr spre Camera Mării. A, și mai spune-i ceva.

– Da?

– Cred că lui Randall îi e dor de Camille. Ar trebui să-i puneți fotografia într-un loc unde s-o poată vedea tot timpul. Zâmbi în timp ce deschidea ușa să iasă din casă. Îl veți face fericit.

Beculețele de Crăciun sclipeau în sufragerie.

Ușa de la garaj se deschise cu zgomot și Maura văzu că mașina închiriată de Victor era parcată înăuntru, ocupând

partea dreaptă a garajului, de parcă acolo i-ar fi fost locul. Ca și cum asta era și casa lui acum. Parcă lângă ea și opri motorul cu o răsucire furioasă a cheii. Așteptă un moment ca ușa să se închidă la loc, încercând să-și țină firea pentru ce avea să urmeze.

Își înșfăcă servieta și coborî din mașină.

Intră în casă, își puse liniștită haina în cuier, își lăsă jos poșeta și se duse în bucătărie cu servieta.

Victor îi zâmbi turnând gheață într-un shaker pentru cocktailuri.

– Bună. Tocmai îți pregătesc băutura preferată. Cina este deja în cuptor. Încerc să-ți dovedesc că un bărbat poate fi realmente de folos prin casă.

Se uită cum Victor agită gheața în shaker, turnând apoi lichidul într-un pahar de martini pe care i-l întinse.

– Pentru stăpâna foarte harnică a casei, spuse și o sărută ușor pe buze.

Maura rămase complet nemișcată.

Se trase înapoi ușurel, căutându-i privirea.

– Ce s-a întâmplat?

Maura lăsă paharul.

– A venit timpul să fii cinstit cu mine.

– Crezi că n-am fost?

– Nu știu.

– Dacă vorbim despre ce n-a mers acum trei ani – greșelile pe care le-am făcut...

– Nu-i vorba despre ce s-a petrecut atunci. Ci despre ce se întâmplă acum. Dacă ești cinstit cu mine sau nu.

Victor izbucni într-un râs consternat.

– Cu ce am mai greșit de data asta? Pentru ce se presupune că trebuie să-mi cer iertare? Pentru că o voi face bucuros,

dacă asta vrei. La naiba, dacă e nevoie, îmi cer iertare și pentru lucruri pe care *nu* le-am făcut.

– Nu-ți cer să te scuzi pentru ceva, Victor.

Căută în servietă dosarul pe care i-l lăsase Gabriel Dean și i-l întinse.

– Vreau doar să-mi explici asta.

– Ce-i asta?

– E un dosar al poliției, transmis de Interpol. Despre uciderea în masă de anul trecut, din India. Dintr-un sătuc, nu departe de Hyderabad.

Victor deschise dosarul la prima fotografie și se înfioră de ce văzu. Fără un cuvânt, trecu la următoarea și apoi la cealaltă.

– Victor?

Închise dosarul și se uită la ea.

– Ce ar trebui să spun despre toate astea?

– Știai despre acest masacru, nu?

– Bineînțeles că știam. Clinica pe care au atacat-o aparținea fundației One Earth. Am pierdut acolo două voluntare. Două infirmiere. Era de datoria mea să știu.

– Nu mi-ai spus.

– S-a întâmplat acum un an. De ce ar fi trebuit s-o fac?

– Pentru că e relevant pentru ancheta noastră. Una dintre călugărițele atacate la Graystones a lucrat la aceeași clinică a fundației. Știai asta, nu-i așa?

– Câți voluntari îți imaginezi că lucrează pentru One Earth? Avem un personal medical format din mii de oameni, în peste optzeci de țări.

– Numai spune-mi, Victor. Știai că sora Ursula lucra pentru One Earth?

Victor se întoarse și se duse la chiuvetă. Acolo se opri uitându-se pe fereastră, cu toate că nu era nimic de văzut, numai întuneric.

– Interesant, spuse ea. După divorț n-am mai avut nici o veste de la tine. Nici una.

– E nevoie să spun și eu că nici tu nu te-ai deranjat să iei legătura cu mine?

– Nu tu o scrisoare, nici măcar un telefon. Dacă voiam să aflu ce mai faci, trebuia să citesc revista *People*. Victor Banks, sfântul patron al cauzelor umanitare.

– Nu m-am sanctificat singur, Maura. Nu mi-o poți lua în nume de rău.

– Și apoi dintr-odată apari din senin în Boston, nerăbdător să mă vezi. De îndată ce încep să lucrez la acest caz de omucidere.

El se întoarse și o privi.

– Nu crezi că voiam să te văd?

– Ai așteptat trei ani.

– Da. Trei ani prea lungi.

– De ce acum?

Victor îi cercetă fața, sperând parcă să găsească o urmă de înțelegere.

– Mi-a fost dor de tine, Maura. Chiar mi-a fost.

– Dar nu ăsta e adevăratul motiv pentru care ai venit să mă vezi. N-am dreptate?

Pauză lungă.

– Da. Ai dreptate.

Brusc istovită, se prăbuși pe un scaun lângă masa din bucătărie, cu privirea la dosarul care conținea afurisitele de fotografii.

– Atunci de ce ai venit?

– Eram în camera de hotel, mă îmbrăcam și aveam televizorul deschis. Am auzit știrea despre atacul de la mănăstire. Te-am văzut acolo, în fața camerelor. La locul crimei.

– Aceea a fost ziua în care ai lăsat primul mesaj secretarei mele. S-a întâmplat în aceeași după-amiază.

Victor dădu din cap.

– Doamne, erai uluitoare la televizor. Înfășurată toată în haina aia neagră. Uitasem cât de frumoasă ești.

– Dar nu de asta m-ai sunat, nu-i așa? Ceea ce te interesa era crima. Ai sunat pentru că eu eram medicul legist care se ocupa de caz.

Nu primi nici de data aceasta vreun răspuns.

– De ce nu m-ai întrebat pur și simplu? Ce încerci să ascunzi?

Victor se îndreptă de șale, înfruntându-i brusc privirea.

– Ai idee câte vieți salvăm în fiecare an?

– Nu-mi răspunzi la întrebare.

– Câți copii imunizăm? Câte femei gravide primesc singura lor îngrijire prenatală la clinicile noastre? Depind de noi, pentru că nu au altă soluție. Iar One Earth supraviețuiește doar prin bunăvoința binefăcătorilor lui. Reputația noastră trebuie să fie fără pată. O singură vorbă rea prin presă și banii promiși drept subvenții dispar *ca prin minune*. Pocni din degete.

– Ce are asta de-a face cu ancheta?

– Mi-am petrecut ultimii douăzeci de ani construind One Earth din nimic, dar nu m-am gândit nici o clipă la mine. Mereu m-am gândit la *ei* – oamenii de care nimănui nu-i pasă. Ei sunt cei care contează. Ăsta e motivul pentru care nu pot lăsa nimic să ne pericliteze fondurile.

„Bani, gândi ea. Totul se reduce la bani."

Se uită la el.

– Donatorul tău corporatist.

– Cum?

– Mi-ai povestit despre el. Că ai primit o grămadă de bani anul trecut de la un donator corporatist.

– Primim bani de la o sumedenie de firme.

– Ce este Octagon Chemicals?

Șocul de pe fața lui îi răspunse la întrebare. Îl auzi trăgând brusc aer în piept, de parcă se pregătea să nege, însă imediat aerul ieși fără ca el să deschidă gura, inutilitatea oricărei negări făcându-l să rămână tăcut.

– Nu-i greu să confirmi, spuse Maura. De ce nu-mi spui pur și simplu adevărul?

Victor își coborî privirea. Dădu din cap obosit.

– Octagon e unul dintre sponsorii noștri majori.

– Și ce cer în schimb de la tine? Ce trebuie să facă One Earth în schimbul banilor?

– De ce crezi că trebuie să facem ceva? Munca noastră vorbește de la sine. De ce crezi că suntem primiți cu brațele deschise în atât de multe țări? Pentru că oamenii au încredere în noi. Nu facem prozelitism și nu ne amestecăm în politica locală. Suntem acolo doar pentru a-i ajuta. La sfârșit numai asta contează, nu-i așa? Să salvezi vieți.

– Și viața sorei Ursula? Înseamnă ceva pentru tine?

– Bineînțeles că da.

– Acum e ținută în viață de aparate. Încă o electroencefalogramă și probabil le vor scoate din priză. Cine o vrea moartă, Victor?

– Cum aș putea eu să știu?

– Pari să știi multe chestii pe care nu te-ai deranjat niciodată să mi le comunici și mie. Știai că una dintre victime lucrase pentru tine.

– Nu m-am gândit că e relevant.

– Ar fi trebuit să mă lași pe mine să decid asta.

– Ai spus că te concentrezi pe cealaltă călugăriță. Cea tânără. *Ea* era singura victimă despre care vorbeai. Am considerat că atacul nu avea nimic de-a face cu Ursula.

– Ai tăinuit informații.

– Acum vorbești ca un afurisit de polițist. În continuare ai de gând să scoți insigna și cătușele?

– Încerc să *nu* implic poliția în asta. Încerc să-ți dau o șansă să-mi explici.

– De ce să te mai deranjezi? Ai dat deja verdictul.

– Iar tu deja te comporți ca un vinovat.

El rămase nemișcat, ferindu-și privirea, strângând cu o mână marginea mesei de granit. În tăcerea din încăpere secundele se scurgeau ticăind. Maura se concentră brusc la suportul de lemn pentru cuțite care se odihnea la o palmă de atingerea lui. Opt cuțite de bucătărie marca Wusthof, pe care le ținea mereu ascuțite și gata de folosit. Niciodată până atunci nu-i fusese frică de Victor. Dar bărbatul care stătea atât de aproape de aceste cuțite era un individ pe care ea nu-l știa, pe care nu-l recunoștea.

Spuse, încetișor:

– Cred că ar trebui să pleci.

El se întoarse să-i înfrunte privirea.

– Ce ai de gând să faci?

– Pleacă, Victor.

Preț de un moment nu se clinti. Ea se uită la el, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, cu toți mușchii întinși la maximum. Urmărindu-i mâinile, pândindu-i următoarea mișcare, în tot acest timp gândind: „Nu, nu mi-ar face rău. Mi-e greu să cred că mi-ar putea face vreodată ceva rău".

Și, în același timp, îngrozitor de conștientă de puterea mâinilor lui. Se întrebă dacă aceste mâini ar putea vreodată să apuce un topor și să spargă cu el craniul unei femei.

– Te iubesc, Maura, spuse el. Dar există lucruri mai importante decât oricare din noi doi. Înainte să acționezi în vreun fel, gândește-te la ce ai putea să distrugi. Câți oameni – oameni nevinovați – ai putea răni.

Tresări văzându-l că se apropie de ea. Însă el nu se opri, trecu de ea. Îi auzi pașii străbătând holul pentru ca imediat ușa de la intrare să se trântească apoi cu zgomot.

Se ridică brusc și se duse în camera de zi. Privi pe fereastră cum mașina lui iese pe șosea. Merse la intrare și încuie ușa. Apoi și pe cea care ducea la garaj. Lăsându-l pe Victor afară.

Reveni în bucătărie să închidă și ușa din spate, cu mâinile tremurându-i în timp ce punea lanțul. Se întoarse și-și roti privirea printr-o încăpere care acum îi părea străină, aerul încă vibrând de ecourile primejdiei. Cocktailul pe care i-l turnase Victor era pe masă. Ridică băutura, care-și pierduse deja prospețimea și o vărsă în chiuvetă, de parcă ar fi fost contaminată.

Și ea se simțea acum contaminată de atingerea lui. De îmbrățișările lui.

Se duse direct la baie, își scoase hainele și păși sub duș. Iat-o sub șuvoiul de apă fierbinte, încercând să spele toate urmele lui de pe piele, dar nu putea curăța amintirile. Închise ochii și ceea ce văzu fu tot fața lui, tot atingerea lui îi reveni în memorie.

Ajunsă în dormitor, scoase așternuturile și parfumul lui se ridică ușor din țesătură. Încă o amintire dureroasă. Făcu patul cu așternuturi proaspete, care nu erau impregnate de amintirile olfactive ale nopților lor de dragoste. Înlocui prosoapele din baie, prosoapele folosite de el. Merse înapoi în bucătărie și aruncă mâncarea pe care el o lăsase în cuptor – o caserolă de vinete cu parmezan.

Nu mâncă nimic în acea seară; în loc de asta își turnă un pahar de vin roșu și-l luă cu ea în camera de zi. Aprinse focul în șemineu, se așeză și se uită la pomul de Crăciun.

„Sărbători fericite, gândi. Pot deschide un torace să-i golesc conținutul. Pot tăia felii din plămân și, la microscop, să pun un diagnostic de cancer, tuberculoză sau emfizem. Dar secretul care zace în interiorul unei inimi omenești nu poate fi descoperit cu ajutorul unui bisturiu."

Vinul acționă ca un anestezic, amorțindu-i durerea. Termină paharul și se duse la culcare.

Pe timpul nopții, tresări în somn și se trezi, auzind casa scârțâind în bătaia vântului. Respira greoi și inima-i bătea puternic odată ce și ultimele fărâme de coșmar se destrămară. Cadavre arse, stivuite ca niște surcele negre pe un rug. Flăcări trimițându-și limbile luminoase pe siluetele strânse în cerc în jurul focului. „Nici măcar în somn aceste imagini nu-mi dau pace. Trăiesc cu propriul infern dantesc în minte."

Se întinse și simți răceala așternuturilor, acolo unde odată dormise Victor. Și atunci îi simți lipsa, absența lui dintr-odată atât de dureroasă, încât își încrucișă brațele în jurul stomacului, pentru a alina golul pe care-l simțea acolo.

Dacă se înșelase? Dacă îi spusese adevărul?

La ivirea zorilor, se dădu în sfârșit jos din pat, ametită și neodihnită. Merse în bucătărie să facă o cafea și se așeză la masă, sorbind din cană în lumina mohorâtă a dimineții. Privirea îi căzu pe dosarul cu fotografii, care zăcea încă pe masă.

Îl deschise și văzu ce-i inspirase coșmarul din noaptea care trecuse. Cadavrele arse, rămășițele carbonizate ale colibelor. „Atât de mulți morți, gândi, uciși în violența paroxistică a unei singure nopți. Ce furie teribilă îi mânase oare pe atacatori

să măcelărească până și animalele?“ Se uită la caprele și la oamenii morți, amestecați într-un talmeș-balmeș de leșuri.

Caprele. De ce caprele?

Cugetă la asta, încercând să priceapă care ar fi putut fi motivul acestor omoruri lipsite de sens.

Animale moarte.

Se uită la următoarea fotografie, care înfățișa clinica One Earth, cu pereții ei din bușteni scorojiți de foc și grămada de leșuri zăcând la intrare. Însă atenția ei nu se concentră la cadavre, ci la acoperișul clinicii, construit din tablă ondulată, care era intact. Până acum nu observase acest detaliu. Acum studia ceea ce păreau a fi frunze căzute. Pete întunecate zăceau împrăștiate pe metalul striat. Erau prea mici ca să poată distinge vreun detaliu cu ochiul liber.

Luă fotografia la ea la birou și aprinse luminile. Căută în birou până găsi o lupă. Sub lumina incandescentă a lămpii ei de birou, studie imaginea, concentrându-se la acoperișul de tablă, lentilele scoțând la iveală fiecare detaliu. Petele întunecate căpătară brusc o nouă formă, una terifiantă. Un fior îi urcă pe șira spinării. Scăpă lupa și rămase împietrită.

Păsări. Acelea erau păsări moarte.

Intră în bucătărie, ridică receptorul și îi lăsă lui Rizzoli un mesaj pe pager. Când, câteva minute mai târziu, sună telefonul, sări ca arsă la auzul soneriei.

– Trebuie să-ți spun ceva, zise ea.

– La șase și jumătate?

– Ar fi trebuit să-i zic lui Dean ieri, înainte să părăsească orașul. Dar n-am vrut să spun nimic. Nu până nu vorbeam cu Victor.

– Victor? Fostul tău soț?

– Da.

– Ce legătură are el cu toate astea?

– Cred că știe ce s-a întâmplat în India. În acel sat.

– Ți-a spus el asta?

– Nu încă. De aceea trebuie să-l aduci la secție să-i pui întrebări.

NOUĂSPREZECE

Se aflau în mașina lui Barry Frost, parcată în fața hotelului Colonnade. Frost și Rizzoli stăteau în față, Maura pe bancheta din spate.

– Lăsați-mă să-i vorbesc eu prima, spuse Maura.

– Ar fi mai bine ca tu să rămâi aici, doctore, fu de părere Frost. Nu știm cum va reacționa.

– Va fi mai cooperant dacă vorbesc eu cu el.

– Dar dacă este înarmat...

– N-o să mă rănească, răspunse Maura. Și nu vreau să-i faceți vreun rău, clar? Nu suntem aici să-l arestați.

– Și dacă hotărăște că nu vrea să vină?

– Va veni. Deschise portiera mașinii. Mă ocup eu de asta.

Luară liftul până la etajul patru, împărțind cabina ascensorului cu o pereche tânără care probabil se întreba cine oare erau cele trei persoane cu chipuri mohorâte care stăteau lângă ei. Flancată de Rizzoli și Frost, Maura bătu la ușa camerei 426.

Se scurse un moment.

Era pe punctul de a mai bate o dată când în sfârșit ușa se deschise și Victor apăru în cadru uitându-se la ea. Ochii îi erau obosiți, iar chipul îi era răvășit de o tristețe fără margini.

– Mă întrebam ce-ai să hotărăști, spuse. Începusem să sper că...

Scutură din cap.

– Victor...

– Pe de altă parte, bănuiesc că n-ar trebui să fiu surprins.

Se uită la Rizzoli și Frost, care așteptau pe coridor și râse amar.

– Ai adus cătușe?

– Nu-i nevoie de cătușe, răspunse Maura. Vor doar să-ți pună niște întrebări.

– Da, fără îndoială. Doar niște întrebări. Ar trebui să chem un avocat?

– Cum vrei.

– Nu, tu să-mi spui *mie*. Voi avea nevoie de un avocat?

– Tu ești singurul care poate răspunde la această întrebare, Victor.

– Ăsta-i testul, așa-i? Numai cei vinovați insistă să aibă un avocat.

– Un avocat nu-i niciodată o idee rea.

– Atunci, doar ca să-ți dovedesc ceva ție, n-am să-mi chem unul. Se uită spre cei doi detectivi. Trebuie să-mi pun pantofii. Dacă nu aveți nimic împotrivă.

Se întoarse și se îndreptă spre dulap.

Maura îi șopti lui Rizzoli: „Așteaptă un pic aici!" și îl urmă pe Victor în cameră, lăsând ușa să se închidă în urma ei pentru un ultim moment de intimitate. El stătea pe un scaun, legându-și șireturile. Maura observă că valiza lui zăcea pe pat.

– Îți faci bagajele, remarcă.

– Am rezervat un bilet de avion spre casă, la ora patru. Dar bănuiesc că aceste planuri sunt pe cale de a se schimba, nu-i așa?

– A trebuit să le spun. Îmi pare rău.

– Sigur că îți pare.

– N-am avut de ales.

Victor se ridică.

– Ai avut de ales și ai ales. Se pare că nu mai e nimic de zis.

Traversă camera și deschise ușa.

– Sunt gata, anunță. Îi dădu lui Rizzoli un inel cu chei. Presupun că vreți să percheziționați mașina pe care am închiriat-o. E o Toyota albastră, parcată în garaj la etajul trei. Să nu ziceți că nu am cooperat.

Frost fu cel care-l însoți pe Victor pe coridor. Rizzoli o smuci pe Maura de mânecă, ținând-o pe loc, timp în care cei doi bărbați își continuară drumul spre ascensor.

– Aici trebuie să te retragi, spuse ea.

– Eu sunt cea care ți l-a dat pe mână.

– De aceea nu poți participa.

– E fostul meu soț.

– Exact. Trebuie să te retragi și să ne lași pe noi să ne ocupăm de el. Doar știi asta.

Bineînțeles că știa.

Cu toate astea îi urmă la parter. Se urcă în mașină și-i escortă până în Schroeder Plaza. Îl putea zări pe Victor pe bancheta din spate. O singură dată, când opriră la un semafor, se întorsese s-o privească. Privirile li se întâlniră, doar o secundă, prin parbriz. Apoi se întoarse și nu se mai uită deloc la ea.

Până să găsească un loc de parcare și să ajungă în sediul central al Poliției din Boston, ei îl duseseră deja pe Victor sus. Luă liftul până la etajul doi și se îndreptă direct spre Departamentul de omucideri.

Barry Frost îi tăie drumul.

– Nu te poți duce acolo, doctore.

– E deja la interogatoriu?

– Rizzoli și Crowe se ocupă de asta.

– *Eu* vi l-am dat, fir-ar să fie. Măcar să aud ce are de spus. Aș putea privi din camera alăturată.

– Trebuie să aștepți aici. Apoi adăugă, cu blândețe: Te rog, doctore Isles.

Îi întâlni privirea plină de înțelegere. Dintre toți detectivii din unitate, era singurul care, cu o singură privire blândă, îi putea stăvili vociferările.

– De ce nu te duci să stai acolo, la biroul meu? Îți aduc o ceașcă de cafea.

Maura se prăbuși într-un scaun și începu să se uite la fotografia de pe biroul lui Frost – nevasta, bănui. O blondă drăguță cu pomeți de aristocrată. O secundă mai târziu, îi aduse cafeaua și o așeză în fața ei pe masă.

Nu se atinse de ea. Continuă doar să se uite la fotografia cu nevasta lui Frost, gândindu-se și la alte căsnicii. La finaluri fericite.

Rizzoli nu îl plăcea pe Victor Banks.

Acesta stătea la masă în camera de interogatoriu, sorbind liniștit apă dintr-o cană, cu umerii relaxați, cu o atitudine aproape nepăsătoare. Un bărbat arătos, și o știa. *Prea* arătos. Rizzoli se uită la haina de piele uzată, la pantalonii kaki, și gândul o duse la un Indiana Jones stilat, fără lasou. Avea de partea lui un titlu medical, plus serioase recomandări umanitare. O, da, fetele s-ar da în vânt după așa ceva. Până și Maura Isles, mereu atât de rece și calculată în sala de autopsie, se pierduse cu firea după acest bărbat.

„Iar tu ai trădat-o, nenorocitule."

La dreapta ei se afla Darren Crowe. Conform unei înțelegeri prealabile, ea avea să pună majoritatea întrebărilor. Până acum, Victor fusese rece, dar cooperant, dând întrebărilor ei introductive răspunsurile concise ale unui bărbat care dorește ca totul să se termine repede. Un bărbat care nu avea deosebit de mult respect pentru poliție.

Când va termina cu el, o va respecta, o să vadă el.

– Deci sunteți în Boston de cât timp, domnule Banks? întrebă ea.

– Doctor Banks. Și v-am spus, sunt aici de aproape nouă zile. Am aterizat sâmbăta trecută, seara.

– Ați spus că ați venit în Boston pentru o întâlnire?

– Cu decanul Școlii Harvard pentru Sănătate Publică.

– Motivul întâlnirii?

– Fundația mea are acorduri de practică pentru studenți cu un număr de universități.

– Fundația fiind One Earth?

– Da. Suntem o fundație medicală caritabilă. Avem în subordine clinici din lumea întreagă. Bineînțeles, primim orice student la medicină sau la colegiul de asistente care dorește să depună muncă voluntară la una dintre clinicile noastre. Studenții capătă ceva experiență adevărată în domeniu. Noi, în schimb, tragem foloase de pe urma priceperii lor.

– Și cine a organizat această întâlnire la Harvard?

Ridică din umeri.

– A fost doar o vizită de rutină.

– Solicitată de către cine anume?

Liniște. „Te-am prins."

– De dumneavoastră, nu-i așa? spuse ea. Ați sunat la Harvard acum două săptămâni. I-ați spus decanului că

oricum veniți la Boston, și că o să treceți și pe la dumnealui la birou.

– Trebuie să mențin legătura cu contactele mele.

– Care este motivul principal pentru care ați venit la Boston, doctore Banks? Aveați un alt motiv, nu-i așa?

O pauză.

– Da.

– Și acesta era?

– Fosta mea nevastă locuiește aici. Am vrut s-o văd.

– Dar nu ați mai vorbit cu ea de... cât timp? Aproape trei ani.

– Fără îndoială v-a spus totul. De ce mai trebuie să mă întrebați pe mine?

– Și dintr-odată simțiți cu atâta disperare nevoia de a o vedea, încât zburați cu avionul peste jumătate de țară, fără măcar să vă asigurați că și ea vrea să vă vadă?

– Câteodată dragostea ne cere să ne asumăm niște riscuri. E o chestiune de încredere. Să crezi în ceva ce nu poți vedea sau atinge. Trebuie doar să facem saltul înainte. O privi în ochi. Nu sunteți de acord cu mine, doamnă detectiv?

Rizzoli își simți obrajii înroșindu-i-se și pentru o clipă nu știu ce să răspundă. Victor tocmai îi întorsese întrebarea, schimbând-o astfel încât ea simți brusc că discuția era chiar despre ea.

„Dragostea cere riscuri."

Crowe sparse tăcerea.

– Da, e o femeie frumoasă, fosta dumitale soție.

Nicidecum ostil, ci cu tonul obișnuit cu care un bărbat i se adresează altuia, amândoi ignorând-o acum pe Rizzoli.

– Înțeleg de ce ați zburat tocmai până aici ca să încercați să dregeți lucrurile. Ați reușit?

– Lucrurile sunt în regulă între noi.

– Da, am auzit că ați locuit la ea în ultimele zile. Mie asta-mi sună a progres.

– De ce nu spuneți mai bine adevărul, interveni Rizzoli.

– Adevărul? se miră Victor.

– Adevăratul motiv pentru care ați venit la Boston.

– De ce nu-mi spuneți *dumneavoastră* ce fel de răspuns căutați, pentru ca să vi-l pot livra pur și simplu? Asta o să ne scutească pe amândoi să ne pierdem prea mult vremea.

Rizzoli aruncă un dosar pe masă.

– Uitați-vă un pic pe astea.

Îl deschise și văzu că era setul de fotografii ale satului devastat.

– Le-am văzut deja, spuse, închizând la loc dosarul. Mi le-a arătat Maura.

– Nu păreți din cale-afară de interesat.

– Nu e o priveliște tocmai plăcută.

– Rolul ei nici nu-i ăsta. Mai uitați-vă o dată.

Rizzoli deschise dosarul, alese o fotografie și o trânti pe copertă.

– Îndeosebi la aceasta.

Victor se uită la Crowe, căutând parcă un aliat împotriva acestei femei dezagreabile, dar Crowe nu făcu decât să ridice neputincios din umeri.

– Fotografia, doctore Banks, spuse Rizzoli.

– Mai exact ce trebuie să spun în legătură cu ea?

– Că în acel sat a existat o clinică aparținând fundației One Earth.

– E atât de uluitor? Mergem acolo unde oamenii au nevoie de noi. Ceea ce înseamnă că ne găsim câteodată în situații neplăcute sau chiar periculoase.

Tot nu se uita la fotografie, tot încerca să evite imaginea grotescă.

– E prețul pe care îl plătim ca lucrători umanitari. Ne asumăm aceleași riscuri ca și pacienții pe care îi tratăm.

– Ce s-a întâmplat în satul acela?

– Cred că-i destul de evident.

– Uitați-vă la poză.

– Totul e scris în raportul poliției, sunt sigur.

– *Uitați-vă* la nenorocita aia de poză! Spuneți-mi ce vedeți.

În sfârșit privirea îi alunecă pe fotografie. O clipă mai târziu, răspunse:

– Cadavre arse, zăcând în fața clinicii noastre.

– Și cum au murit?

– Mi s-a spus că în urma unui masacru.

– Știți sigur că așa s-au petrecut lucrurile în realitate?

Privirea lui o susținu pe a ei.

– Nu eram acolo, doamnă detectiv. Eram acasă în San Francisco, când am primit telefonul din India. Deci nu-mi puteți cere să vin cu detalii.

– De unde știți că a fost un masacru?

– Așa scria în raportul pe care l-am primit de la Poliția din Andhra Pradesh. Că a fost un atac politic sau religios și că nu există martori, de vreme ce satul era destul de izolat de celelalte. Oamenii tind să evite orice fel de contact cu leproșii.

– Cu toate astea, au ars cadavrele. Nu vi se pare un pic ciudat?

– De ce să fie ciudat?

– Cadavrele au fost puse grămadă unele peste altele înainte să li se dea foc. Ai crede că nimeni nu vrea să atingă un lepros. Atunci de ce să adune leșurile și să le pună laolaltă?

– Pentru mai multă eficiență, bănuiesc. Să ardă mai multe o dată.

– Eficiență?

– Încerc să mă raportez la asta rațional.

– Și care-i motivul rațional să le arzi, până la urmă?

– Furie? Vandalism? Nu știu.

– Atâta efort, să care cadavrele. Să aducă toate canistrele de benzină. Să construiască ruguri de lemn. Și în tot acest timp, sub amenințarea reală că cineva ar putea să-i descopere.

– Unde vreți să ajungeți?

– Spun că leșurile *trebuiau* să fie arse. Pentru a distruge probele.

– Ce fel de probe? E clar că a fost un masacru. Nici un foc n-ar putea ascunde asta.

– Dar un foc ar putea ascunde faptul că nu a fost un masacru.

Nu fu surprinsă să-l vadă uitându-se în altă parte, ochii lui brusc nedorind să-i înfrunte privirea.

– Nu știu de ce-mi puneți aceste întrebări, spuse el. De ce vă îndoiți de raportul poliției?

– Pentru că ori s-au înșelat, ori au fost mituiți.

– Știți dumneavoastră asta?

Rizzoli puse degetul pe fotografie.

– Mai uitați-vă o dată, doctore Banks.

– Aș prefera să nu o fac.

– Aici nu au fost arse doar cadavre omenești. Și caprele au fost măcelărite și arse. La fel și găinile. Ce pierdere – toată această carne hrănitoare. De ce să ucizi capre și găini, ca apoi să le dai foc?

Victor izbucni într-un râs sarcastic.

– Pentru că e posibil să fi avut și ele lepră? Nu știu!

– Asta nu explică totuși ce s-a întâmplat cu păsările.

Victor scutură din cap.

– Cum?

Rizzoli arătă spre acoperișul de tablă ondulată al clinicii.

– Pun pariu că nici n-ați observat asta. Însă Maura, da. Petele astea negre de pe acoperiș, aici. La prima vedere, par doar niște frunze căzute. Dar nu e un pic straniu să fie frunze aici, când în apropiere nu se vede nici un copac?

Victor nu răspunse nimic. Stătea nemișcat, cu capul plecat, ca ea să nu-i vadă chipul. Singur, limbajul trupului său îi spuse lui Rizzoli că se pregătea sufletește pentru ce avea să vină.

– Nu sunt frunze, doctore Banks. Sunt păsări moarte. Un fel de ciori, cred. Trei dintre ele zac aici, în marginea fotografiei. Cum explicați asta?

Victor ridică indiferent din umeri.

– Se poate să fi fost împușcate, mă gândesc.

– Poliția n-a menționat nici un schimb de focuri. Nu existau găuri de glonț în clădire, nu s-a recuperat nici un cartuș folosit. Nu s-au găsit fragmente de glonț în cadavrul nici unei victime. Au menționat în schimb că unele dintre victime aveau fracturi craniene, așa încât au presupus că victimele au fost ucise în bătaie.

– Și eu aș zice același lucru.

– Deci cum explicăm păsările moarte? Cu siguranță, aceste ciori nu au stat pur și simplu pe acoperiș, așteptând să urce cineva și să le lovească în cap cu un ciomag.

– Nu știu unde vreți să ajungeți. Ce au de-a face păsările moarte cu restul?

– Totul. Nu au fost lovite și nu au fost împușcate.

Victor pufni.

– Intoxicare cu fum?

– Înainte ca satul să fumege, păsările erau deja moarte. Totul era mort. Păsări. Animale domestice. Oameni. Nimic nu mișca, nimic nu respira. Era o zonă sterilizată. Orice formă de viață fusese distrusă.

Nu primi nici un răspuns.

Rizzoli se aplecă până ajunse aproape de fața lui.

– Câți bani a donat Octagon Chemicals fundației dumneavoastră în acest an, doctore Banks?

Victor duse cana cu apă la gură și-și luă un mic răgaz sorbind din ea.

– Câți? repetă Rizzoli.

– În jurul a... zeci de milioane. Se uită la Crowe. Mi-ar prinde bine încă o cană cu apă, dacă nu vă supărați.

– Zeci de milioane? întrebă Rizzoli. De ce nu ziceți mai bine optzeci și cinci de milioane de dolari?

– Cam așa ceva.

– Iar cu un an înainte nu v-au dat nimic. Ei bine, ce s-a schimbat? Cum de s-au trezit sentimentele umanitare în Octagon Chemicals?

– Ar trebui să-i întrebați pe ei.

– Vă întreb pe dumneavoastră.

– Chiar aș vrea încă un pic de apă.

Crowe oftă, luă cana goală și ieși afară. În cameră nu mai erau decât Rizzoli și Victor.

Rizzoli se aplecă și mai mult, un atac frontal la liniștea bărbatului.

– Totul se rezumă la bani, nu-i așa? zise. Optzeci și cinci de milioane de dolari reprezintă o recompensă a dracului de mare. Octagon trebuie că avea de pierdut o grămadă. Iar dumneavoastră în mod clar aveați de câștigat o grămadă, cooperând cu ei.

– Cooperând la ce?

– La tăcere. La păstrarea secretului lor. Apucă un alt dosar și-l azvârli în fața lui pe masă. Asta a fost o fabrică de pesticide aflată în proprietatea lor. La doar doi kilometri de satul Bara, Octagon depozita în această fabrică mii de kilograme de

izocianat de metil[1]. Fabrică pe care au închis-o anul trecut, știați asta? Imediat după atacul asupra satului Bara, Octagon a abandonat acea fabrică. Și-au luat tot personalul și au dărâmat-o cu buldozerele. Teama de un atac terorist a fost explicația lor oficială. Dar nu puteți crede una ca asta, nu-i așa?

– Nu mai am nimic de spus.

– Ceea ce a distrus satul nu a fost un masacru. Nu a fost un atac terorist. Făcu o pauză, după care spuse încetișor: A fost o catastrofă industrială.

[1] Un gaz toxic (n.tr.)

DOUĂZECI

Victor rămase nemișcat. Nu se uită la Rizzoli.

– Numele „Bhopal" vă spune ceva? întrebă ea.

Trecu o secundă până dădu curs întrebării.

– Bineînțeles, răspunse încet.

– Spuneți-mi ce știți despre el.

– Bhopal, India. Accidentul de la compania Union Carbide din 1984.

– Știți câți oameni au murit în acel accident?

– Ceva de ordinul... miilor, presupun.

– Șase mii de oameni, zise ea. Fabrica de pesticide Union Carbide a eliberat din greșeală un nor toxic, care a plutit deasupra orașului Bhopal, unde oamenii dormeau. A doua zi dimineață, șase mii dintre ei erau deja morți. Sute de mii s-au îmbolnăvit. Cu atât de mulți supraviețuitori, cu atât de mulți martori, adevărul n-a putut fi ascuns. Nu a putut fi mușamalizat. Își coborî privirea spre fotografie. Așa cum a fost în Bara.

– Nu pot decât să mă repet. N-am fost acolo. N-am văzut.

– Dar sunt sigură că vă puteți imagina ce s-a întâmplat. Așteptăm ca reprezentații Octagon să ne dea o listă cu angajații fabricii aceleia. Unul dintre ei în cele din urmă va vorbi. Unul dintre ei ne va confirma. Suntem în tura de noapte și

vreun angajat surmenat devine neglijent. Sau adoarme pe buton și puf! Imediat iese un nor de gaz otrăvitor, pe care vântul îl poartă mai departe. Se opri un moment. Știți ce face expunerea puternică la izocianat de metil corpului uman, doctore Banks?

Bineînțeles că știa. Trebuia să știe. Dar nu-i răspunse.

– E coroziv și numai atingerea lui îți poate arde pielea. Așa că imaginați-vă ce efecte are asupra căilor respiratorii, plămânilor, când e inhalat. Începi să tușești și te doare în gât. Te simți amețit. Și apoi nu mai poți respira normal, deoarece gazul toxic îți distruge literalmente mucoasele. Se prelinge fluid înăuntru, care-ți umple plămânii. Se numește edem pulmonar. Te îneci, doctore Banks, în propriile secreții. Dar sunt convinsă că știți asta, din moment ce sunteți doctor.

Capul i se plecă într-o încuviințare de om învins.

– Cei de la Octagon o știau și ei. Nu le-a luat mult timp să-și dea seama că făcuseră o greșeală teribilă. Știu că izocianatul de metil e mai dens decât aerul. Că se va aduna în locuri joase. Așa că se grăbesc să controleze satul de leproși din vale, înspre care bate vântul. Satul Bara. Iar acolo găsesc o zonă moartă. Oameni, animale – nimic nu mai mișcă. Au în față cadavrele a aproape o sută de oameni și ei știu că sunt responsabili pentru acești morți. Știu că au încurcat-o. Vor fi cu siguranță acuzați de crimă și, posibil, arestați. Și care credeți că a fost următorul lucru pe care l-au făcut, doctore Banks?

– Nu știu.

– Evident, au intrat în panică. Dumneavoastră n-ați fi intrat? Voiau să rezolve problema. Voiau ca ea să dispară. Dar ce-i de făcut cu atâtea probe? Nu poți ascunde o sută de cadavre. Nu poți face să dispară un sat întreg. În plus, printre morți

se numărau și doi cetățeni americani – două infirmiere. Morțile lor n-aveau să rămână neanchetate.

Împrăștie fotografiile pe masă, astfel încât totul se afla în fața ochilor lor. Trei privelişti, trei grămezi de cadavre diferite.

– Le-au ars, spuse. Au muncit să-și ascundă greșelile. Poate chiar au zdrobit câteva cranii, pentru a deruta poliția. Ce s-a întâmplat în Bara nu a început ca o crimă, doctore Banks. Dar s-a transformat într-una în acea noapte.

Victor își trase scaunul înapoi.

– Sunt cumva arestat, doamnă detectiv? Pentru că aș vrea să plec acum. Trebuie să prind un avion.

– Știți despre asta de un an, nu-i așa? Dar ați păstrat tăcerea, pentru că Octagon v-a cumpărat-o cu bani. Un dezastru ca acesta i-ar fi costat penalități de sute de milioane de dolari. Adaugă la asta procese și pierderi la bursă, ca să nu mai vorbesc despre acuzații de crimă. Să vă cumpere pe dumneavoastră a fost de departe cea mai ieftină soluție.

– Nu vorbiți cu cine trebuie. Vă spun pentru a nu știu câta oară, nu am fost acolo.

– Dar ați știut ce s-a întâmplat.

– Nu sunt singurul.

– Cine v-a spus, doctore Banks? Cum ați aflat? Se aplecă spre el, privindu-l peste masă. De ce nu ne spuneți pur și simplu adevărul și poate veți mai avea timp să prindeți avionul ăla spre San Francisco.

Un moment Victor rămase tăcut, cu privirea fixată pe fotografiile care zăceau în fața lui.

– Ea m-a sunat, zise într-un sfârșit. De la Hyderabad.

– Sora Ursula?

Încuviință din cap.

– Era la două zile de la... accident. Până să aud vești de la ea, deja fusesem informat de autoritățile indiene că acolo,

în acel sat, se petrecuse un masacru. Că două dintre infirmierele noastre muriseră în ceea ce ei credeau că fusese un atac terorist.

– Sora Ursula v-a zis altceva?

– Da, dar nu am știut ce să cred despre telefonul ei. Părea speriată și agitată. Doctorul de la fabrică îi dăduse niște tranchilizante și cred că pilulele îi sporeau confuzia.

– Ce v-a spus, mai exact?

– Că ceva era în neregulă cu ancheta. Că oamenii nu spuneau adevărul. Zărise câteva canistre cu benzină într-unul dintre camioanele companiei Octagon.

– Declarase asta și poliției?

– Trebuie să înțelegeți situația în care se afla. Când a ajuns în Bara în acea dimineață, peste tot erau cadavre arse – cadavrele unor oameni pe care-i cunoștea. Era singurul supraviețuitor și era înconjurată de angajații de la fabrică. Apoi a sosit poliția și ea l-a luat pe unul dintre ei deoparte, arătându-i canistrele goale. S-a gândit că se va declanșa o anchetă.

– Dar nu s-a întâmplat nimic.

Victor scutură din cap.

– În acel moment s-a speriat. A început să se îndoiască tot mai mult că putea avea încredere în poliție. Abia când părintele Doolin a dus-o cu mașina la Hyderabad s-a simțit suficient de în siguranță să mă sune.

– Și dumneavoastră ce ați făcut în acest sens? După telefonul ei?

– Ce puteam să fac? Ne despărțea jumătate de glob.

– Să fim serioși, doctore Banks. Nu pot să cred că ați stat pur și simplu în biroul dumneavoastră din San Francisco și ați lăsat lucrurile așa cum erau. Nu sunteți genul de bărbat care aude o bombă ca asta și nu întreprinde nimic.

– Ce puteam să fac?

– Ceea ce ați și făcut într-un final.

– Adică?

– Tot ce trebuie să fac este să vă ferific înregistrările telefonice. Ar trebui să fie pe acolo, pe undeva. Telefonul pe care l-ați dat în Cincinnati. La sediul central al corporației Octagon.

– Evident că i-am sunat! Tocmai fusesem informat că angajații lor arseseră un sat din temelii, dimpreună cu două voluntare de-ale mele.

– Cu cine ați vorbit de la Octagon?

– Un bărbat. Ceva vicepreședinte.

– Vă amintiți numele acestui bărbat?

– Nu.

– Nu cumva era Howard Redfield?

– Nu-mi aduc aminte.

– Ce i-ați spus?

Victor aruncă o privire spre ușă.

– De ce durează atât cu apa aia?

– Ce i-ați spus, doctore Banks?

Victor oftă.

– I-am spus că circulă zvonuri cu privire la masacrul din Bara. Că ar putea fi implicați angajați de la una dintre fabricile lor. A răspuns că nu știe nimic despre acest lucru și a promis să se intereseze.

– Ce s-a întâmplat apoi?

– Cam o oră mai târziu, am primit un telefon de la directorul general al Octagon care dorea să știe de unde am auzit acel zvon.

– Ăsta a fost momentul în care a oferit fundației dumneavoastră mita de mai multe milioane?

– Nu s-a pus așa problema!

– Nu vă pot acuza pentru înțelegerea cu Octagon, spuse Rizzoli. La urma urmei, stricăciunea era deja făcută. Nu poți întoarce morții, așa că poți foarte bine să te folosești de o tragedie pentru a face un bine omenirii. Își coborî vocea, până deveni aproape intimă. Așa ați văzut lucrurile? În loc ca sute de milioane de dolari să intre în buzunarele avocaților, de ce să nu folosiți banii ăștia într-un scop nobil? E de bun-simț.

– Dumneavoastră ați spus-o, doamnă detectiv. Nu eu.

– Și tăcerea sorei Ursula cum au cumpărat-o?

– Această întrebare trebuie s-o puneți arhidiocezei din Boston. Sunt convins că s-a făcut o înțelegere și cu ei.

Rizzoli nu mai zise nimic, amintindu-și brusc de abația Graystones. Acoperișul nou, renovările. Cum putea un ordin sărac de călugărițe să mențină și să restaureze o piesă atât de valoroasă a industriei imobiliare? Își aminti spusele maicii Mary Clement – un donator generos le venise în ajutor.

Ușa se deschise și Crowe își făcu apariția cu o cană de apă proaspătă, pe care o așeză pe masă. Imediat, Victor luă nervos o înghițitură. Bărbatul care la început fusese atât de calm, chiar insolent, arăta acum vlăguit, cu încrederea distrusă.

Acum era momentul să stoarcă și ultima fărâmă de adevăr.

Se aplecă spre el declanșând ultimul atac.

– Care este adevăratul motiv pentru care ați venit la Boston, doctore Banks?

– V-am spus. Am vrut s-o văd pe Maura...

– Octagon v-a cerut să veniți. Nu-i așa?

Mai luă o înghițitură de apă.

– *Nu-i* așa?

– Erau îngrijorați.

– În legătură cu ce?

– Se află în vizorul Comisiei de Valori Mobiliare. Nu are nici o legătură cu ceea ce s-a petrecut în India. Dar din cauza donației enorme oferite fundației One Earth, Octagon era îngrijorat ca asta va atrage atenția celor de la comisie. Că se vor ridica semne de întrebare. Voiau să fie siguri că spunem aceleași lucruri, în cazul în care vom fi luați la bani mărunți.

– V-au cerut să mințiți pentru ei?

– Nu. Numai să nu m-apuc să trăncănesc. Atâta tot. Numai să nu... aduc vorba de India.

– Și dacă ați fi fost chemat ca martor? Dacă ați fi fost întrebat direct despre ce s-a întâmplat? Ați fi spus adevărul, doctore Banks? Că ați acceptat bani ca să nu demascați o crimă?

– Nu vorbim despre o crimă. Vorbim despre un accident industrial.

– De asta ați venit în Boston? Ca s-o convingeți pe sora Ursula să păstreze și ea tăcerea? Să mențineți un front comun al minciunilor.

– Nu minciuni. Tăcere. E o diferență.

– Atunci totul se complică. Un vicepreședinte al Octagon Chemicals pe nume Howard Redfield se hotărăște să toarne tot ce știe și vorbește cu Departamentul de Justiție. Nu se rezumă doar la asta, vine și cu un martor din India. O femeie pe care a adus-o din India să depună mărturie.

Victor își ridică capul și o privi cu o uimire nedisimulată.

– Ce martor?

– A fost acolo, în Bara. Unul dintre leproșii care au supraviețuit. Vă surprinde?

– Nu știu despre nici un martor.

– A văzut ce s-a întâmplat în satul ei. I-a văzut pe acei oameni de la fabrică punând cadavrele grămadă și aprinzând

focul. I-a văzut zdrobind craniile prietenilor și familiei ei. Ce a văzut ea și ce știa putea îngenunchea Octagonul.

– Nu știu nimic din toate astea. Nimeni nu mi-a spus că există un supraviețuitor.

– Mai era puțin și totul ieșea la iveală. Accidentul, mușamalizarea. Dumneavoastră vă arătați disponibilitatea de a minți, dar sora Ursula? Cum convingi o călugăriță să mintă sub jurământ? Asta-i șmecheria, nu-i așa? Călugărița cinstită vă poate îngropa pe toți. Deschide gura și optzeci și cinci de milioane de dolari se duc pe apa sâmbetei, vă scapă printre degete. Unde mai pui că lumea întreagă devine martoră la căderea Sfântului Victor de pe piedestal.

– Cred că am terminat aici. Se ridică în picioare. Am un avion de prins.

– Dumneavoastră ați avut posibilitatea. Dumneavoastră ați avut motivul.

– Motiv? Izbucni în râs, nevenindu-i să creadă. Să omor o *călugăriță?* Puteți la fel de bine să acuzați și arhidioceza, din moment ce sunt sigur că au fost și ei mituiți cu o sumă frumușică. Ce v-a promis Octagon? Și mai mulți bani dacă veniți la Boston și rezolvați problema?

– Mai întâi mă acuzați de crimă. Acum spuneți că Octagon Chemicals m-a angajat? Vă puteți imagina vreun șef riscând personal o acuzație de crimă, doar pentru a mușamaliza un accident industrial? Clătină din cap. Nici un american nu a făcut închisoare în cazul Bhopal. Și nici un american nu va merge la pușcărie pentru Bara. Acum, sunt liber să plec sau nu?

Rizzoli îi aruncă lui Crowe o privire întrebătoare. Acesta răspunse dând resemnat din cap, un răspuns care însemna că primise deja vești de la criminaliști. În timp ce ea îl interoga

pe Victor, cei de la Omucideri cercetaseră mașina închiriată. Era evident că nu găsiseră nimic.

Nu aveau suficiente dovezi pentru a-l putea reține.

– De data asta sunteți liber să plecați, doctore Banks, spuse Rizzoli. Dar trebuie să știm unde vă putem găsi.

– Mă duc direct acasă în San Francisco. Aveți adresa mea.

Se îndreptă spre ușă, se întoarse și-i înfruntă privirea lui Rizzoli.

– Înainte să plec, spuse, vreau să știți un lucru despre mine.

– Care-i ăla, doctore Banks?

– Sunt medic. Să țineți minte asta, doamnă detectiv. Eu salvez vieți. Nu le iau.

Maura îl văzu părăsind camera de interogatoriu. Păși uitându-se drept înainte, fără să-i arunce măcar o privire când trecu pe lângă biroul la care stătea.

Sări în picioare.

– Victor?

El se opri, dar nu se întoarse spre ea; de parcă n-ar fi suportat s-o vadă.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

– Tu ce crezi că s-a întâmplat? Le-am spus ce știu. Le-am spus adevărul.

– Numai asta voiam de la tine. Niciodată n-am cerut altceva.

– Acum am un avion de prins.

Mobilul Maurei sună. Privi în jos spre el, dorind să-l arunce cât colo.

– Ar trebui să răspunzi, spuse el, cu un ton furios în voce. Niște cadavre poate au nevoie de tine.

– Morții merită atenția noastră.

– Știi, asta-i diferența dintre mine și tine, Maura. Ție îți pasă de morți. Mie, de cei vii.

Îl urmări îndepărtându-se. Nu privi înapoi nici măcar o singură dată.

Țârâitul telefonului încetă.

Îl deschise și văzu că apelul era de la spitalul Sfântul Francisc. Aștepta să primească rezultatele celei de-a doua encefalograme ale Ursulei, dar nu putea să se ocupe de asta chiar acum; încă-și revenea după impactul ultimelor cuvinte ale lui Victor.

Rizzoli ieși din camera de interogatoriu și se îndreptă spre ea, scuzându-se din priviri.

– Îmi pare rău că nu am putut să te lăsăm să asculți, spuse. Înțelegi de ce, nu?

– Nu, nu înțeleg.

Își lăsă telefonul să alunece înapoi în geantă și întâlni privirea lui Rizzoli.

– Eu vi l-am dat pe mână. V-am oferit personal răspunsul.

– Iar el l-a confirmat. Scenariul Bhopal. Aveai dreptate în legătură cu păsările moarte.

– Cu toate acestea m-ai ținut afară. Ca și cum nu ai avea încredere în mine.

– Încercam să te protejez.

– De ce, de adevăr? De faptul că m-a folosit? Izbucni într-un râs amar și se întoarse să plece. Asta o știam deja.

Maura conduse spre spitalul Sfântul Francisc prin zăpada viscolită, cu mâinile pe volan, calme și sigure. Regina Morții, pe cale să-și revendice un alt supus. Când trase mașina în parcare, era pregătită să joace rolul pe care-l jucase atât de bine întotdeauna, gata să-și pună singura mască pe care îngăduia ca publicul s-o vadă.

Coborî din Lexus, cu haina neagră fluturând în urmă, cu ghetele bocănind pe ciment, în timp ce străbătea parcarea, până la lift. Becurile cu sodiu învăluiau mașinile într-o lumină misterioasă și simți că se mișcă printr-o ceață portocalie. De parcă dacă s-ar fi frecat la ochi, ceața ar fi dispărut. Nu mai văzu pe nimeni în garaj și nu-și auzi decât propriul zgomot de pași, reverberând pe ciment.

Ajunsă în holul spitalului, trecu de pomul de Crăciun care sclipea de beculețe multicolore și de biroul voluntarilor, unde o femeie în vârstă stătea cu o căciulă roșie cocoțată strengărește pe părul ei cărunt. *O, brad frumos* se auzea la difuzor.

Chiar și la Terapie intensivă se simțea spiritul sărbătorilor. Camera asistentelor era decorată cu ghirlande din imitație de pin și sora de gardă își atârnase la urechi mici globuri aurii de Crăciun.

– Sunt doctor Isles, de la Departamentul de Medicină Legală, se prezentă. Doctorul Yuen este aici?

– Tocmai a fost chemat pentru o intervenție chirurgicală urgentă. L-a rugat pe doctorul Sutcliffe să vină aici și să deconecteze aparatul de ventilație artificială.

– I-a fotocopiat cineva foaia de observație?

– Vă așteaptă.

Arătă pe masă spre un plic gros, pe care era mâzgălit „Pentru medicul legist".

– Mulțumesc.

Deschise plicul și scoase fișa fotocopiată. Își dădu seama din multele probe triste că sora Ursula nu mai putea fi salvată: două electroencefalograme diferite arătau o completă lipsă de activitate cerebrală și o notă scrisă de mână a neurochirurgului Yuen admitea înfrângerea:

Pacienta rămâne nereceptivă la durere și nu prezintă respirație spontană. Pupilele rămân areactive și fixe. Electroencefalograma repetată arată lipsă totală de activitate cerebrală. Enzimele cardiace confirmă infarctul miocardic. Doctorul Sutcliffe să informeze familia de starea pacientei.

Opinie medicală: Comă ireversibilă ca urmare a unei anoxii cerebrale prelungite survenite în urma unui stop cardiac recent.

Ajunse în cele din urmă la paginile cu rezultatele de laborator. Dădu peste coloane imprimate cu acuratețe, conținând numere de celule și chimii ale sângelui și urinei. „Ce ironie, gândi în timp ce închidea foaia de observație, să mori cu majoritatea testelor de sânge în parametri perfect normali."

Se îndreptă spre rezerva zece, unde pacienta tocmai era spălată cu buretele pentru ultima oară. Stând la picioarele patului, Maura se uită cum infirmiera scoate așternuturile, precum și halatul Ursulei, dând la iveală nu trupul unei ascete, ci al unei femei care se înfruptase cu poftă din bunătăți, sâni generoși revărsați în lături, coapse palide, puternice și cu gropițe. Vie, ar fi fost o apariție fulminantă, conturul ei trupeș fiind și mai impunător în veșmintele voluminoase de călugăriță. Acum, fără aceste veșminte, era ca orice altă pacientă. Moartea nu face distincții; sfinți sau păcătoși, în final, toți sunt la fel.

Infirmiera stoarse cârpa de spălat și-i șterse pieptul, lăsând pielea netedă și lucitoare. Apoi începu să-i spele picioarele, îndoind genunchii să curețe interiorul gambei. Cicatrici vechi îi marcau tibia, consecințele urâte ale unor ciupituri de insecte infectate. Amintirile unei vieți trăite în afara granițelor. Terminându-și treaba, infirmiera ridică vasul cu apă și ieși afară din salon, lăsând-o pe Maura singură cu pacienta.

„Ce știai tu, Ursula? Ce ne-ai fi putut spune?"

– Doctore Isles?

Se întoarse și-l văzu pe doctorul Sutcliffe în spatele ei. Privirea lui era mult mai rezervată decât prima dată când se văzuseră. Nu mai era prietenosul doctor hippie cu părul prins în coadă.

– N-am știut că veniți, spuse el.

– M-a sunat doctorul Yuen. Centrul nostru va prelua custodia cadavrului.

– De ce? Cauza decesului e destul de evidentă. Trebuie doar să arunci o privire la cardiograma ei.

– Acesta e protocolul. Automat preluăm custodia cadavrului când acesta e implicat într-un atac criminal.

– Ei bine, în acest caz cred că este o risipă a banilor contribuabililor.

Nu luă în seamă comentariul lui și se uită la Ursula.

– Înțeleg că ați vorbit cu familia despre faptul că o deconectați de la aparate.

– Nepotul ei și-a dat acordul. Mai avem de așteptat venirea preotului. Surorile de la mănăstire au cerut ca părintele Brophy să fie prezent.

Maura privi pieptul Ursulei care se ridica și cobora cu ajutorul ventilatorului. Inima continua să-i bată, organele să-i funcționeze. Ia puțin sânge din vena Ursulei, trimite-l la laborator și nici unul dintre testele lor, nici unul dintre aparatele lor sofisticate nu va putea spune dacă sufletul acestei femei își luase deja zborul din trup.

– V-aș rămâne datoare dacă mi-ați trimite ultimele observații despre decesul ei la birou, spuse.

– Doctorul Yuen le va dicta. O să-i spun.

– Și, de asemenea, orice ultime rezultate de laborator care ar putea să apară.

– Ar trebui ca toate să fie deja la fișă.

– Nu era nici un rezultat al examenului toxicologic. Testul s-a făcut, nu-i așa?

– Așa ar trebui. Am să mă interesez la laborator și vă sun să vă comunic rezultatele.

– Laboratorul trebuie să-mi trimită rezultatele direct mie. Dacă n-a fost făcut, o să-l facem la morgă.

– Le faceți tuturor examene toxicologice? Scutură din cap. O altă risipă a banilor contribuabililor.

– Le facem numai când e indicat. Mă gândesc la urticaria pe care am văzut-o în noaptea în care a intrat în comă. Am să-l rog pe doctorul Bristol să-i facă și examenul toxicologic odată cu autopsia.

– Am crezut că o veți efectua dumneavoastră.

– Nu. Am să transfer acest caz unuia dintre colegii mei. Dacă aveți întrebări după sărbători, cel cu care trebuie să vorbiți este doctorul Abe Bristol.

Se simți ușurată că el n-o întrebă de ce nu făcea ea autopsia. Ce putea să-i răspundă? „Fostul meu soț este acum suspect în acest caz. Nu pot da naștere nici unei umbre de îndoială asupra scrupulozității cu care lucrez. Asupra minuțiozității muncii mele."

– Preotul e aici, spuse Sutcliffe. Cred că e timpul.

Maura se întoarse și se simți roșind când îl văzu pe părintele Brophy, care stătea în ușă. Ochii lor se priviră cu familiaritate, privirile a doi oameni care, în acel moment sumbru, își recunoșteau pe dată simpatia pe care o simțeau unul față de celălalt. Maura își lăsă ochii în pământ când el pătrunse în rezervă. Ieși cu Sutcliffe pentru a-i permite preotului să-și ducă la îndeplinire datoria.

Prin fereastra salonului privi cum părintele Brophy stătea aplecat asupra patului Ursulei, cu buzele mișcându-i-se în

rugăciune, absolvind-o de păcate pe călugăriță. „Și cu păcatele mele cum facem, părinte? se întrebă ea, cu privirea ațintită asupra profilului lui neobișnuit. Ai fi șocat să afli că mă gândesc și că simt lucruri pentru tine? M-ai absolvi și m-ai ierta pentru slăbiciunea mea?"

Preotul mirui fruntea Ursulei, trasând cu mâna semnul crucii. Apoi își ridică ochii.

Era timpul s-o lase pe Ursula să se stingă în pace.

Ieși din salon și rămase alături de Maura în spatele ferestrei. În salon intrară Sutcliffe și o asistentă.

Ce se petrecu în continuare fu o rutină tulburătoare. Apăsarea câtorva butoane și asta fu tot. Ventilatorul rămase nemișcat, paletele șuierară din ce în ce mai slab până se opriră. Asistenta își mută privirea la monitorul care înregistra acum bătăi încetinite ale inimii.

Maura îl simți pe părintele Brophy venind mai aproape de ea, pentru a o reasigura parcă de faptul că el era acolo, în caz că avea nevoie de alinare. Dar nu-i inspira alinare, ci dimpotrivă, confuzie. Se concentră în continuare la drama care se petrecea dincolo de fereastră, gândindu-se: „Mereu bărbatul nepotrivit. De ce sunt atrasă de bărbații pe care nu pot sau nu mi se îngăduie să-i am?"

Pe monitor apăru prima bătaie neregulată, apoi următoarea. Lipsită de oxigen, inima se zbătea încă, chiar dacă celulele îi mureau. Un bolborosit de bătăi acum, care se transformă repede în ultimele convulsii ale fibrilației ventriculare. Maura trebui să-și controleze instinctul de a-i sări în ajutor, dobândit după numeroșii ani de practică medicală. Această aritmie nu va fi tratată; această inimă nu va fi salvată.

Pe ecran apăru în sfârșit o linie continuă.

Maura zăbovi lângă rezervă înregistrând concluziile morții Ursulei. Nu irosiră nici un pic de timp plângând-o sau

meditând. Doctorul Sutcliffe apăsă un stetoscop pe pieptul Ursulei, clătină din cap și ieși din salon. Asistenta închise monitorul și deconectă firele cardiace și perfuziile, pregătind-o de transfer. Echipa de transport la morgă era deja pe drum.

Misiunea Maurei aici se încheiase.

Îl lăsă pe părintele Brophy acolo și se întoarse în camera asistentelor.

– Mai e un lucru pe care am uitat să-l menționez, îi spuse sorei de gardă.

– Da?

– Pentru raportul de la morgă avem nevoie de contactele rudelor apropiate. Singurul număr pe care l-am văzut în fișă este cel al mânăstirii. Înțeleg că are un nepot. Aveți numărul lui de telefon?

– Doamnă doctor Isles?

Se întoarse și-l văzu pe părintele Brophy în spatele ei, încheindu-și haina. Acesta surâse în chip de scuză.

– Îmi pare rău, n-am vrut să trag cu urechea, dar aici vă pot ajuta eu. Ținem toate adresele familiilor călugărițelor în biroul parohial. Am să vă caut eu numărul și vă voi suna să vi-l dau mai târziu.

– Mi-ar fi de mare ajutor. Mulțumesc.

Luă fișa fotocopiată și se întoarse să plece.

– A, și doctore Isles?

Privi peste umăr.

– Da?

– Știu că probabil nu este momentul potrivit s-o spun, dar, oricum, vreau s-o fac acum. Zâmbi. Crăciun fericit!

– Crăciun fericit și dumneavoastră, părinte.

– O să veniți să ne vizitați într-o bună zi? Măcar pentru câteva clipe.

– Voi face cu siguranță tot posibilul, răspunse ea, știind, din momentul în care deschise gura, că era o minciună politicoasă. Că să plece de lângă acel bărbat fără să se uite înapoi era cea mai înțeleaptă mișcare pe care putea s-o facă.

Și asta și făcu.

Ieșind din spital, explozia de aer rece îi provocă un șoc. Strânse plicul cu foaia de observație lângă corp și se abandonă colților înghețați ai vântului. În această seară sfântă ea era singură, având drept unic companion vraful de documente pe care-l purta cu ea. Îndreptându-se spre garaj, nu mai văzu pe nimeni și nu auzi nimic în afara propriului zgomot de pași, reverberând pe ciment.

Grăbi pasul. Se opri de două ori să se uite în spate pentru a fi sigură că n-o urmărește nimeni. Când ajunse la mașină, respira anevoie. „Am văzut prea multă moarte, gândi. Acum o simt pretutindeni."

Urcă în mașină și blocă portiera.

„Crăciun fericit, doctore Isles. Culegi ce ai semănat, și în seara asta ai cules singurătate."

Ieșind din parcarea spitalului trebui să-și ferească privirea de o pereche de faruri care-i străluceau în oglinda retrovizoare. O altă mașină pleca și ea exact în spatele ei. „Părintele Brophy? se întrebă. Unde oare se duce să petreacă Ajunul Crăciunului – în casa parohială? Sau rătăcește prin biserica lui în această noapte, ținând slujba pentru toate oițele singure din turmă care ar putea rătăci pe acolo?

Îi sună mobilul.

Îl scoase din geantă și-l deschise cu un gest.

– Doctor Isles.

– Bună, Maura, se auzi vocea colegului ei, Abe Bristol. Ce-i cu surpriza pe care aud că mi-o trimiți de la spitalul Sfântul Francisc?

– Nu pot să-i fac eu autopsia, Abe.

– Așa că mi-o pasezi mie în Ajun de Crăciun? Drăguț.

– Îmi pare rău. Știi că de obicei mă achit de propriile responsabilități.

– Asta-i călugărița despre care am tot auzit?

– Da. Nu este nici o urgență. Necropsia poate aștepta până după sărbători. A fost spitalizată imediat după atac și au deconectat-o de la aparate în urmă cu puțin timp. A suferit o intervenție neurochirurgicală extinsă.

– Deci examinarea intracraniană nu va fi de mare folos.

– Nu, vor avea loc schimbări postoperatorii.

– Cauza decesului?

– Ieri-dimineață a intrat în comă, ca urmare a unui infarct miocardic. De vreme ce cunosc cazul, am avut deja grijă de chestiile preliminare pentru tine. Am o copie a fișei medicale, pe care ți-o voi aduce poimâine.

– Pot să te întreb de ce nu te ocupi tu de cazul ăsta?

– Nu cred că numele meu ar trebui să apară pe raportul medico-legal.

– De ce nu?

Se așternu o tăcere.

– Maura, de ce renunți la acest caz?

– Din motive personale.

– Îl cunoșteai pe pacient?

– Nu.

– Atunci ce e?

– Îl cunosc pe unul dintre suspecți, răspunse. Am fost căsătorită cu el.

Închise telefonul, îl zvârli pe scaunul din dreapta și nu se mai gândi decât să ajungă acasă.

Cădeau fulgi de zăpadă, grași ca niște semințe de bostan, când intră pe strada ei. Era o priveliște magică, perdeaua

groasă de zăpadă, vârtejurile argintii albind peluzele din fața caselor. Liniștea unei nopți sfinte.

Aprinse focul în cămin și pregăti o cină simplă, compusă din supă de roșii și brânză topită cu pâine prăjită. Își turnă un pahar de vin și aduse totul în sufragerie, unde sclipeau beculețele din pomul de Crăciun. Dar nu putu termina de mâncat nici măcar cina aceea frugală. Puse tava deoparte și sorbi ultima înghițitură de vin, privind spre foc. Se luptă cu impulsul de a ridica receptorul să încerce să dea de Victor. Oare prinsese avionul pentru San Francisco? Nici măcar nu știa unde se afla în această seară, ca să nu mai vorbim de ce i-ar putea spune. „Ne-am trădat unul pe celălalt, gândi; nici o iubire, oricât de intensă ar fi ea, nu poate supraviețui acestui lucru."

Se ridică, închise luminile și se băgă în pat.

DOUĂZECI ŞI UNU

O oală cu tocăniță de vițel fierbea de aproape două ore pe mașina de gătit și mireasma roșiilor, a usturoiului și a cărnii fragede acoperea aroma mai discretă a curcanului de nouă kilograme care trona în tavă pe masă, rumen și lucios. Rizzoli ședea la masa din bucătărie a mamei ei, amestecând cu unt topit și ouă bătute cartofii pe care tocmai îi fiersese și zdrobise. Acasă la ea, rareori își făcea timp să gătească, mâncând mai mult hrană rece. Dar aici, în bucătăria mamei ei, gătitul nu era niciodată un lucru făcut la repezeală. Era un omagiu hranei înseși, indiferent de cât de simple ar fi fost ingredientele. Fiecare pas, de la tocat la amestecat și dres, făcea parte dintr-un ritual solemn, culminând cu parada vaselor aduse la masă pentru a fi întâmpinate cu suspine admirative. În bucătăria Angelei nu existau scurtături.

Așa că Rizzoli adăugă pe îndelete făină în vasul cu cartofi sfărâmați și ouă bătute, amestecând cu mâinile. Găsi alinare în frământarea cadențată a aluatului cald, în acceptarea tacită a faptului că acest proces nu poate fi executat în grabă. Nu accepta multe lucruri în viața ei. Cheltuise atât de multă energie încercând să fie mai rapidă, mai bună, mai eficientă. Îi făcea bine, de data asta, să se supună cerințelor neproductive ale preparării delicioșilor gnocchi.

Mai presără făină continuând să frământe aluatul, concentrându-se asupra compoziției lui mătăsoase, în timp ce i se strecura printre degete. În camera alăturată, unde erau adunați bărbații, televizorul era deschis pe ESPN cu volumul dat la maximum. Însă aici, izolată de ușa închisă a bucătăriei de răcnetul mulțimii de pe stadion și de sporovăiala crainicului sportiv, se simțea împăcată în timp ce aluatul devenea tot mai elastic în mâinile ei. Atenția îi fu distrasă doar când unul din gemenii lui Irene intră împleticindu-se prin ușa glisantă în bucătărie, se lovi cu capul de masă și începu să țipe.

Irene veni în fugă și-l culese de pe jos.

– Angela, ești *sigură* că nu vrei să vă ajut la gătiț? întrebă Irene, dornică să scape de gălăgia din sufragerie.

Angela, care prăjea cochilii de cannoli, răspunse:

– Nici să nu te gândești! Tu relaxează-te și ai grijă de băieții tăi.

– Poate s-o facă și Michael. Nu are altă treabă decât să se uite la televizor.

– Nu, du-te în sufragerie și stai liniștită. Eu și Janie ne descurcăm de minune.

– Dacă zici tu...

– Da, stai fără grijă.

Irene oftă și ieși, cu țâncul vânzolindu-i-se în brațe.

Rizzoli începu să întindă aluatul de gnocchi.

– Știi, mamă, chiar voia să ne ajute.

Angela scoase cannoli crocante și aurii din ulei și le așeză la scurs pe un prosop de hârtie.

– Mai bine să aibă grijă de copii. Am un sistem care funcționează. N-ar avea ce să facă în această bucătărie.

– Da. Ca și cum eu am?

Angela se întoarse și se uită la ea, cu uleiul picurându-i din paletă.

– Evident că tu ai.

– Numai ce m-ai învățat tu.

– Și ți se pare insuficient? Ar fi trebuit să mă străduiesc mai mult?

– Știi că n-am vrut să spun asta.

Angela privi cu un ochi critic la felul în care fiica ei tăia aluatul în bucăți de trei centimetri.

– Crezi că mama lui Irene a învățat-o să facă gnocchi?

– Mă cam îndoiesc, de vreme ce-i irlandeză.

Angela pufni.

– Iată un alt motiv pentru care n-o pot lăsa în bucătărie.

– Hei, mamă! strigă Frankie, ițindu-și capul prin ușă. Mai ai ceva de ronțăit?

Rizzoli își privi fratele mai mare intrând țanțoș în bucătărie. Fiecare centimetru din el trăda faptul că era pușcaș marin, umerii foarte bombați împinși în afară, la fel de largi ca frigiderul în care cotrobăia acum.

– Nu se poate să fi terminat deja o tavă întreagă.

– Nu, da' neastâmărații ăia și-au băgat mâinile lor hrăpărețe în mâncare. Nu mai pot s-o mănânc acum.

– Mai e brânză și salam pe raftul de jos, spuse Angela. Și niște ardei copți tare delicioși în vasul acela de pe masă. Pune-le toate pe o tavă, vrei?

Frankie scoase o bere din frigider și îi desfăcu scurt capacul.

– Nu poți să faci tu asta, mama? Nu vreau să pierd ultima repriză.

– Janie, le aranjezi tu o tavă, da?

– De ce eu? Când el arde gazul de pomană, ripostă Rizzoli.

Dar Frankie părăsise deja bucătăria și probabil acum era din nou în fața televizorului, dându-și berea pe gât.

Rizzoli se duse la chiuvetă să se spele de făină, seninătatea pe care o simțise doar cu câteva clipe în urmă lăsând locul unei ușoare iritări cu care era obișnuită. Tăie cuburi proaspete de mozzarella cremoasă și felii foarte subțiri de salam și le aranjă pe un platou. Adăugă câțiva ardei copți și o lingură de măsline. Dacă ar mai fi pus ceva, bărbații și-ar fi stricat pofta de mâncare.

„Dumnezeule, acum gândesc ca mama. De ce naiba mi-ar păsa că-și strică apetitul?"

Duse platoul în sufragerie, unde tatăl și cei doi frați ai ei stăteau tolăniți pe canapea uitându-se la televizor cu ochi sticloși. Irene era în genunchi pe covor lângă pomul de Crăciun, culegând firimituri de biscuiți.

– Îmi pare foarte rău, spuse ea. Dougie l-a scăpat pe covor înainte să-l pot prinde...

– Hei, Janie, se auzi vocea lui Frankie. Vrei să te dai la o parte? Nu văd meciul de tine.

Așeză platoul de aperitive pe măsuța de cafea și luă tava care acum era contaminată cu germenii țâncilor.

– Știți, zise ea, cineva *ar putea* s-o ajute pe Irene cu băieții.

Michael își ridică într-un sfârșit privirea sticloasă.

– Ce? A, da...

– Janie, *mișcă-te*, spuse Frankie.

– Nu, până nu spui mulțumesc.

– Pentru ce?

Ridică tava cu gustări, pe care tocmai o așezase pe masă.

– De vreme ce nici n-ai observat...

– Bine, fie. La naiba. *Mulțumesc.*

– *Cu plăcere.*

Trânti platoul la loc și se îndreptă spre bucătărie. În ușă se opri și privi înapoi la tabloul din sufragerie. Pomul de Crăciun, sclipind de beculețe, avea un munte de cadouri

îngrămădite sub el, ofrande parcă pentru zeul măreț al excesului. Cei trei bărbați înțepeniți în fața televizorului își umpleau gurile cu salam. Gemenii se învârteau în jurul încăperii ca doi titirezi. Iar biata de Irene căuta de zor resturi de biscuiți în timp ce din coadă îi scăpau șuvițe din frumosul ei păr roșcat.

„Asta nu-i de mine, gândi Rizzoli. Mai bine moartă decât să mă las prinsă în capcana acestui coșmar."

Alergă la bucătărie și puse tava jos. Rămase așa câteva clipe, respirând adânc, încercând să scape de un teribil sentiment de claustrofobie, conștientă, în același timp, de faptul că trebuia să se ducă la baie. „Nu pot lăsa să mi se întâmple mie una ca asta, gândi. Nu mă pot transforma în Irene, istovită și trasă în jos de niște mânuțe murdare."

– Ce s-a întâmplat? întrebă Angela.

– Nimic, mamă.

– Cum nimic? Simt că e ceva în neregulă.

Oftă.

– Frankie mă enervează ca dracu', știi?

– Nu poți folosi un cuvânt mai blând?

– Nu, ăsta-i cuvântul corect pentru ce-mi face el mie. Tu nu vezi niciodată cât de ticălos este?

Angela scoase în tăcere și ultimele cochilii de cannoli și le puse deoparte să se scurgă.,

– Știai că ne fugărea pe mine și pe Mikey prin casă cu aspiratorul? Îi plăcea la nebunie să-l sperie de moarte pe Mike, amenințându-l că-l va aspira în furtun. Mike țipa de-și spărgea plămânii. Dar tu nu l-ai auzit niciodată, pentru că Frankie nu făcea asta decât atunci când tu nu erai în casă. Niciodată n-ai știut cât de rău se purta cu noi.

Angela se așezase la masa din bucătărie și se uita la micile bucățele de aluat pentru gnocchi pe care le tăiase fata ei.

– Am știut, răspunse.

– Cum?

– Știam că ar fi putut să se poarte mai drăguț cu voi. Că ar fi putut fi un frate mai bun.

– Și l-ai lăsat de capul lui, fără să-l pedepsești. Asta ne-a deranjat, mamă. Pe Mike încă îl deranjează, că Frankie a fost întotdeauna preferatul tău.

– Nu înțelegi ce-i cu Frankie.

Rizzoli râse.

– Ba înțeleg foarte bine.

– Stai jos, Janie. Haide să facem gnocchi împreună. Merge mai repede așa.

Rizzoli scoase un oftat și se așeză pe un scaun vizavi de Angela. Tăcută, înciudată, începu să presare făină peste gnocchi, strângând fiecare bucățică de aluat pentru a-i face o adâncitură cu degetul. Ce amprentă mai personală poate lăsa un bucătar decât urma furioasă a propriului deget, întipărit pe fiecare bucată de aluat?

– Trebuie să fii mai îngăduitoare cu Frankie, spuse Angela.

– De ce? El nu face asta cu mine.

– Nu știi prin ce-a trecut.

– Am auzit mai multe decât aș vrea vreodată să știu despre cum e în marină.

– Nu, vorbesc despre vremea când era mic. De ceea ce s-a întâmplat când era mic.

– S-a întâmplat ceva atunci?

– Încă mă trec fiori când mă gândesc la cum s-a lovit cu capul de dușumea.

– Cum, a căzut din cuib? Râse. Asta-i explică IQ-ul.

– Nu, nu e de râs. A fost ceva grav – foarte grav. Tatăl tău nu era în oraș și eu a trebuit să-l duc pe Frankie la urgențe. I-au făcut radiografii și i-au găsit o fisură, chiar aici.

Angela își atinse capul într-o parte, lăsându-și în păr o dâră de făină.

– Mereu am zis că are o gaură în loc de creier.

– Îți spun, nu-i amuzant, Jane. Aproape era să moară.

– Soiul rău nu moare.

Angela își coborî privirea la vasul cu făină.

– Avea doar patru luni, spuse.

Rizzoli amuți, apăsând cu degetul în aluatul moale. Nu și-l putea imagina pe Frankie bebeluș. Nu și-l putea imagina neajutorat sau vulnerabil.

– A trebuit ca doctorii să-i dreneze niște sânge din creier. Au spus că există o șansă...

Se opri.

– Ce?

– Să nu se dezvolte normal.

O remarcă sarcastică îi veni automat în minte lui Rizzoli, dar o ținu pentru ea. Acesta, înțelesese și ea, nu era un moment potrivit să faci glume.

Angela nu se uita la ea, în schimb își privea propria mână strângând un bulgăre de aluat. Evita privirea fiicei ei.

„Patru luni, gândi Rizzoli. Ceva nu-i în regulă aici. Dacă avea numai patru luni, nu se putea târî încă. Nu putea să coboare din pătuț, nici să se vânzolească în scaunul înalt. Singurul mod în care un copil atât de mic poate cădea este să fie scăpat."

Se uită la mama ei și înțelese. Se întrebă oare câte nopți se trezise Angela îngrozită, amintindu-și de momentul în care îl slăbise din strânsoare, iar pruncul îi alunecase din brațe. Frankie, băiatul de aur, aproape omorât de mama lui neglijentă.

Întinse mâna și îi atinse brațul.

– Hei. Dar n-a pățit nimic, nu-i așa?

Angela respiră adânc. Începu să presare făină și să facă gnocchi cu o viteză record.

– Mamă, dintre noi toți, Frankie e cel mai rezistent.

– Nu, nu este. Așează un gnocchi pe tavă și se uită la fiica ei. Tu ești.

– Nu, serios.

– Ești, Jane. Când te-ai născut, a fost de ajuns să mă uit o dată la tine și să-mi spun: „Nu va trebui niciodată să-mi fac griji pentru ea. Ea se va lupta, orice-ar fi". Pe Mikey știu că ar fi trebuit probabil să-l protejez mai mult. Nu știe la fel de bine să se apere singur.

– Mike a crescut ca victimă. Întotdeauna se va comporta ca atare.

– Dar nu și tu.

Un zâmbet slab se ivi pe buzele Angelei în timp ce-și privea fiica.

– Când aveai trei ani, te-am văzut căzând și lovindu-ți fața de măsuța de cafea. Te-ai tăiat chiar aici, sub bărbie.

– Da, încă am cicatricea.

– Rana era așa de urâtă, încât ai avut nevoie de copci. Sângerai peste tot pe covor. Și știi ce ai făcut? Ghici.

– Am țipat ca din gură de șarpe, presupun.

– Nu. Ai început să dai în masa de cafea. Îi cărai la pumni, așa! Angela lovi puternic masa cu pumnul, ridicând în aer un nor de făină. De parcă erai furioasă pe ea. Nu ai alergat la mine. Nu ai plâns când ai văzut atâta sânge. Erai prea ocupată să te răzbuni pe lucrul care te rănise. Râse și-și șterse ochii cu mâna, lăsându-și o dâră albă pe obraz. Erai o fetiță tare ciudată. Dintre toți copiii mei, de tine eram cea mai mândră.

Rizzoli se uită la ea.

– N-am știut niciodată asta. Habar n-am avut.

– Ha! Copiii! Nu aveți idee nici prin ce vă faceți părinții să treacă. Așteaptă să-i ai pe ai tăi și vei vedea. Abia atunci vei ști cu adevărat cum este.

– Cum este ce?

– Dragostea, răspunse Angela.

Rizzoli se uită la mâinile muncite ale mamei ei și dintr-odată ochii i se împăienjeniră și i se puse un nod în gât. Se ridică și se duse la chiuvetă. Umplu un vas cu apă în care să fiarbă gnocchi. Așteptă ca apa să se încălzească, gândindu-se: „Pentru că am fost prea ocupată s-o înfrunt. Așa cum fac cu tot ce m-ar putea răni".

Lăsă vasul pe aragaz și ieși din bucătărie.

La etaj, în dormitorul părinților, ridică receptorul telefonului. Rămase nemișcată pe pat preț de câteva clipe, cu receptorul în mână, încercând să-și adune suficient curaj să dea acel telefon.

„Fă-o. Trebuie s-o faci."

Formă numărul.

Telefonul sună de patru ori, apoi auzi înregistrarea vocii, cu mesajul scurt și la obiect: „Aici Gabriel. Pentru moment nu sunt acasă. Te rog să lași un mesaj".

Așteptă bipul de confirmare și trase aer adânc în piept.

– Sunt Jane, zise. Am ceva să-ți spun și cred că e mai bine așa, la telefon. E mai bine decât să-ți vorbesc personal, pentru că nu cred că vreau să-ți văd reacția. Oricum, lucrurile stau așa. Eu... am scrântit-o. Brusc izbucni în râs. Doamne, mă simt realmente penibil, am săvârșit cea mai veche greșeală. N-am să mai glumesc pe seama gagicilor proaste. Ideea este că, ei bine, sunt gravidă. Cam în opt săptămâni, cred. Ceea ce înseamnă, dacă ai îndoieli, că este cu siguranță al tău. Nu-ți cer nimic. Nu vreau să te simți obligat să faci ceea ce se presupune că fac bărbații în astfel de situații. Nici măcar nu

trebuie să-mi telefonezi înapoi. Dar am găsit de cuviință că ai dreptul să știi, pentru că... Se opri câteva clipe, cu vocea brusc întretăiată de accese de plâns. Își drese glasul. Pentru că m-am hotărât să păstrez copilul.

Apoi închise.

Un răstimp lung rămase nemișcată, privindu-și fix mâinile, în timp ce o încercau o mulțime de sentimente. Ușurare. Teamă. Speranță. Dar nu și confuzie – aceasta era o alegere cu care era întru totul de acord.

Sări de pe scaun, simțindu-se dintr-odată ușoară ca un fulg, eliberată de povara incertitudinii. Avea atâtea lucruri de care să se îngrijească, așa de multe schimbări pentru care să se pregătească, dar cu toate astea coborî vioaie scările și intră înapoi în bucătărie.

Apa de pe aragaz fierbea deja. Aburii care se ridicau îi încălzeau fața, asemenea unei mângâieri materne.

Adăugă două linguriță de ulei de măsline, apoi făcu să alunece gnocchi în apă. Alte trei vase fierbeau pe aragaz, fiecare emanând propria mireasmă. Buchetul bucătăriei mamei ei. Trase mirosurile în plămâni, apreciind acest loc sacru, unde hrana însemna iubire.

Pescui găluștele de cartofi care pluteau la suprafață, le puse pe un platou și turnă peste ele sos de vițel. Deschise cuptorul și scoase afară caserolele cu mâncare ce fuseseră lăsate înăuntru la încălzit: cartofi copți, fasole verde; chifteluțe; manicotti. O paradă a abundenței, pe care ea și mama ei o duseră în triumf pe masa din sufragerie. Și, la sfârșit, evident, curcanul, care trona în mijlocul mesei, înconjurat de rubedeniile lui italiene. Era mai mult decât ar fi putut să mănânce familia întreagă, dar ăsta era și scopul; un belșug de hrană și dragoste.

Se așeză la masă vizavi de Irene și privi cum sunt hrăniți copiii. În urmă cu doar o oră, când se uitase la Irene în sufragerie, văzuse o tânără femeie obosită, a cărei viață părea deja încheiată, a cărei fustă atârna din cauza smucelilor continue ale unor mânuțe. Acum se uita la aceeași femeie și văzu o Irene schimbată, care râdea hrănind micile guri cu sos de merișor, a cărei expresie deveni tandră și relaxată când își apăsă buzele pe un cap cu păr ondulat.

„Văd o femeie schimbată pentru că eu sunt cea care s-a schimbat, gândi. Nu Irene."

După masă, în timp ce o ajuta pe Angela să prepare cafeaua și turna frișcă în cochiliile de cannoli, se trezi uitându-se cu alți ochi și la mama ei. Văzu noi șuvițe argintii în părul ei și o față ai cărei obraji începeau să se lase. „Ai regretat vreodată că ne-ai născut, mamă? Te-ai oprit vreodată să te întrebi dacă nu cumva ai făcut o greșeală? Sau ai fost la fel de sigură cum sunt eu acum în legătură cu acest copil?"

– Hei, Janie! strigă Frankie din living. Îți sună mobilul în poșetă.

– Poți să mi-l aduci tu? strigă și ea.

– Ne uităm la meci!

– Sunt plină de frișcă pe mâini! Poți măcar să răspunzi?

Intră țanțoș în bucătărie și-i aruncă telefonul.

– E un tip.

– Frost?

– Nu. Nu știu cine este.

Gabriel fu primul ei gând. „Mi-a ascultat mesajul."

Merse la chiuvetă și-și spălă mâinile pe îndelete. Când, în sfârșit, duse telefonul la ureche, fu în stare să spună foarte calm:

– Alo?

– Detectiv Rizzoli, aici e părintele Brophy.

Se relaxă brusc. Se prăbuși într-un scaun. O simțea pe maică-sa urmărind-o cu privirea și încercă să-și ascundă dezamăgirea din voce.

– Da, părinte?

– Îmi cer scuze că vă sun în ajun de Crăciun, dar doamna doctor Isles nu răspunde la telefon și – ei bine, a apărut ceva nou și m-am gândit că ar trebui să știți și dumneavoastră.

– Ce s-a întâmplat?

– Doamna doctor Isles voia numărul de telefon al celei mai apropiate rude a Ursulei, așa că m-am oferit eu să i-l caut. Dar s-a dovedit că registrele noastre de la parohie sunt un pic învechite. Avem un număr vechi de telefon al unui frate din Denver, dar a fost deconectat.

– Maica Mary Clement mi-a spus că fratele a murit.

– V-a spus și că sora Ursula mai avea un nepot care trăiește în alt stat?

– Nu a menționat acest lucru.

– Se pare că a ținut legătura cu doctorii. Asta mi-au spus asistentele.

Rizzoli se uită la platoul cu cannoli umplute, care se înmuiaseră din pricina conținutului lor de frișcă.

– Unde vreți să ajungeți, părinte?

– Știu că pare un detaliu minor, încerc să dau de un nepot care nu și-a văzut mătușa de ani de zile. Și știu cât este de greu să localizezi pe cineva care nu locuiește în acest stat, dacă nu-i știi nici măcar numele mic. Dar biserica are surse pe care nici poliția nu le deține. Un preot bun își cunoaște turma, doamnă detectiv. Le cunoaște familiile și numele copiilor. Așa că l-am sunat pe preotul de la parohia din Denver, unde a locuit fratele sorei Ursula. Și-l amintește destul de bine. A ținut slujba la înmormântarea lui.

– L-ați întrebat despre celelalte rude? Despre nepot?

– Da, l-am întrebat.

– Și?

– Nu este nici un nepot, doamnă. Nu există.

DOUĂZECI ŞI DOI

Maura visa ruguri funerare.

Stătea ghemuită în umbră, urmărind cum flăcări portocalii şerpuiau pe leşuri îngrămădite ca nişte stive de lemne, privind carnea topindu-se în fierbinţeala focului. Siluetele unor bărbaţi înconjurau cadavrele incendiate, un cerc de martori tăcuţi, ale căror feţe nu le putea desluşi. Nici ei nu o puteau vedea, ascunsă cum era în întuneric, chircindu-se pentru a nu fi descoperită.

Scântei se desprindeau din rugul întreţinut de trupurile oamenilor, urcând în spirală spre cerul întunecat. Scânteile luminau noaptea, scoţând la iveală o priveliştе şi mai terifiantă: cadavrele încă se mişcau. Membre înnegrite răsucindu-se sub tortura focului.

Unul dintre bărbaţii aflaţi în cerc se întoarse încet şi-şi aţinti privirea asupra Maurei. Era o figură pe care o recunoscu, o faţă în ai cărei ochi nu pâlpâia nici pic de suflet.

Victor.

Se trezi brusc, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, cu cămaşa de noapte leoarcă de transpiraţie. O rafală de vânt se abătu asupra casei şi auzi zăngănitul ferestrelor zgâlţâite, vaietul zidurilor. Încă sub efectul spaimei provocate de

coșmar, rămase perfect nemișcată, cu sudoarea începând să-i înghețe pe piele. Oare numai vântul o trezise? Își încordă auzul și fiecare scârțâit al casei suna ca un pas. Un intrus care se apropia.

Înțepeni brusc, alarmată de un altfel de sunet. Un hârșâit, asemenea ghearelor unui animal care încearcă să pătrundă în casă.

Se uită la cadranul luminat al ceasului; era 23.45.

Se dădu jos din pat și camera i se păru rece. Bâjbâi în întuneric după un halat, dar nu aprinse lumina. Merse la fereastra dormitorului și constată că ninsoarea se oprise. Pământul sclipea în lumina lunii.

Auzi din nou zgomotul a ceva care se freca de zid. Se lipi de geam cât putu de mult și observă tremurul unei umbre, mișcându-se aproape de colțul din față al casei. Un animal?

Părăsi dormitorul și coborî tiptil la parter în picioarele goale, în direcția sufrageriei. Înaintă pe lângă pomul de Crăciun și se uită cu atenție pe fereastră.

Inima aproape că îi stătu în loc.

Un bărbat urca scările spre terasa din fața casei.

Nu-i putea vedea fața, pentru că era ascunsă în umbră. Cu toate că bărbatul simți că-l urmărește, se întoarse spre fereastra în spatele căreia se afla ea, și-l recunoscu. Umerii puternici, părul prins în coadă la spate.

Se trase înapoi de la fereastră și rămase țintuită locului lângă crengile bradului de Crăciun, încercând să înțeleagă de ce Matthew Sutcliffe se afla acolo, la ușa ei. De ce ar veni fără să fi dat înainte un telefon? Spaima provocată de coșmarul pe care-l avusese n-o părăsise complet, iar vizita asta târzie o făcu să nu se simtă în largul ei. O făcu să se gândească de

două ori înainte de a deschide ușa oricărei persoane – chiar și unui bărbat a cărei față și identitate le cunoștea.

Se auzi soneria de la intrare.

Tresări și un glob de sticlă căzu din pom și se făcu cioburi pe parchet.

Afară, umbra se deplasa spre fereastră.

Nu se clinti, neputându-se hotărî ce să facă. „Nu aprind în ruptul capului lumina, gândi. O să renunțe și o să mă lase în pace."

Se auzi din nou soneria.

„Pleacă, gândi. Pleacă și sună-mă mâine-dimineață."

Scoase un oftat de ușurare când îi auzi pașii coborând treptele de la intrare. Înaintă în vârful picioarelor spre fereastră și se uită afară, dar nu-l văzu. Nu vedea nici vreo mașină parcată în fața casei. Unde dispăruse?

Auzi din nou zgomot de pași, scârțâitul unor ghete în zăpadă îndreptându-se spre partea laterală a casei. Ce dracu' făcea?

„Încearcă să găsească o intrare în casă."

Fugi în grabă de lângă pom și scoase un strigăt de durere când călcă pe globul spart și un ciob de sticlă îi intră în talpă.

Silueta lui se ivi brusc într-o fereastră laterală. Se uita înăuntru, încercând să deslușească prin întunericul din camera de zi.

Maura se refugie în hol, tresărind la fiecare pas, cu talpa piciorului plină de sânge.

„E timpul să sun la poliție. Să sun la 911."

Se întoarse și merse șchiopătând în bucătărie, cu mâinile atingând ușor peretele, în căutarea telefonului. În graba ei, scoase receptorul din furcă. Îl înșfăcă și-l duse la ureche.

Nu avea ton.

„Telefonul din dormitor, gândi, e oare scos din furcă?"

Îl închise pe cel din bucătărie și se împletici pe hol, cu ciobul de sticlă intrându-i și mai adânc în talpă, lăsând noi urme de sânge pe parchet. În dormitor scrută întunericul și păși pe covor până se izbi cu tibia de lemnul patului. Bâjbâi în sus pe saltea până ajunse la rama patului. La telefonul de pe noptieră.

Nici urmă de ton.

Îngheță de spaimă.

„A tăiat firele telefonului."

Lăsă receptorul și-și ciuli auzul, disperată să-i afle următoarea mișcare. Casa scârțâia în bătaia vântului, acoperind toate zgomotele în afară de propriile bătăi rapide de inimă.

„Unde este? Unde este?"

Se gândi să folosească mobilul.

Fugi spre măsuța de toaletă, unde-și lăsase geanta. Scotoci prin ea, răscolindu-i conținutul în căutarea telefonului. Scoase portofelul și cheile, câteva stilouri și o perie de păr. Telefonul, unde-i afurisitul ăla de telefon?

„În mașină. L-am uitat pe scaunul din dreapta al mașinii."

Tresări auzind zgomot de sticlă spartă.

Venise din fața sau din spatele casei? Pe unde intrase?

Fugi în grabă din dormitor pe hol, fără să mai simtă durerea provocată de ciobul care-i intra din ce în ce mai adânc în picior. Ușa spre garaj era la jumătatea holului. O trânti de perete și se strecură înăuntru, moment în care auzi un zgomot și mai puternic de sticlă spartă căzând pe parchet.

Închise ușa. Se duse tiptil spre mașină, cu răsuflarea întretăiată și inima spărgându-i pieptul. „Fără zgomot. Fără zgomot." Trase încet de mânerul portierei alarmându-se la

auzul declicului puternic pe care-l făcu butonul siguranței când sări. Deschise portiera și se așeză la volan. Scoase un oftat înăbușit de frustrare când își aduse aminte că lăsase în dormitor cheile. Nu putea porni mașina și să plece de acolo. Aruncă o privire spre scaunul din dreapta și, la lumina becului de pe capotă, își zări mobilul, căzut între scaune.

Îl deschise și văzu că era complet încărcat.

„Îți mulțumesc, Doamne", spuse în gând și formă 911.

– Aici ofițerul de serviciu.

– Buckminster Street, numărul douăzeci și unu, șopti. Cineva a pătruns în casa mea!

– Puteți să repetați adresa? Nu vă aud.

– Buckminster Street, numărul douăzeci și unu! Un intrus...

Amuți, cu privirea ațintită pe ușa care ducea în casă. O fâșie de lumină strălucea sub ea.

„E înăuntru. Mă caută prin casă."

Coborî repede din mașină și închise ușa încetișor. Cutia cu siguranțe era doar la câțiva pași, pe peretele garajului și se gândi să scoată firele pentru a nu se mai putea aprinde lumina în casă. Ar fi la adăpost în întuneric. Dar el ar ghici cu siguranță unde era și ar veni în grabă în garaj.

„Încearcă doar să nu faci zgomot, își spuse. Poate va crede că nu-s acasă. Poate va crede că locuința e goală."

Apoi își aminti sângele. Lăsase în urmă o dâră de sânge.

Îi auzi pașii. Pantofi călcând pe parchet, ieșind din bucătărie, ținându-se după urmele însângerate ale tălpilor ei.

Până la urmă, ele îl vor aduce în garaj.

Îi veni în minte felul în care murise Doamna Șobolanilor, își aminti puzderia aurie de fragmente de glonț împrăștiate în pieptul femeii. Se gândi la modul devastator în care

un glonț Glaser cu cămașă de metal își croiește loc prin corpul uman. Cum explozia lui sfâșie organele interne. Cum rupe vasele de sânge, provocând o hemoragie masivă în cavitatea toracică.

„Fugi. Ieși din casă."

Și apoi ce? Să alarmeze vecinii? Să izbească disperată cu pumnul în uși? Nici nu știa care dintre vecini era acasă în această noapte.

Pașii se apropiau.

Acum ori niciodată.

Fugi spre ușa laterală și aerul rece năvăli înăuntru când o deschise. Ieși în curte. Picioarele ei goale se afundară până la glezne în zăpadă, care se revărsă peste ele, blocând balamalele ușii, astfel încât nu putu s-o închidă în urma ei.

O lăsă întredeschisă, ajunse la poartă înotând în zăpadă și smuci de mânerul înghețat. Mobilul îi scăpă în timp ce se lupta cu poarta, încercând s-o deschidă în ciuda blocajului făcut de zăpadă. Într-un final reuși s-o crape suficient cât să se strecoare prin ea, și ajunse poticnindu-se pe trotuar.

Toate casele de pe strada ei aveau luminile stinse.

O luă la fugă cu picioarele goale prin zăpadă. Abia ajunse pe celălalt trotuar că-l auzi pe urmăritorul ei trăgând cu putere de poartă, opintindu-se s-o deschidă mai mult.

Trotuarul era sinistru de pustiu; o coti printre gardurile vii, ajungând în curtea domnului Telushkin. Însă aici nămeții erau și mai mari, aproape până la genunchi, și trebui să se lupte să înainteze câșiva pași. Tălpile îi erau amorțite, picioarele nesigure din pricina frigului. Sub lumina strălucitoare a lunii căzând pe zăpadă, era o țintă ușoară, o siluetă întunecată într-o mare de alb necruțător. În timp ce se chinuia să înainteze,

se întrebă dacă nu cumva chiar în acel moment îndrepta arma spre ea.

Se afundă în nămeți până la coapse și căzu cu fața în zăpadă. Se ridică în genunchi și începu să se târască, refuzând să capituleze. Își croi drum înainte cu picioarele pe care nu și le mai simțea, auzind scârțâitul unor pași îndreptându-se spre ea. Se apropia să-i aplice lovitura fatală.

Brusc apăru o lumină.

Își ridică privirea și văzu apropiindu-se licărul unei perechi de faruri. O mașină.

„Singura mea șansă."

Cu un geamăt sări în picioare și începu să alerge spre stradă, fluturându-și brațele și strigând.

Mașina se opri patinând exact în fața ei. Șoferul ieși afară, o siluetă înaltă și impunătoare, deplasându-se spre ea prin albul spectral.

Își ațintă privirea asupra lui. Începu să se dea ușor înapoi.

Era părintele Brophy.

– E în regulă, murmură el. Totul e în regulă.

Maura se întoase și privi spre casă, dar nu văzu pe nimeni. „Unde este? Unde s-a dus?"

Mai multe faruri se apropiau acum de ei. Alte două mașini se opriră. Distinse sirena albastră a unei mașini de poliție și-și duse mâna la ochi să se apere de lumina puternică, încercând să-și dea seama cine venea spre ea.

O auzi pe Rizzoli strigându-i:

– Ești în regulă, doctore?

– Am eu grijă de ea, spuse părintele Brophy.

– Unde e Sutcliffe?

– Nu l-am văzut.

– În casă, îngăimă Maura. A fost la mine în casă.

– Du-o în mașină, părinte, spuse Rizzoli. Stai acolo cu ea.

Maura încă nu făcuse nici o mișcare. Rămase împietrită pe loc, în timp ce părintele Brophy păși spre ea. Își scoase haina și i-o înfășură în jurul umerilor. O luă de după umeri și o conduse, ajutând-o să se așeze pe scaunul din dreapta al mașinii lui.

– Nu înțeleg, șopti. De ce ești aici?

– Sst. Hai să te punem la adăpost de vântul ăsta.

Se strecură și el lângă ea. Cu toate că radiatorul era pornit, își strânse și mai tare haina pe ea, încercând să se încălzească, dar dinții îi clănțăneau atât de tare, încât nu putu scoate o vorbă.

Zări prin parbriz siluete întunecate mișcându-se pe stradă. Recunoscu profilul lui Barry Frost apropiindu-se de ușa ei de la intrare. O văzu pe Rizzoli și pe un alt polițist îndreptându-se spre ușa laterală, cu armele scoase.

Se întoarse și se uită la părintele Brophy. Cu toate că nu-i putea vedea fața, îi simți intensitatea din privire, la fel cum simțea și căldura hainei lui.

– Cum ați știut? șopti.

– N-am putut să dau de tine la telefon, așa că i-am telefonat doamnei detectiv Rizzoli.

Îi luă mâna. O ținu în căușul mâinilor sale, o atingere care Maurei îi aduse lacrimi în ochi. Brusc nu se mai putu uita la el, ci drept înainte, la stradă, pe care o zări ca prin ceață, în timp ce el își apăsă buzele pe mâna ei într-un sărut lung și fierbinte.

Clipi pentru a-și alunga lacrimile. Ceea ce văzu o neliniști. Siluete alergând. Rizzoli, traversând strada în lumina intermitentă a girofarurilor. Frost, cu pistolul în mână, lăsându-se pe vine în spatele mașinii.

„De ce vin toți spre noi? Ce știu ei și noi nu știm?"

– Blocați portierele, zise.

Brophy se uită la ea, consternat.

– Ce?

– *Blocați portierele!*

Rizzoli le striga din stradă, avertizându-i.

„E aici. Stă ghemuit în spatele mașinii noastre."

Maura se răsuci, cu mâna bâjbâind pe ușă în căutarea butonului, înnebunită că nu-l dibuia prin întuneric.

Umbra lui Matthew Sutcliffe își făcu apariția în dreptul geamului ei. Se înfioră când ușa se deschise și un curent rece de aer năvăli înăuntru.

– Ieși din mașină, părinte, ordonă Sutcliffe.

Preotul rămase nemișcat. Apoi zise domol, cu calm:

– Cheile sunt în contact. Poți să iei mașina, doctore Sutcliffe. Maura și cu mine coborâm amândoi afară.

– Nu, numai tu.

– Nu ies dacă nu iese și ea.

– *Ieși dracului afară, părinte!*

Doctorul o trase cu violență de păr și îi lipi pistolul de tâmplă.

– Te rog, murmură la Brophy. Doar ieși. Ieși acum.

– Fie! răspunse preotul cu panică în glas. Asta și fac! Ies afară...

Deschise ușa și coborî din mașină.

Sutcliffe îi ordonă Maurei:

– Treci la volan.

Tremurând, Maura puse un picior peste schimbătorul de viteze și ajunse pe locul șoferului. Privi în lături pe fereastră și-l văzu pe Brophy încă lângă mașină, uitându-se neputincios la ea. Rizzoli îi striga să se dea la o parte, însă el părea paralizat.

– Pornește motorul, spuse Sutcliffe.

Maura se execută și trase frâna. Apăsă cu piciorul gol pedala de accelerație, apoi o lăsă.

– Nu mă poți ucide, spuse ea, recăpătându-și stăpânirea de sine. Suntem înconjurați de poliție. Ai nevoie de mine ca ostatic. Ai nevoie ca eu să conduc această mașină.

Se scurseră câteva secunde. O eternitate.

I se tăie răsuflarea când el îi luă pistolul de la tâmplă și-i înfipse țeava rece în coapsă.

– Iar tu nu ai nevoie de piciorul stâng ca să conduci. Deci vrei să-ți păstrezi genunchiul?

Trase adânc aer în piept.

– Da.

– Atunci hai să plecăm.

Apăsă pe accelerație.

Încet, mașina începu să meargă înainte, trecând de mașina de poliție după care se ascunsese Frost. Strada întunecată se întindea în fața lor, pustie. Mașina continua să meargă.

Brusc îl văzu pe părintele Brophy în oglinda retrovizoare alergând după ei, luminat de pâlpâirea de un albastru intermitent a girofarului. Îi ajunse din urmă, trase de portieră, îl prinse pe Sutcliffe de braț, opintindu-se să-l scoată afară.

Descărcarea pistolului îl făcu pe preot să zboare în spate.

Maura deschise portiera și se aruncă din mers din mașină.

Aterizâ pe caldarâmul înghețat și văzu stele verzi când se izbi cu capul de pământ.

O clipă nu se putu mișca. Zăcu în întuneric, captivă într-un loc năucitor, în care nu simțea nici durere, nici frică, doar vântul, care-i sufla zăpadă mătăsoasă în față. Auzi o voce care-i striga numele de la o distanță uriașă.

Mai tare acum. Mai aproape.

– Doctore? *Doctore?*

Maura deschise ochii și clipi în lumina lanternei lui Rizzoli. Își întoarse capul din calea fasciculului de raze și văzu mașina la vreo doisprezece metri mai încolo, cu bara din față îndoită într-un copac. Sutcliffe zăcea culcat cu fața în jos pe stradă, chinuindu-se să se ridice, cu mâinile încătușate la spate.

– Părintele Brophy, murmură ea. Unde este părintele Brophy?

– Am sunat deja la ambulanță.

Își ridică cu greu capul și privi înapoi, unde Frost stătea aplecat deasupra trupului preotului. „Nu, își spuse. Nu."

– Nu te ridica, spuse Rizzoli, încercând s-o potolească.

Dar Maura o împinse și se ridică pe picioarele ei șovăielnice, cu inima cât un purice. Abia simți sub tălpi betonul înghețat al străzii, împleticindu-se spre Brophy.

La auzul pașilor ei, Frost își ridică privirea.

– Glonțul i-a pătruns în piept, șopti.

Lăsându-se în genunchi lângă el, sfâșie cămașa preotului și văzu pe unde intrase glonțul. Auzi șuierul rău prevestitor al aerului care pătrundea în plămâni. Își apăsă mâna pe rană și simți sânge cald și carne lipicioasă. Părintele tremura de frig. Vântul bătea nemilos în susul și în josul străzii. „Iar eu port haina ta, își spuse ea. Haina pe care mi-ai dat-o să-mi țină cald."

Prin șuierul vântului auzi tânguirea ambulanței care se apropia.

Părintele Brophy avea privirea dusă și își pierduse cunoștința.

– Stai cu mine, Daniel, îi spuse. Mă auzi?

Vocea i se înecă.

– Vei trăi.

Se aplecă și lacrimile ei scăldară fața preotului în timp ce-i repeta în ureche.

– Te rog. Fă-o pentru mine, Daniel. Trebuie să trăiești. Trebuie să trăiești...

DOUĂZECI ŞI TREI

Televizorul din sala de aşteptare a spitalului era, ca de obicei, pe CNN.

Maura stătea cu piciorul bandajat întins pe un scaun, cu privirea la banda de ştiri care se derula încet în partea de jos a ecranului, dar nu era atentă la nici un cuvânt. Cu toate că acum purta un pulover de lână şi pantaloni vătuiţi, îi era încă frig şi nu credea că îi va mai fi vreodată cald. „Patru ore", îşi spuse. Era pe masa de operaţie de patru ore. Îşi privi mâna şi încă putea vedea sângele părintelui Daniel Brophy sub unghii, încă îi putea simţi inima pulsând ca o pasăre care i se zbate în palmă. Nu avea nevoie să se uite pe radiografii ca să ştie ce stricăciuni făcuse glonţul; văzuse traiectoria letală cu care Glaserul cu vârf albastru sfâşiase pieptul Doamnei Şobolanilor şi ştia cu ce se confruntau acum chirurgii. Un plămân făcut franjuri de fragmentele de glonţ. Sânge curgând dintr-o duzină de vase. Panica echipei din sala de operaţie la vederea vieţii care se scurge din trup, şi pe care chirurgii nu o pot conecta suficient de repede la aparate.

Îşi ridică privirea spre Rizzoli, care intră în cameră aducând o cană de cafea şi un celular.

– Ți-am găsit telefonul lângă ușa din spate, spuse ea și i-l întinse Maurei. Cafeaua e tot pentru tine. Bea-o.

Maura luă o înghițitură. Era prea dulce, dar în această seară, zahărul îi făcea bine. Orice sursă de energie făcea bine trupului ei obosit și plin de vânătăi.

– Te mai pot ajuta cu ceva? întrebă Rizzoli. Mai ai nevoie de ceva?

– Da.

Maura își ridică privirea din cană.

– Vreau să îmi spui adevărul.

– Eu întotdeauna îți spun adevărul, doctore. Doar știi asta.

– Atunci spune-mi că Victor nu a avut nici o legătură cu toate astea.

– Nu a avut.

– Ești absolut sigură?

– Mai mult de-atât nu se poate. O fi fostul tău bărbat un mare șmecher. Te-o fi mințit, dar sunt destul de sigură că n-a omorât pe nimeni.

Maura se lăsă pe spate și oftă. Coborându-și privirea spre cana aburindă, întrebă:

– Și Matthew Sutcliffe? Chiar e doctor?

– N-ai zice, dar este. Și-a luat diploma la Universitatea din Vermont, iar rezidențiatul l-a făcut la Boston. E interesant, doctore. Dacă ai un ecuson pe care scrie „medic", ești cel mai tare. Poți să intri într-un spital și să spui personalului că pacientul tău tocmai a fost adus acolo, și nimeni nu te-ntreabă nimic. Mai ales când rudele pacientului sună și-ți confirmă povestea.

– Un doctor care lucrează ca ucigaș plătit?

– Nu știm cu certitudine că Octagon Chemicals l-ar fi plătit. De fapt, tind să cred că această companie n-a avut nimic

de-a face cu omorurile. E posibil ca Sutcliffe să fi acționat din motive personale.

– Ce motive?

– Ca să se protejeze. Să îngroape adevărul despre ceea ce s-a întâmplat în India.

Observând privirea nedumerită a Maurei, Rizzoli spuse:

– Octagon a făcut în sfârșit publică lista cu angajații care au lucrat la fabrica din India. Printre ei era și un doctor.

– El?

Rizzoli încuviință.

– Matthew Sutcliffe, medic.

Maura își ațintì privirea asupra televizorului, fără să priceapă nimic din imaginile care se derulau pe ecran. Îi veniră în minte ruguri funerare, cranii zdrobite cu sălbăticie. Și își aminti coșmarul pe care îl avusese, acela cu focul care devora carne de om. Leșuri care încă se mișcau, contorsionându-se în flăcări.

– În Bhopal, au murit șase mii de oameni, spuse ea.

Rizzoli dădu din cap.

– Dar în dimineața următoare sute de mii de oameni mai erau încă în viață.

Maura se uită la Rizzoli.

– Unde s-au dus supraviețuitorii din Bara? Doamna Șobolanilor nu poate să fi fost singura supraviețuitoare.

– Și dacă n-a fost, ce s-a întâmplat cu ceilalți?

Se uitară una la alta, amândouă înțelegând acum ce voise Sutcliffe cu atâta disperare să ascundă. Nu accidentul în sine, ci urmările lui. Și rolul lui în toate astea. Se gândi la priveliștea terifiantă pe care trebuie s-o fi văzut în acea noapte, după ce norul otrăvitor se abătuse asupra satului. Familii întregi zăcând moarte în paturile lor. Cadavre împrăștiate

afară, înțepenite în agonia finală. Doctorul fabricii a fost, cu siguranță, primul trimis să evalueze pagubele.

Probabil nu-și dăduse seama că unele dintre victime erau încă în viață decât după ce se luase decizia ca leșurile să fie arse. Probabil că un vaiet i-a atras atenția sau convulsia unei mâini sau a unui picior, în timp ce cadavrele erau târâte spre rugul în flăcări.

Cu mirosul morții și al cărnii pârjolite plutind în aer, probabil s-a gândit cu spaimă la cei încă în viață. Dar deja ei nu mai puteau da înapoi; ajunseseră deja prea departe.

„Asta n-ai vrut tu să se afle. Ce ai făcut cu cei rămași în viață."

– De ce te-a atacat în seara asta? întrebă Rizzoli.

Maura clătină din cap.

– Nu știu.

– Te-ai întâlnit cu el la spital. Ai vorbit cu el. Ce s-a întâmplat acolo?

Maura se gândi la discuția ei cu Sutcliffe. Stătuseră unul lângă altul, uitându-se la Ursula, și vorbiseră despre autopsie. Despre testele de laborator și detaliile decesului.

Și despre examenul toxicologic.

– Cred că vom afla răspunsul după autopsie, spuse.

– Ce crezi că ai să găsești?

– Motivul pentru care a făcut infarct. Ai fost acolo în acea noapte. Tu mi-ai spus că exact înainte să intre în comă avusese un atac de panică. Și că părea îngrozită.

– Pentru că el era de față.

Maura dădu din cap.

– Știa ce avea să i se întâmple, dar nu putea vorbi, nu cu un tub vârât pe gât. Am văzut multe cazuri de comă, știu cum sunt și ce se întâmplă. Toată lumea se adună în salon și e mare derută. O grămadă de medicamente, pompate

dintr-odată în pacient. Se opri o clipă. Ursula era alergică la penicilină.

– Și asta se va vedea la examenul toxicologic?

– Nu știu. Dar el avea toate motivele să se îngrijoreze, nu-i așa? Iar eu eram singura persoană care insista cu testul.

– Detectiv Rizzoli?

Se întoarseră și văzură o asistentă de la sala de operații stând în ușă.

– Doctorul Demetrios vrea să știți că totul a mers bine. Acum îl cos. Pacientul va fi probabil transportat la Terapie intensivă într-o oră.

– Doctorul Isles, aici de față, așteaptă să îl vadă.

– Va mai dura ceva până va putea primi vizite. Îl ținem intubat și sub calmante. Mai bine reveniți mai târziu. Poate după prânz.

Maura dădu din cap și se ridică încet.

La fel făcu și Rizzoli.

– Te duc eu acasă, spuse ea.

Se iviseră deja zorii când Maura intră în casă. Se uită la dâra de sânge închegat pe care o lăsase pe podea, mărturia calvarului prin care trecuse. Trecu prin fiecare cameră, parcă pentru a o recupera din întuneric. Pentru a se reasigura că asta încă era casa ei și că frica nu-și avea locul între acești pereți. Merse în bucătărie unde descoperi că fereastra spartă fusese deja acoperită cu un placaj care să împiedice pătrunderea vântului.

Fără îndoială din ordinele lui Jane.

Undeva suna un telefon.

Ridică receptorul de pe perete, dar nu avea ton. Linia nu fusese încă reparată.

„Mobilul", își spuse.

Se duse în sufragerie, unde-și lăsase geanta. Până să-l scoată, încetă să sune. Formă codul pentru a-și asculta mesajul.

Era Victor. Se cufundă în canapea, copleșită la auzul vocii lui.

– „Știu că e prea devreme să te sun. Și probabil te întrebi de ce dracu' ar trebui să mă asculți, după... ei bine, după tot ce s-a întâmplat. Dar acum joc cu cărțile pe față. Știi bine că n-am nimic de câștigat din asta. Așa că poate mă vei crede când îți voi spune cât de mult îmi lipsești, Maura. Cred că am putea face lucrurile să meargă din nou. Ne putem da încă o șansă. Dă-mi *mie* o nouă șansă, vrei? Te rog."

Un răstimp îndelungat rămase pe canapea, ținând telefonul între mâinile amorțite, cu privirea ațintită la șemineul rece. „Unele flăcări nu pot fi reaprinse, își spuse. Unele flăcări mai bine le lași să se stingă."

Băgă telefonul la loc în geantă. Se ridică în picioare și merse să curețe sângele de pe dușumea.

Pe la zece dimineața, soarele izbutise în sfârșit să spargă plafonul de nori și, în drum spre casă, Rizzoli trebui să-și protejeze ochii pentru a se feri de intensitatea reflexiei lui pe zăpada proaspătă. Străzile erau pustii, trotuarele de un alb imaculat. Simți că renaște în această dimineață de Crăciun. Eliberată de orice șovăială.

Își atinse abdomenul și se gândi: „Se pare că suntem doar noi doi, puștiule".

Parcă în fața clădirii unde locuia și coborî din mașină. Rămase o clipă locului, în lumina rece a soarelui, să-și umple plămânii cu o gură de aer proaspăt.

– Crăciun fericit, Jane.

Nu răspunse nimic, cu inima spărgându-i pieptul. Se întoarse încetișor.

Gabriel Dean stătea lângă intrarea în clădirea în care locuia ea. Îl privi cum se apropia, dar nu știa ce i-ar fi putut spune. Pe vremuri fuseseră cât de intimi pot fi un bărbat și o femeie și, cu toate astea, iată-i acum pe atât de muți, pe cât erau de înstrăinați.

– Am crezut că ești în Washington, zise în sfârșit.

– Am aterizat în Boston acum aproape o oră. Am luat primul avion. Rămase tăcut un moment. Îți mulțumesc că mi-ai spus, șopti.

– Păi, bine. Ridică din umeri. Nu eram nici măcar sigură că vrei să știi.

– De ce să nu fi vrut?

– E o complicație.

– Viața însăși este o serie de complicații. Trebuie să ne ocupăm de ele când apar.

Ce răspuns la obiect. „Bărbatul în costum gri" fusese prima ei impresie despre el și așa îl vedea și acum, stând în fața ei în paltonul lui închis la culoare. Atât de calm și detașat.

– De cât timp știi? o întrebă el.

– Până acum câteva zile nu eram sigură. Mi-am făcut acasă un test din acela de sarcină. Dar cred că sunt câteva săptămâni de când bănuiam.

– De ce ai așteptat așa de mult să-mi spui?

– N-aveam de gând să-ți spun deloc. Pentru că nu prea intenționam să-l păstrez.

– De ce?

Rizzoli râse.

– În primul rând, nu prea știu să mă port cu copiii. Apoi, dacă cineva îmi pune în brațe un copil, nu știu ce să fac cu el. Îl bați pe spate sau îi schimbi scutecul? Și cum se presupune că mai pot să mă duc la slujbă cu un copil acasă?

– Nu știam că polițiștii depun un jurământ cum că nu vor face copii.

– Dar, știi, este atât de *greu*. Mă uit la alte mămici și nu știu cum de reușesc. Nu știu dacă eu pot s-o fac.

Scoase aerul din plămâni într-un abur fierbinte și se îndreptă de spate.

– Măcar părinții mei sunt aici. Sunt aproape convinsă că mama ar fi încântată să aibă grijă de copil. Și mai e și o creșă la câteva străzi de aici. O să vorbesc cu cineva de acolo, să văd de la ce vârstă îi primesc.

– Deci asta este. Ai totul pus la punct.

– Mai mult sau mai puțin.

– Până în cele mai mici detalii, cine o să aibă grijă de copilul nostru.

„Copilul nostru." I se puse un nod în gât, gândindu-se la copilul care creștea în burta ei, parte din Gabriel.

– Mai sunt detalii de rezolvat.

Stătea în picioare, cu spatele perfect drept, în continuare în rolul bărbatului în costum gri. Dar când deschise gura, Rizzoli îi detectă în voce o nuanță de furie care o lăsă mută de uimire.

– Și locul meu unde-i? o întrebă. Ai făcut toate planurile astea și mie nu mi-ai pronunțat numele o dată. Nu c-aș fi surprins.

Ea scutură din cap.

– Și care este marea problemă?

– E aceeași veche partitură, Jane. Cea pe care nu încetezi s-o repeți. Rizzoli își ia în mâini propria viață. La adăpostul armurii pe care o porți. Cine are nevoie de un bărbat? La naiba, în nici un caz *tu*.

– Și ce ar trebui să spun? Te rog, *te rog*, salvează-mă? Nu pot să-mi cresc copilul fără un bărbat?

– Ba dimpotrivă, probabil ai putea fără probleme să faci asta și singură. Ai găsi tu o cale, chiar dacă asta te-ar doborî.

– Deci ce-ai vrea să spun?

– Poți să faci o alegere.

– Și am făcut-o. Ți-am spus, păstrez copilul.

Se pregăti să urce scările, înaintând hotărâtă prin zăpadă.

El o apucă de mînă.

– Nu în legătură cu copilul. În legătură cu noi. Apoi adăugă cu blândețe: Alege-mă pe mine, Jane.

Se întoarse și se uită la el.

– Asta ce mai vrea să însemne?

– Înseamnă că putem face asta împreună. Înseamnă să renunți la armură. Numai așa putem face lucrurile să meargă. Tu mă lași să te rănesc, iar eu la rândul meu, te las să mă rănești.

– Minunat. Și amândoi ne alegem cu cicatrice.

– Sau sfârșim prin a avea încredere unul în celălalt.

– Abia ne cunoaștem.

– Ne-am cunoscut suficient de bine să facem un copil împreună.

Își simți obrajii îmbujorându-i-se și brusc nu-i mai putu înfrunta privirea. Se uită în jos la zăpadă.

– Nu spun că o să și reușim, zise. Nici măcar nu sunt sigur cum o să facem, tu aici, iar eu în Washington. Și să fim serioși. Jane, câteodată poți fi o adevărată scorpie.

Rizzoli râse. Își trecu mâna peste ochi.

– Știu. Și-ncă cum! Dar în restul timpului... Întinse mâna și-i atinse fața. În restul timpului...

„În restul timpului, își spuse Jane, mă vezi cum sunt cu adevărat.

Și asta mă sperie. Nu, mă îngrozește.

Acesta poate fi cel mai curajos lucru pe care am să-l fac vreodată."

În cele din urmă își ridică privirea și se uită la el. Trase aer adânc în piept.

Apoi spuse:

– Cred că te iubesc.

DOUĂZECI ŞI PATRU

TREI LUNI MAI TÂRZIU

Maura stătea în al doilea șir de strane în biserica Sfântul Anton și sunetul orgii îi stârni amintiri din copilărie. Își aminti cum mergea cu părinții la slujba de duminică și cât de tari și neîndurătoare păreau băncile bisericii, după ce ședeai pe ele o jumătate de oră. Cum se foia încercând să stea mai comod și cum o lua tatăl ei în poală – cel mai bun jilț, deoarece venea cu o pereche de brațe protectoare. Se uita la ferestrele cu vitralii, la imagini care o înspăimântau. Ioana d'Arc, cetluită de rug. Isus pe cruce. Sfinți îngenuncheați în fața călăilor. Și sânge, foarte mult sânge, vărsat în numele credinței.

Astăzi, biserica nu mai părea ostilă. Muzica orgii exprima bucurie. Ghirlande de flori roz împodobeau biserica. Văzu copii care se legănau fericiți pe genunchii părinților, copii netulburați de imaginile suferinței pictate pe vitralii.

Orga începu să cânte *Oda bucuriei* de Beethowen.

La capătul coridorului apărură două domnișoare de onoare care purtau deux-pièce-uri argintii. Maura le recunoscu pe amândouă, erau de la Poliția din Boston. Stranele erau pline de polițiști astăzi. Uitându-se peste umăr îi zări pe Barry Frost și pe detectivul Sleeper, în prima strană din spatele ei –

amândoi veseli și relaxați. Mult prea des, când polițiștii și familiile lor se adunau într-o biserică, era pentru a jeli pe unul dintre ei. Astăzi văzu zâmbete și rochii strălucitoare.

Își făcu apariția Jane, la brațul tatălui ei. Pentru prima dată, părul ei negru fusese îmblânzit într-o coafură cu stil. Costumul ei din satin alb, cu taior lung, nu-i putea ascunde abdomenul proeminent. Când ajunse la strana unde stătea Maura, privirile li se întâlniră pentru o clipă și Maura o văzu pe Jane dându-și ochii peste cap de parcă ar fi vrut să-i spună: „Îți vine să crezi că fac asta?" Apoi își întoarse privirea către altar.

Către Gabriel.

„Câteodată, se gândi Maura, stelele se aliniază, zeii zâmbesc și dragostea are o șansă. Doar o șansă – nu se poate spera la mai mult. Nu există garanții, nici certitudini." Se uită cum Gabriel ia mâna lui Jane într-a lui. Împreună se întoarseră spre altar. Astăzi erau uniți, dar cu siguranță vor fi zile când își vor arunca vorbe pline de mânie sau când tăcerea îi va îngheța. Zile în care dragostea cu greu se va menține în zbor, ca o pasăre bătând dintr-o singură aripă. Zile în care temperamentul coleric al lui Jane și firea mai calculată a lui Gabriel îi vor trimite pe fiecare, ca pe niște boxeri, în colțurile lor, și amândoi vor pune la îndoială rostul acestei dispute.

Și apoi vor mai fi zile ca aceasta. Zile perfecte.

Era după-amiază târziu când Maura ieși din biserica Sfântul Anton. Soarele strălucea și, pentru prima oară, simți o adiere caldă în aer. Primul semn al primăverii. Conduse mașina cu geamul coborât și savurând miresmele orașului. Nu se îndreptă spre casă, ci spre cartierul Jamaica Plain. Spre biserica Fecioara Maria a Sfintei Lumini.

Păși prin ușa masivă a bisericii. Înăuntru era liniște și o lumină difuză. Ferestrele cu vitralii captau ultimele raze de

soare ale zilei. Nu văzu decât două femei, așezate una lângă alta, cu capetele plecate în rugăciune.

Se îndreptă în tăcere spre nișă și aprinse trei lumânări pentru trei femei. Una pentru sora Ursula. Una pentru sora Camille. Și una pentru o leproasă fără chip, al cărei nume n-avea să-l știe niciodată. Nu credea nici în iad, nici în rai; nu era sigură nici măcar de credința ei în nemurire. Cu toate astea, rămase în acel lăcaș de închinăciune și aprinse trei făclii, și asta îi oferi alinare, pentru că, dacă era să creadă în ceva, acest lucru era puterea aducerii-aminte. Numai cei uitați sunt cu adevărat morți.

Ieși din nișă și îl văzu pe părintele Brophy care stătea acum lângă cele două femei, șoptindu-le cuvinte de îmbărbătare. Preotul ridică privirea. În timp ce ultimele raze aurii ale soarelui se prefirau prin vitralii, privirile lor se întâlniră. Doar pentru o clipă, amândoi uitară unde se aflau. Cine erau.

Ea ridică mâna în semn de adio.

Apoi ieși din biserica lui pentru a se întoarce în lumea ei.

De același autor
a apărut

UCENICUL

Jane Rizzoli nu și-a revenit complet după experiența aproape fatală prin care a trecut în mâinile unui ucigaș în serie (Warren Hoyt, poreclit Chirurgul) care a lăsat-o cu cicatrice fizice și psihice, dar asta n-o împiedică să urmărească un alt criminal, al cărui mod de a ucide este tulburător de familiar. Warren Hoyt se află încă în spatele gratiilor, însă Rizzoli crede că există o legătură între el și acest nou criminal.

Intervenția unui agent FBI care pare să știe mai multe decât oricine altcineva nu face decât să întărească hotărârea lui Rizzoli de a rezolva cazul. Când Hoyt evadează din închisoare și se alătură fratelui lui întru crime, ritmul acestui thriller cu adevărat înfiorător crește năvalnic, ducând povestea la un deznodământ neașteptat.